

Giới thiệu Cầu Hoàng Đế, Bồn Cung Sẽ Ngược Chết Người

Thể loại: Tổng Hợp, Xuyên Không

Ta vốn là người không sợ bất kỳ thứ gì trên đời, kể cả khi xuyên qua đôi mắt với vô vàn âm mưu nơi hậu cung của hắn cũng chưa từng nao núng.

Trước đây mỗi tháng đều nhận được 100 lượng bạc, bây giờ vì cái gì mà không được nhận.

Kẻ vô lại kia, ta nói cho ngươi biết, những ngày tháng sau này của ngươi sẽ không được yên ổn nữa. Ta chính là một thiên tài sát thủ.

Diễn mọi vở kịch chính là thiên phú của ta.

Người muốn ta đọc thơ, ta sẽ đọc những bài thơ của các đại thi hào thế giới

Người muốn ta ca hát, ta có thể hát hay ngắt ngảy trời xanh, giọng ta có thể nói người nghe người mê, muốn kết ta làm tri kỉ, tào tháo cũng phải nín ỉa khi nghe ta hát

Người muốn ta múa, ta có thể đập nát Tây Thi, Ngô Chu

Người muốn ta đàn thì không ai có thể cưỡng lại

Còn tài vẽ thì Picasso cũng gọi ta là cụ

Nhan sắc của ta hơn xa Đắc Kỉ, chiêu trò của ta hơn xa Gia Cát Lượng

Bà đây là nhất, nếu như người là một người có lương tâm thì đừng nên đụng vào lương tháng của bà. Không thì bà sẽ cho lương y chăm sóc người.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bồn Cung Sẻ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Lão tặc thiên, người dám chơi ta

“Xin chào các em, 20 năm trước khi ba mẹ các em đưa các em vào đây, các em chỉ là những đứa con nít miệng còn hôi sữa. Tuy nhiên qua 20 năm rèn luyện khổ cực cùng sự chỉ bảo tận tình về phía thầy cô nhà trường. Tôi xin tuyên bố, các em là những sát thủ giỏi nhất thời điểm hiện tại. Thành tích của người đứng nhất trường cao gấp mấy lần những tiền bối thế hệ trước. Tôi xin chính thức thông báo, khóa học Đào tạo sát thủ bí mật 1996 – 2016 đã kết thúc. Và sau đây là 5 trong số 100 học sinh được tốt nghiệp. Còn 95 em và 400 em đã tử nạn khiến tôi thất thất vọng”.

“Hoàng Ngọc Dương, Vũ Hàn, Tiểu Tiết, Chung Sang, Tần Tổng”.

Tiếng thầy hiệu trưởng vừa dứt, 5 học viên cùng nhau bước lên sân khấu.

Tần Tổng tung tăng chạy lên sân khấu. Nàng đã chờ giây phút này rất lâu rồi. Rốt cuộc thì khóa học cũng đã kết thúc. Nghe hiệu trưởng nói từ khi mới sinh ra nàng đã được đặt trong ngôi trường này. Ba mẹ nàng bị người ta truy giết nên phải để nàng lại trường học nhằm đảm bảo an toàn cho nàng. Sau đó ba mẹ đánh lạc hướng những tên sát thủ và chết ngay sau đó. Không biết cha mẹ mình là ai, nhiều lần hỏi hiệu trưởng cũng không trả lời nên nàng cũng chỉ biết im lặng cho qua chuyện. 20 năm qua, hằng ngày nàng phải đối mặt với thần chết. Từng giây phút nếu như nàng lơ là, thần chết sẽ khiến nàng phải trả giá. Nhớ lại khoảng thời gian đó, nàng lại run tay, cảm giác muốn giết người.

"Tần Tổng, em là nữ sát thủ duy nhất hoàn thành khóa học và là người đạt điểm cao nhất. Các em phải học hỏi Tần Tổng thật nhiều. Trong vòng 20 năm qua, em ấy đã thủ tiêu hơn 15 nghìn người. Hơn hẳn Hoàng Ngọc Dượng tận 5000 người. Đó là một điều hết sức vi diệu. Em ấy có thể hóa thân bất cứ nhân vật nào, hằng ngày em ấy phải đọc rất nhiều sách, rèn luyện cầm, kỳ, thi, họa,, nấu nướng của người con gái. Lại phải học bắn cung, cưỡi ngựa, phóng phi tiêu, luyện kiếm, luyện súng của một tên sát thủ. Tài chữa bệnh của nàng cũng vượt xa mọi người. Tôi không còn diễn tả gì về em ấy nữa, em ấy là một đứa perfect, là một tên mà trời muốn tru, người muốn diệt. Trời không đánh em ấy quả là một sai lầm".

"ĐỪNGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGG".

Lão hiệu trưởng vừa nói xong, có một tia sét từ trên trời đánh xuống. Lão tặc thiên này chắc đã gai mắt nàng từ lâu. Nên khi nghe lão hiệu trưởng ba hoa liền giáng xuống cho nàng một cái. **BẤT TÌNH NHÂN SỰ.**

“Tiểu thư, tiểu thư có bị làm sao không, tiểu thư ngàn vạn lần đừng bỏ em, nếu tiểu thư chết, Hàn đại nhân sẽ thật sự phẫn nộ, em ra làm ngàn mảnh, người đời sẽ nói em sát hại tiểu thư. bao nhiêu tiếng xấu sẽ đổ dồn về phía đứa con gái nhỏ nhồi vữa ố này. Tiểu thư, mau tỉnh lại đi, tiểu thư”.

“Người người là ai, đây là đâu” – Nàng ngơ ngác nhìn Tiểu Châu.

“tiểu thư, tiểu thư không nhận ra em sao. Em là Tiểu Châu nè, chết chết em rồi, hồi nãy em lỡ rót một đồng xu nên cúi xuống nhặt, ai ngờ vừa cúi xuống đã đụng phải tiểu thư. Em chỉ nghe một cái “bốp”. Đã thấy đầu tiểu thư bị đập vào cây trụ cột nhà. Bất tỉnh nhân sự”.

Thôi rồi, thôi rồi. Không phải chứ, sao nó y chang mấy con nhân vật chính trong mấy bộ truyện xuyên không thế. Không thể nào, không thể nào. Nó chọt trăn trăn nhìn xung quanh. Đây... đây không phải phim trường của Thái Tử Phi thăng chức ký hay đại loại là Võ Tắc Thiên truyền kỳ chứ. Cái gì mà hoành tráng dữ vậy nè. Lạc đề rồi, trời ạ, chẳng lẽ mình xuyên không thật rồi sao.

“Nói..nói cho ta biết đây..đây là thời nào vậy”.

“Tiểu thư ơi, tiểu thư mất trí nhớ thật rồi sao, không được hỏi câu hỏi đó, người trong cung mà không biết vua mình họ gì, đang ở thời nào không phải là bất kính với vua, khi quân phạm thượng sao, đây là thời Tề”.

“Thời Tề.... Thời Tề là thời nào, trời ạ, không phải là cái thời xa xưa cổ lỗ sĩ không có điện để xài, không có máy lạnh phè phè trong những ngày nóng bức, không có máy sưởi mỗi mùa đông tuyết rơi, không có internet, không có smartphone, không có bất cứ một phương tiện hiện đại nào sao, xong rồi, xong rồi... quả thực là phải chôn thân ở chốn khi ho cò gáy này suốt đời hã lão tặc thiên.

Nàng chỉ nhớ rõ lần cuối cùng ở hiện đại, nàng bị lão tặc thiên kéo thiên kiếp tới xả cho nàng một cái. Trời đất tối sầm, nàng không còn thấy gì cả và hiện tại thì nàng đã có mặt ở đây.

“Ta, ta là ai?”

“Tiểu thư là Hàn Ngọc, con của Hàn Thượng tướng quân, hôm qua em và tiểu thư cùng nhập cung. Tiểu thư hiện tại là tài nhân, nếu như được sử sùng ái của vua sẽ được rất rất nhiều lợi đó nha”.

“Cầm miệng, cái gì mà sùng ái của vua” Nàng ngờ ngác nhìn con tiểu nha đầu múa miệng. Không phải là nàng sẽ phải làm phi tần của vua chứ, trời ơi, phận người con gái như nàng phải đi cưới một lão già sắp xuống lỗ sao. Không, không thể được, không thể có chuyện đó được. Mấy hotboy 6 múi luôn mở lời với nàng mà nàng còn không thèm để vào mắt, cuối cùng lão tặc thiên ban duyên mình với lão già hoàng thượng, không phải là trêu người hay sao. Chẳng lẽ suốt quãng đời còn lại của nàng đi vuốt rau cho lão hôn quân ngồi trên ngai vàng hã.

“Hiện phi có chỉ, triệu kiến tất cả các tài nhân vừa nhập cung đến Khôn Ninh cung”.

Tiếng thông báo xéo sắc nhất mà Hàn Ngọc từng nghe thấy. Nàng cứ luôn tưởng tượng Thái giám trong phim làm quá vấn đề, kêu giọng ồm ồm ai ngờ thái giám ngoài đời thật càng ghê rợn hơn. Thà nghe giọng khàn đặc của thầy hiệu trưởng còn quyền rũ hơn nhiều cái giọng mái chét tiết này.

“Nhanh, nhanh lên tiểu thư, Hiện phi nương nương triệu kiến, nếu đi trễ có thể bị phạt, ngày đầu tiểu thư vào cung, nhớ đừng đắc tội với ai nhé”- Tiểu Châu tinh nghịch trang điểm, mặc áo cho Hàn Ngọc. Nhìn mình trước gương, Hàn Ngọc thần thờ thẩn oán.

Chết tiết, không ngờ chủ nhân của thân xác này lại đẹp đến như thế, trên khuôn mặt đường cong rõ nét, băng cơ, ngọc cốt (da như băng, xương như ngọc), bàn bàn nhập họa (đẹp như tranh). Đây không phải là sắc đẹp hại dân hại nước, quyến rũ hôn quân hay sao. Kiếp trước nàng là một sát thủ, gương mặt tuy thua xa gương mặt này nhưng vẫn được các tiểu sáu múi ngó lơ tử tế. Không biết nàng mang theo gương mặt này, dáng dấp này đến chốn hiện đại, chắc mặt hàng quảng cáo nào cũng mời nàng làm người quảng bá sản phẩm, phim nào cũng mời nàng làm vai chính, có thể hôn Lưu Khải Uy, Chung Hán Lương đó là niềm mơ ước của nàng.

--

“Thần thiếp bái kiến nương nương”.

Mọi người làm rầm rập, quỳ xuống đồng loạt. Một sự đồng bộ đến đáng sợ, ngay cả quân đội cũng thua xa các nàng.

“Miễn lễ”.

Hiện phi xác xược nói cái giọng trên trời khiến Hàn Ngọc đặc biệt khó chịu, nhưng vẫn phải giả tạo:

“Tạ nương nương”.

“Các ngươì là những tài nhân được ta đặc biệt chọn lựa để nhập cung. Ta nên nhắc nhở các ngươì trước, trong cung phải biết trước biết sau, biết liệu cơm mà gắp mắm, đừng đắc ý khi được hoàng thượng sùng ái”.

Nói tới đây ả dừng lại, liếc mắt sang Đức Phi rồi nói tiếp:

“Cũng đừng mang tư tưởng sẽ quyến rũ được hoàng thượng. Chốn hậu cung này, người chết đếm không hết, mặc cho các ngươì là thiên kim đại tiểu thư nhà khuê các, hay là một đám chó suốt ngày bám víu, nịnh hót cũng nên thu lại những bộ mặt khao khát quyền lực đó của các ngươì. Nếu không tất diệt. Các ngươì hiểu rõ lời ta nói chứ”.

“Thần thiếp hiểu rõ”!

Đức Phi nhếch mép lên tiếng “Các ngươì phải lấy Hiện phi làm gương, được kết nạp vào cung từ năm 13 tuổi mà chưa được một lần ân ái với hoàng

thượng”.

Sắc mặt Hiền phi bỗng nhiên tối sầm lại, cũng kịp trần trối “ Ta đây cũng rất hâm mộ Đức Phi đó nha, ở trong cung cũng tương đương với ta nhưng chỉ được hoàng thượng thị tẩm đúng 1 lần, mà lần đó chỉ được mang danh nghĩa, không ăn được xôi thịt, vậy mà Đức Phi đây cũng cố gắng từng ngày”.

Mấy à tùm lùm Phi này, đang vạch áo cho người xem lưng, khẳng định quyền lực của mình sao, thật là xàm xí, rãnh quá thì như bồn cung nằm trên giường ngủ thoải mái hoặc móc tiền ra đếm diết thời gian. Nói cả nửa ngày, mặt bà nào bà nấy tái mét mà vẫn cứ thích xia xôi nhau.

“Thôi được rồi, các người lui đi, nhớ học kỹ những quy tắc trong cung và không được làm trái, mỗi người sẽ được chọn một cung nữ và một thái giám. Những ai đã mang người từ ngoài vào hoàng cung rồi thì không cần tặng” – Thục Phi nghiêm trang nói từng chữ đầy đồng dạng và rõ ràng.

--

“Hahaha nghe đầu con gái Hàn Thượng Tướng Quân xinh đẹp tuyệt trần, thật sự khiến ta phải ganh tị, đẹp quá coi chừng người khác ghét, lúc đó lại mang họa vào người”.

Mẹ kiếp, hiện tại ở đây không có mặt đồng đủ chắc chắn nàng sẽ tán cho con nhỏ vừa mới nói vài bạt tai, chưa tới tết nhưng sẽ cho nó nhìn thấy pháo hoa trước. Xúc xược, quá xúc xược. Nàng liếc mắt nhìn bọn bánh bèo đứng trước mặt rồi đồng dạng.

“ Cô nương quá khen, đẹp quá có thể quyến rũ đàn ông, có thể khiến đàn ông hiệu lực vì mình và có thể khiến đàn ông giết những đứa xấu như cầm thú thích tỏ vẻ nữa đó”.

“ Thật là không biết tốt xấu, Sở Linh ta là em họ của Quý Phi, người có biết chống đối với ta kết cục sẽ như thế nào không hả” – Sở Linh quát to khiến cho đám cung nữ, thái giám run lấy bầy. Thế nhưng điều đó chỉ làm cho nụ cười của Hàn Ngọc càng cong.

“ Mặc kệ người là em họ của quý phi hay chị em bạn dì, miễn người đừng chạm tới ta thì ta cũng sẽ không chạm đến người, nước sông không phạm nước giếng, nếu không lòng nhách của người còn không giữ nổi hướng chỉ là mạng chó của người”.

“Người”- Sở Linh quát to, vung tay định tán Hàn Ngọc một cái nhưng chỉ được nửa chừng đã bị Hàn Ngọc nắm chặt cổ tay, đá vào bụng nàng. Sở Linh ôm bụng lăn mấy vòng và nằm ở đằng xa kêu quằn quại.

“ Không biết tốt xấu là người”- Nói rồi Hàn Ngọc trở về chỗ của mình. Đây, đây không phải là cổ văn hay sao.

Hàn Ngọc giật mình nhìn tám biên phía trên “ Cảnh Nhân Cung”.

Thật xui xẻo cho những con ả xuyên không về đây không biết chữ trong truyện. Thật sự không gì có thể làm khó được bốn cô nương. Năm cô 10 tuổi, cô đã cùng Ngô Tà, cháu trai của Ngô Lão Cầu trong lão cừu môn. Cả hai cùng được chú ba của hần chỉ dạy cổ văn xuyên suốt hai năm. Nên cô đã sớm quen với các mặt chữ này, thậm chí cô viết những chữ này rất đẹp. Chú Ba cũng phải xuýt xoa trước tài viết chữ của Hàn Ngọc, còn Ngô Tà luôn nhìn nàng với một ánh mắt ngưỡng mộ. Không biết giờ này Ngô Tà có còn Tà hay là bỏ tà theo chính đạo rồi. Nói không chừng giờ này hần đang đi đào một cái mộ cổ nào đó hoặc là chết ở đâu đó không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hiền phi bị cấm túc

Trời đã tối, ánh trăng đã phản chiếu rõ nét hình ảnh của mình dưới hồ nước.

1 cục đá

2 cục đá

3 cục đá

Lần lượt những cục đá được Hàn Ngọc ném tung tung trên mặt nước. Nàng đang rất chán, một sát thủ như nàng cứ nằm ngủ 1 cục ở nhà thì sẽ mất hết ý chí chiến đấu, mà trong cung tối đêm như vậy mấy con bánh bèo kia cũng không dám ra ngoài, chắc là sợ ma.

“ Tài nhân như cô mà cũng dám ra ngoài hồ ngắm trăng đêm khuya sao”.

Một giọng nói lạ phía sau lưng làm Hàn Ngọc bàng hoàng quay phắt lại. Phản xạ đầu tiên của nàng là lướt qua đằng sau đối tượng và đánh 1 phát vào sau gáy.

Và nàng đã thực hiện kế hoạch đó thành công, chàng thanh niên bất tỉnh nằm trên mặt đất.

“Tiểu bánh bao, chàng có sao không, tiểu bánh bao, tiểu bánh bao” - Hàn Ngọc ngơ ngác lay người thanh niên bất hạnh. Nàng chợt nhìn vào khuôn mặt khi chàng nhắm mắt. Một khuôn mặt lạnh lùng đầy góc cạnh toát lên vẻ giàu có. Trên cõi đời này có nhân vật đẹp trai, soái ca hơn cả Lưu Khải Uy, Chung Hán Lương của nàng sao. Gương mặt này sao làm tim nàng dao động đến thế, không được, nàng phải bình tĩnh, dù sao đây cũng là người ngoài, giờ nàng đã là thê thiếp của tên hôn quân già hoàng thượng, làm sao có thể nào đem lòng yêu một tiểu bánh bao thuần khiết dễ thương như thế này. Vẫn đang trong mạch suy nghĩ, chàng thanh niên đã tỉnh lại, nhìn nàng với một ánh mắt say đắm và quái lớn.

“Hỗn xược, ngươi biết ta là ai không” – Chàng thanh niên tỉnh lại tự nhiên câu gắt làm vẻ mặt nàng đã ngơ ngác càng thêm ngu. Khoảng chừng 5s sao thì nàng mới giật mình.

“Cái, cái gì, ngươi là ai ta mặc kệ ngươi, có người quân tử nào mà đi rình con gái ở ngoài hồ không, ngươi là một tên có ý đồ xấu, một tên lòng lang dạ thú, biến thái, ngươi đang tính đánh ta bất tỉnh rồi lột hết đồ của ta ra, cưỡng đoạt tâm thân ta, nhan sắc ta, cướp đi cái ngàn vàng của ta sao”- Hân bắt ngờ khi Hàn Ngọc đứng dậy và hét một tràng rất to, rất đồng đặc.

Khoan đã khoan đã, cái này là ý đồ của hân hay ý đồ của nàng đây

Tương tượng

Hân im lặng đứng sau lưng nàng, đánh một phát vào gáy và bất tỉnh hoàn toàn. Lúc nàng ngồi dậy thì đã trần truồng.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì ta, mau buông ta ra, ngươi biết ta là ai không hả”- Hàn Ngọc hoảng hốt la lớn. Người thanh niên vẫn chưa có động tác dừng mà lần la xuống phía dưới.

“Chu mi a, chu mi a, có ai không, cứu ta với”.

“Không ai cứu cô đâu, tối nay, cô sẽ thuộc về tiểu bánh bao ta”. Chàng trai tiếp tục hôn nàng say đắm.

Gương mặt bánh bao này làm sao mà nàng có thể cưỡng lại được, thật đẹp trai, thật soái ca. Nhưng nàng là thân nữ nhi, làm sao có thể để tên nam nhân đó muốn làm gì thì làm. Nàng hét lớn:

“Tên biến thái kia, ta đếm từ 1 tới 1000, ngươi mau dừng lại, nếu không thì đừng trách sao bạt tai không có mắt nhé: 1.....2 .....3 ....4”

Nàng vừa nói xong chàng đã buông tay ra gương mặt sợ hãi.

“Sao lại dừng lại, tiểu bánh bao, ta chưa đếm tới 1000 mà”.

Hết tương tượng

“Nè tiểu nha đầu, ngươi dám suy bụng ta ra bụng người hả. Ta thấy người ở đây một mình, sợ nguy hiểm nên ta mới lại hỏi thăm, ngươi nghĩ ta là ai mà đi rình một tiểu nha đầu như ngươi”- Hân quát to làm cho Hàn Ngọc bắt giác run lên cầm cập.

“Ngươi là ai, ngươi mau nói cho bản cung nghe xem nào”- Hàn Ngọc trừng mắt Tiểu Bánh bao khiến cho tóc gáy của hân dựng thẳng đứng.

“Nói cho ngươi biết, ta đương đương là một Hoàng...”- Hân nói được tới đây thì bỗng dưng im lặng, không nói nữa khiến cho Hàn Ngọc tò mò. Nàng bẽ cổ tay nghe rộp rộp và hỏi lại.

“Hoàng gì, ngươi nói tiếp đi, đừng nói ngươi là Hoàng Thượng nhé, đừng có đùa với bản cung, bản cung mặc dù hiểu biết nông cạn nhất ít ra cũng biết tên hôn quân, trâu già thích gặm cỏ non kia cũng phải gần đất xa trời rồi nhé”.

Sắc mặt hân bỗng nhiên tái mét lại, hân trở mắt nhìn Hàn Ngọc rồi quát to:

“Ta chưa nói hết, ta là một hoàng tộc, ta tên Tề Minh”- Hân đã kịp bình tĩnh và nói ra thân phận của mình.

“Hoàng tộc, Hoàng kim hay Hoàng Tôn gì ta không biết, nhưng thấy bản cô nương ở đâu thì mau mau tránh ra xa, đừng để bản cô nương đây phải dùng bạt tai để nói chuyện. Vừa nói xong cô đứng phắt dậy chuẩn bị bước đi thì.

“Này, ta chưa nói chuyện xong với ngươi mà ngươi đi đâu vậy”- Tề Minh nhất thời khản trương đứng lên.

“Phiền phức”. Vừa nói xong nàng liền một phát đạp thẳng Tề Minh xuống hồ. Còn nàng thì mau chóng quay lại Cảnh Nhân Cung.

“Tiểu, tiểu nha đầu chết tiệt, đợi khi ngươi biết ta là Hoàng Thượng thì đừng mong sống yên ổn với ta. Nhưng mà thân nữ nhi nhưng thân thù kinh thế nhĩ, đúng là nhìn gái không thể nhìn về bề ngoài”. Nói rồi Tề Minh nhanh chóng lên bờ và đi về phía điện Can Lộ Điện.

--

Ngày thứ 3 nàng ở hoàng cung, cũng như mỗi tối nàng đều ra bờ hồ này ngắm cảnh. Các tỉ mụ chị em tài nhân của nàng, người nào cũng giả tạo, luôn sắp lại Sở Tài Nhân, nịnh hót, nói xấu đủ kiểu. Chỉ có nàng lấy ánh trăng làm bạn, lấy nước hồ làm tri kỉ mà thôi. Một bóng đen lướt qua sau lưng nàng và đi thẳng về phía cung của Quý Phi.

Tên sát thủ áo đen này đúng là xui xẻo, thật là xui khi nàng là một sát thủ với thân thủ rất tốt, chạy rất nhanh, chỉ ít giây sau đã đuổi kịp hấn đến tận ngoài hoa viên của Quý Phi. Hấn nhanh chóng bỏ mở cửa vào gần giường Quý Phi.

Khi nàng vừa gặp mặt quý phi đã có một hảo cảm nhất định. Vì trên người của cô ta toát lên một vẻ từ bi, chừng chạc và nhẹ nhàng. Thế nhưng tên sát thủ này đang định giết Đức Phi hay sao. Hàn Ngọc đang đắn đo, không biết mình có nên ra tay hay không. Nhưng nàng vẫn đứng đằng sau cánh cửa để quan sát.

--

“Hiền Phi có lệnh, lục soát hết tất cả các cung của Tài nhân, Tiệp Dư, Chiêu Nghi, Thái Nghi, Quý Phi, Hiền Phi, Thục Phi, còn tất cả mau theo ta tập họp tại Khôn Ninh Cung”

Tất cả các phi tần đều đi thật nhanh đến Khôn Ninh Cung, không biết là chuyện gì đang xảy ra.

“Thần thiếp bài kiến nương nương”.

“Miễn lễ”.

Hiền Phi nói xong bỗng đứng lên, vẻ mặt đau khổ:

“Hôm qua ta vừa mới mất cây trâm cài mà Hoàng Thượng tặng, ta nghi ngờ có kẻ lấy cắp nên ta đã báo cho Hoàng thượng. Hoàng thượng đã cử “Tiểu A Á” đến để phân xử. Bây giờ các người và các vị quý phi đây xin đợi một tí. Chắc chắn sẽ mau chóng có kết quả.

Tiểu A Á, cái tên lần đầu tiên nàng nghe được, không biết là do ba mẹ của người này đặt tên hay tên cầu hoàng đế đó đặt tên nữa, gì mà a á, chắc là rất mạnh trong chuyện đó nhỉ, ahiih, đúng là trâu già khoái gặm cỏ non mà”.

“Bẩm báo nương nương, đã phát hiện ra cây trâm trong cung Quý Phi nương nương”- Tiểu A Á bẩm báo làm Quý Phi nương nương biến sắc:

“Không thể nào, ta đây đường đường là một Quý Phi Nương Nương mà lại đi lấy một cây trâm sao, ta không có”

Đúng là Quý Phi nương nương lương thiện thật, ngay cả khi người khác đổ oan cho mình thì nàng vẫn không thể phản kháng lại.

“Quý Phi ơi là Quý Phi, nếu như Quý Phi đây muốn cây trâm này thì chỉ cần nói ta một tiếng, ta Hiền Phi sẽ nhường. Nhưng tại sao lại giờ trò ăn cắp vặt như thế này chứ”- Hiền Phi oan ức nhìn Quý Phi, nhưng trong vẻ oan ức đó có một nụ cười hả hê được che giấu dưới khóe miệng. Quý phi nương nương bỗng la hét “không, ta không hề, ta không hề lấy, các người vu oan cho ta”.

Hiền Phi cười nhếch mép “Tang chứng vật chứng ở đây mà Quý Phi còn có thể chối được sao”.

“Đúng thật là Quý Phi nương nương không làm”. Trong hàng ngũ Tài Nhân lại có một tiếng nói khiến cho Khôn Ninh Cung phút chốc bỗng nhiên im lặng. Tất cả đều quay sang nhìn nàng. Đó không là ai hết, chính là Hàn Ngọc của chúng ta.

“Người cầm miệng cho ta, ở đây là nơi một Tài Nhân còn con như người lên tiếng sao”- Hiền Phi quát lớn.

“Kính thưa Hiền Phi nương nương, nương nương là một bậc mẫu nghi thiên hạ, lòng dạ tư bi, luôn xử lý sự việc một cách khách quan nên sẽ nghe lời khai từ thần thiếp phải không. Hay Hiền Phi đang cố giấu cái gì?”- giọng nói sắc bén của Hàn Ngọc khiến cho Hiền Phi không thể nói được điều gì, đành phải chấp nhận cho tên tài nhân chó chết này khai báo.

“Thưa nương nương, trước khi thần thiếp nói, xin đợi thần thiếp một phút ạ”- Nói xong Hàn Ngọc nhanh chóng chạy nhanh ra phía bên ngoài, leo lên một cành cây lớn của cây đại thụ trước hồ, vác xuống một vật thể và quay trở lại Khôn Ninh Cung.

“Đây.. đây là”- Quý Phi ngơ ngác nhìn Hàn Ngọc.

“Đúng thưa quý phi, đêm qua thần thiếp đi dạo giữa hồ thì bỗng thấy hấn tiến vào phòng của nương nương. Thần thiếp đã theo dõi hấn và.

=====Hồi tưởng=====

Tên bịt mặt nhanh chóng đi ra ngoài, thì vấp một vật thể nào đó té nhoài xuống dưới đất

“Người, người là ai” – Tên bịt mặt hoảng sợ nhìn Hàn Ngọc

“Người đã từng nghe câu kẻ cướp gặp bà già, à không phải, đi đêm có ngày gặp mà, à cũng không phải luôn, kẻ cướp gặp hotgirl chưa hả”- Nàng trừng mắt

‘Hot, hot girl là gì?’ – Tên sát thủ ngơ ngẩn hỏi ngược lại

“Là gái xinh đó” – Nói ra nàng nhanh chóng ra tay, từng chiêu thức nàng đánh ra đều chí mạng, hấn còn không đỡ nổi 2 đòn đã bất tỉnh nhân sự

“Nói mau, người là ai phải tới”- Quý Phi nương nương nhìn tên bị mặt này quát lớn. Tên sát thủ hoảng sợ nhìn Hiền Phi rồi lại nhìn Hàn Ngọc

“ Là do Hiền Phi phải thuộc hạ tới, bắt buộc thuộc hạ phải giả họa cho Quý Phi nương nương”. Nghe tới đây sắc mặt Hiền Phi đã tím tái, ả quát lớn.

“Người ngậm máu phun người, người người dám giả họa cho ta”. Hiền Phi tức tối rút dao ra đâm thẳng vào ngực của tên thuộc hạ này. Nhưng dao chưa tới tim thì đã dừng lại ở khe hai ngón tay của Hàn Ngọc. Hàn Ngọc gạt dao xuống và hất Hiền Phi ra xa.

“Người, tài nhân này lại dám ra tay với bôn cung, người đầu, mang ả tài nhân này ra ngoài chém đầu cho ta”- Hiền Phi bỗng quát lớn.

“Ta nghĩ, tại sao Hiền Phi lại có thể một mình lên tiếng ở đây, Hiền Phi đang là tội phạm chứ không phải người xử lý chuyện này, làm sao người có thể ra lệnh chém giết ân nhân cứu mạng của ta chứ”- Quý Phi nhả nhả nói từng câu từng chữ.

“Hiền Phi đừng quên, 4 tỷ muội chúng ta đều ngang hàng với nhau, sao ti lại quyết định khi 3 chúng tôi đều nhận định ti là kẻ chủ mưu đứng sau sự việc chứ”.

“Người, các người” Hiền Phi sắc mặt ngày càng trở nên tệ hơn.

“Ta sẽ xin bệ hạ chỉ thị xử lý”- Nói rồi Tiểu A Á nhanh chóng đến điện Can Lộ.

--

“Sao, Hiền Phi vừa ăn cướp vừa la làng ả”- Hoàng thượng mỉm cười nhìn Tiểu A Á.

“Dạ đúng thừa Hoàng Thượng, Hoàng thượng thật anh minh, may mắn là có tài nhân Hàn Ngọc, nàng đã bắt lấy hung thủ và đưa sự việc ra ánh sáng”- Tiểu thái giám vừa nói đã khiến cho Tề Minh bất ngờ.

“Hàn Ngọc là ai, chỉ một tài nhân mà dám đối chọi với Hiền Phi hay sao”.

Tiểu thái giám gật đầu “dạ hoàng thượng, không chỉ đối chọi mà còn nhẹ nhàng kẹp lấy con dao của Hiền Phi muốn thủ tiêu thuộc hạ của mình”. Tề Minh khi nghe xong câu đó liền mỉm cười.

“Nếu có thể, ta sẽ một lần gặp Hàn Ngọc, để xem cô nương ấy là người như thế nào”.

“Liệu người bữa trước Hoàng Thượng gặp ở ngoài hồ, phải chăng là nàng”- Tiểu thái giám ngờ ngác hỏi hoàng thượng.

“Ta không chắc, nhưng nếu nàng bắt được thích khách, lại có thể nhẹ nhàng kẹp chiếc dao như thế thì quả thật không tầm thường, rất giống khí chất của người ta kẻ người hôm trước. Mà Hàn Ngọc đó nhan sắc như thế nào”. Hoàng thượng chừng lại hỏi tiểu thái giám.

“Có thể nói là đẹp nhất trong hậu cung, hơn xa các vị khác”.

“Nếu đúng là nàng, thì hay quá” – Hoàng thượng mỉm cười nhưng chợt nghiêm mặt.

“Truyền ý chỉ của trẫm, Hiền Phi vu oan cho người khác tội danh ăn cắp, gây mất đoàn kết nội bộ, xảy ra xích mích lớn có thể gây hiểu lầm nghiêm trọng. Bắt Hiền Phi phải tự nhốt mình trong cung 3 tháng. Nếu dám bước ra ngoài sẽ lập tức chém đầu”.

“Thuộc hạ rồi”- Tiểu A Á lui xuống, nhưng trước khi ra khỏi phòng, hắn đã nhìn thấy một nụ cười thần bí từ Hoàng Thượng.

“Tiểu Ngọc aaa Tiểu Ngọc, nếu đúng là nàng thì hãy đợi đó hahaha”.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bôn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cầu hoàng đế yêu tiểu thái giám ???

Tại cung Hiền Phi.

“Hiền phi không ngờ lại muốn cố tình vu oan cho ta, ả ta đang muốn thao túng hậu cung này rồi”- Quý phi cầm tách trà lên, mỉm cười nói với nha hoàng. ả nha hoàng chỉ mỉm cười, vừa quạt cho quý phi, vừa cười nham hiểm.

“May là lần này có Hàn Tài Nhân, nếu không thì kiếp nạn này nương nương khó mà qua nổi”. Quý phi chợt dừng uống trà, mỉm cười nói.

“Hàn Tài Nhân này, mặc dù giúp ta, nhưng chỉ trách cô ta quá ngây thơ, nghĩ hoàng cung là chốn cỏ tích, nên sau này ta đắc tội với cô ta, chắc cô ta sẽ không oán trách nhĩ”- Quý Phi nói từng chữ, từng chữ nhử đâm vào đầu ả nha hoàng.

“Quý phi tính hại cô ta” – Nha hoàng chợt dừng sừng nhìn Quý phi nương nương.

“Hiện tại ta chưa cần hại nàng ta, hãy để cho ả quấy ban hoàng cung này, hạ bệ hết tất cả mọi người, thì lúc đó ta sẽ ở ngoài ngự ốc đắc lợi. Còn ả muốn đụng tới ta, e rằng phải tu mười kiếp nữa, hahahaha”- Quý phi cắn nhẹ môi, quăng tách trà xuống dưới đất, tách trà vỡ tan.

“Quý phi nương nương bớt giận”.

“Ta không biết hoàng thượng muốn chơi trò gì, tại sao suốt khoảng thời gian 3 năm ta vào cung, lại chưa bao giờ thị tẩm bất kì ai, đây là tại sao” – Quý Phi nuốt không trôi cục tức.

--oo--

“Tiểu A Á, Triều chính trăm đã sắp xếp hết, cũng đến lúc ta thư giãn một tí rồi, ngươi có muốn đi với ta theo dõi Hàn tài nhân không”- Tề Minh hứng thú nhếch miệng, dường như chàng đang muốn rất háo hức gặp cô nàng.

“Chỉ cần hoàng thượng muốn, nô tài nguyện đi cùng”.

“Tốt, chúng ta đi thôi, hiện tại Hàn tài nhân đang ở đâu”.

Tiểu A Á lật mặt thư từ cảm vệ báo, Hàn Tài nhân đang ở ngự hoa viên ạ. Tề Minh nghe xong liền cùng tiểu A Á đi đến ngự hoa viên.

“Hoàng thượng, chúng ta không cần báo cho Hàn Tài Nhân biết sao”- Tiểu thái giám e ngại nhìn Hoàng thượng. Chỉ thấy Tề Minh bật cười đứng đằng sau lùm cây theo dõi Hàn Ngọc.

“Không, không cần, để ta xem nàng làm cái trò khi gì trong hoàng cung”- Hoàng thượng mỉm cười nhìn Hàn Tài Nhân đang đùa nghịch trong vườn hoa.

Hàn Ngọc nhìn những cánh hoa rụng xuống, bất giác lòng chợt nổi hứng ngâm thơ:

“Xuân miên bất giác hiểu

Xử xử vấn đề điều

Dạ lai phong vũ thanh,

Hoa lạc tri đa thiếu!”

(Dịch: Sáng xuân bừng tỉnh giấc nồng

Chim vui ca hát rộn trong vườn nhà

Đêm qua mưa gió đến là

Lá cành rơi rụng, xác hoa đầy vườn!)

“Hay, quả là thơ hay, nàng là con gái nhà tướng quân sao”- Tề Minh nghi vấn hỏi tiểu A Á.

“Dạ đúng thưa Hoàng Thượng, nhưng mà Hàn Tiểu thư thần thiếp nghe kể chỉ là một cô gái yếu đuối, lại không biết cầm kì thi họa, mà sao Hàn tiểu thư này lại quá mức kinh người, ngay cả khi tùy hứng đọc một bài thơ, lại khiến cho ngự hoa viên này cùng lắng đọng với những xác hoa rơi xuống”. Tiểu thái giám trầm mặc.

“Nàng, nàng đang nâng niu những cánh hoa đó lên sao, đúng thật là một con người từ bi, hiền hậu”- Hoàng Thượng nhìn hành động của nàng mà khen ngợi, xem như hoàng thượng rất thương thức nàng.

Nàng vẫn yên tĩnh đứng đó rồi bỗng nói lớn:

“Cánh hoa ủa tàn, 6 cánh rơi 3 cánh. Các người cùng 1 hoa, cùng 1 nhà, cùng chào đón 1 niềm vui, 1 nỗi buồn, có gì kẻ chết trước, người chết sau. Ta sẽ đưa các người cùng đoàn tụ” Nói rồi nàng xuất kiếm chém đứt nụ hoa.

“Nàng... nàng”- Hoàng thượng biến sắc khi người con gái này tưởng hiền dịu ai ngờ lại làm ra một hành động kinh thiên động địa như vậy.

“Hẹn người, kiếp sau ta gặp nhau”- nàng hát vu vơ một câu hát rồi nhìn cánh hoa, rồi cười ha ha bước tiếp.

“Ừ” Tiểu thái giám nuốt nước miếng nhìn Hoàng Thượng.

Cả hai cùng theo dõi Hàn Ngọc, thấy Hàn Ngọc đã đứng bên cạnh hồ nước, mắt nhìn xa xăm. Chợt nhiên Hàn Ngọc nhận ra cái gì chợt quay người lại, đi về hướng của hắn và tiểu thái giám.

“Nguy rồi”- Hoàng thượng hô to rồi mau chóng quay mặt vào tiểu thái giám. Một tư thế cực kì lãng mạn, những cánh hoa đào từ trên cây rơi xuống, gió thoảng nhẹ bay khiến cho khung cảnh nơi đây càng tăng thêm tình.

Trời ạ, đó chẳng phải là y phục của hoàng thượng sao, còn người kia, chẳng phải là Tiểu A Á đi cùng Cầu Hoàng đế. Mà khoan, ta tưởng cầu hoàng đế tóc phải trắng buốt, gần đất xa trời chứ, sao tóc đen thùi lùi vậy. Vậy là cầu hoàng đế rất trẻ sao, vậy là ta không phải gã vào một lão dâm tặc mà là một thiếu niên sao? Hahaha điều này thật là cao hứng. Nhưng mà nàng chưa kịp vui thì bất chợt lại như nghĩ ra được một chuyện động trời, trời ạ Tiểu thái giám đang hôn hoàng thượng sao, trời ạ, khung cảnh này, là một chuyện tình đam mỹ, thì ra tất cả phi tần của hân ta, tưởng mình là nhân vật chính ngôn tình, ai ngờ lại làm màu cho chuyện đam mỹ này. Hèn thì mấy cái chấm đỏ trên người của các nàng vẫn còn nguyên vẹn, hoàng thượng không muốn đụng vào 1 con bánh bèo nào. Thì ra là mọi chuyện như thế.

Nàng nhanh chóng bước tiếp

“Hoàng thượng, Hàn Ngọc đi rồi, mình mau đi tiếp thôi”- Tiểu thái giám nhắc nhở. Hai người nhanh chóng đi theo sau nàng.

Bọn hân thấy nàng nhanh chóng leo lên một cái cây rất cao, đu người xuống tư thế của người dơi:

“Trời ạ, hoàng thượng, ngài nhìn xem, Hàn tài nhân đang làm cái gì thế”- Tiểu thái giám đứng hình

“Tư thế này, thoát nhìn rất loạn, nhưng rất đẹp, lực chân lại đủ bám víu vào thân cây, đây chẳng phải là nàng đang muốn tách biệt với thế giới bên ngoài, không theo một quy luật nào mà đảo ngược, sống ngược, hèn gì nàng khác xa với mọi người, may một ta cũng phải thử làm động tác đó”- Hoàng thượng thâm khen

Nhưng họ không biết rằng, không phải Hàn Ngọc muốn sống ngược lại với thói đời, hay muốn làm mình khác biệt, mà nàng đang suy nghĩ nên làm trò vui nào trong cung để bớt buồn chán. Nhưng mà suy nghĩ ngày càng không ra, nàng phải làm như thế này để máu dồn lên tới não.

“Hoàng thượng, nàng mở mắt”- Tiểu thái giám vừa nói, hoàng thượng liền quay lưng lại Hàn Ngọc, nói nhỏ “Tiểu thái giám, mau bóp lưng cho ta.

Tiểu thái giám dạ vâng, cũng xoay lưng về phía hoàng thượng, giả bộ đám bóp.

Cái, cái gì, hồi nãy là hun, bây giờ là lôi ra chỗ này massage kích dục sao trời, quá, quá lắm rồi. Ta không thể tưởng tượng được cầu hoàng đế lại có những thú vui tao nhã như thế này. Dù không được xem mặt hân nhưng nàng biết hân đang rất thoải mái, đang lên đỉnh. Nàng liền nhanh chóng quay trở Cảnh nhân cung.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tin đồn tới tai hoàng thượng

“Sao Hoàng thượng không muốn nàng thấy mặt ngài”- Tiểu thái giám thắc mắc hỏi. Hân chỉ cười nhếch mép một cái, không nói gì, rồi lặng lặng quay trở về Can Ninh cung.

Hàn Ngọc dường như đã tìm ra được niềm vui trong cung, đó là đi truyền tin cho tất cả mọi người.

“Tiểu Châu, người biết không, hôm nay ta gặp một cảnh tượng phải nói cực kì đam mỹ, cực kì lãng mạn”- Hàn Ngọc đồng đặc nói với tiểu Châu, bắt giác Tiểu Châu hỏi lại.

“Đam mỹ là gì vậy tiểu thư”. Hàn Ngọc cười to sáng khoái nói “ Là chuyện tình của nam với nam đó kakakakka”- Tiểu Châu ngơ ngác nhìn Hàn Ngọc.

“Đề ta kể cho em nghe, hôm nay ta đang đi phá vườn hoa thì đã phát hiện có người đi sau lưng ta, đến khi ta đến bờ hồ thì tiếng động ngày càng lớn, ta liền quay lại chỗ đó để mà nhìn, người biết ta thấy gì không”.

“Tiểu thư thấy gì”- Tiểu Châu bắt đầu hỏi hạp.

“Đó là Hoàng thượng đang hôn tiểu thái giám”.

Tiểu Châu nghe thấy dường như từ trên trời rớt xuống, miệng run cầm cập:

“Tiểu thư, chuyện này liên quan đến đầu người, không được nói lung tung”.

“ Không chỉ là hôn không đâu, mà họ còn massage cho nha nữa”.

“Massage là gì vậy tiểu thư”- Tiểu Châu nghe Hàn Ngọc nói chuyện, ngày càng ngu.

“Massage là người này đầm đầm bóp bóp cạ cạ người kia đó”.

“Trời ạ, tiểu thư đừng nói với ai, coi chừng cả nhà ta tru di cửu tộc đó”- Tiểu Châu lo lắng nói.

“Yên tâm đi, ngoài nàng ra, ta sẽ không nói cho ai biết đâu”- Hàn Ngọc cười nhếch miệng.

--

Mình đang cất giấu một bí mật phải nói là khủng khiếp nhất trần đời, mà mình không thể nào nói cho đám bánh bèo phi tần biết được, nếu họ biết không chừng quay ngược lại cắn mình. Thân thù mình lợi hại nhưng đầu mình nhỏ bé. Thân hình này khá phù hợp với thân hình trước của nàng, mảnh khảnh, chủ yếu là dùng vào nội lực và thân thủ, nàng phải hóa thân thành nhiều nhân vật, có khi là một phụ nữ theo chồng để ám sát đối tượng, nên bề ngoài của nàng không thể có cơ bắp được.

Mà đang lạc đề, nàng lại suy nghĩ lại chuyện hồi nãy. Nhưng mà mình ngứa miệng quá làm sao giờ, mình phải hạ thấp uy danh của cầu hoàng đế, để cho hắn ta biết được, trong chốn hậu cung này, không phải hắn muốn gì là được đó. Làm cả đời người con gái của người ta bị chôn vùi trong hoàng cung, cầu hoàng đế. Suy nghĩ tới đây, Hàn Ngọc nhanh chóng đi ra ngoài cửa, đám ti nữ và thái giám đang nói chuyện.

“Mấy người đang nói chuyện gì vui vậy”- Nàng bước vào bên trong, nhập vào vòng tròn nhiều chuyện.

“Mọi người biết không, hôm qua Thục Phi triệu kiến Sở Linh tài nhân, chắc chắn cả hai chị em họ đang muốn làm một cái gì đó động trời, Hàn tài nhân của chúng ta tốt bụng, hôm bữa đắc tội với Sở Linh, cũng như đắc tội với Thục Phi, không biết Hàn Tài Nhân có bị gì không nữa”- Đám thái giám và cung nữ nói chuyện dường như họ không thấy Hàn tài nhân đang đứng đó.

“Vậy làm sao để Hàn Tài Nhân an toàn bây giờ”- Nàng vừa hỏi, tất cả trở mắt lên nhìn Hàn Ngọc, rồi run rẩy quỳ xuống: “Nô ti tham kiến Hàn Tài Nhân”.

Hàn Tài Nhân cười cười không nói gì, cũng không có ý trách tội mà nàng dường như đã thấy một ổ ỉm nhiều chuyện.

“Lại, lại đây, ta kể các ngươi chuyện nay, hôm nay ta thấy Hoàng Thượng và tiểu thái giám hôn nhau ở hồ Nguyệt Lệ”

“Hàn tài nhân, đây là một điều phạm thượng, bọn nô ti chưa từng nghe thấy”- Tất cả cùng quỳ xuống.

“Nè, nè, ta có trách tội các ngươi bao giờ đâu, ta nói sự thật mà”.

“Bọn nô ti chưa nghe gì hết”- Tất cả lại đồng thanh.

Cái bọn này, thực sự không biết đúng sai, phải trái mà suốt ngày tôn thờ chủ nghĩa Hoàng Thượng. Làm bốn cô nương đây tức chết mà.

--oo--

Tối đó Hàn Ngọc đi dạo hồ Nguyệt Lệ, nàng thấy một thân hình đang đứng trước hồ, quần áo màu đen như một sát thủ. Mặt thì không che, đây chẳng phải là một tên sát thủ nghiệp dư hay sao. Dám xuất hiện trước mặt bà, may tới số rồi. Vừa nghĩ xong nàng đã lao tới, đá vào mông hắn một phát. Hắn la oai oái rồi lạng lẹ rơi xuống sông. Lúc lên bờ, hắn trừng mắt, lớn tiếng quát:

“Cô tài nhân kia, lần trước tôi đứng sau cô, cô cho là tôi rình cô rồi cô đập tui xuống nước, lần nay tôi đứng trước cô, cô rình tôi, mà cô đập tôi xuống nước là như thế nào”- Tề Minh tức tối đứng dậy nói cho ra lẽ. Nàng lắp bắp, kinh hãi khi thấy tiểu bánh bao vừa rồi bị mình đá thẳng xuống nước, mặt mũi lấm lét, nàng cười trừ.

“Đắc tội, đắc tội rồi, bốn cô nương không có ý”- Nàng cười cười, vuốt Tề Minh ra hiệu hạ hỏa.

“Nàng không có ý mà ta lọt xuống hồ, nàng mà có ý chắc mạng ta không còn quá”- Tề Minh trừng mắt nàng.

“Ai biểu ban đêm ban hôm, mặc nguyên bộ đồ đen đứng đây làm chi, người ta tưởng thích khách”.

“Cô..... tôi muốn mặc gì là quyền của tôi, liên quan gì đến cô”- Hắn tức giận.

“Ừa chứ tôi muốn đá ai là quyền của tôi, liên quan gì đến chàng”- Cô dùng câu của hắn để đập hắn.

“Mà thôi, cứ từ từ, lâu lắm mới gặp lại huynh, chúng ta trò chuyện đi”- Nàng cười nói. Nụ cười này làm trái tim hắn đập mạnh, mặt hắn hơi ửng đỏ. Đây chẳng phải là nụ cười băng trong truyền thuyết sao. Dù là băng nhưng vẫn khiến người ta tan chảy.

“Chúng ta mới gặp ngày hôm qua thôi”- Hắn nhếch môi, Hàn Ngọc biết mình đã bị hố hängen nên cười trừ.

“À, ừ, cũng lâu rồi, 12 canh giờ rồi còn gì”- Nàng vẫn chống chế.

“Mà thôi, vô chuyện chính đi, huynh là bạn thân của tôi nên tôi mới nói thôi đó”- Nàng khoác tay lên vai hắn.

“Mới gặp có một ngày mà là bạn thân sao”- Hắn nhếch môi.

“Nhiều chuyện”- Nàng vừa nói đã đã thêm một phát, cú này mạnh hơn, vị trí đáp hồ của hấn cũng xa hơn.

“Nè,tiểu bánh bao, huynh có sao không, quán tính, quán tính mà thôi,huynh mau lên đi”

Lần nay Tề Minh đang dùng cái mặt đưa đám, đôi mắt thâm thien như hai viên đạn nhìn Hàn Ngọc.

“Ta khẳng định với huynh, cầu hoàng đế không phải là một ông già”- Nàng khoác tay lên người Tề Minh như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

“Đó giờ có ai nói hấn là một ông già à”- Hấn ngạc nhiên nhìn nàng.

“Vậy là có mình tôi tưởng tên hôn quân đó là một trâu già khoải gặm cỏ non à, mà thôi chuyện đó lại không quan trọng rồi, quan trọng là tôi thấy Hoàng thượng và tiểu thái giám hôn nhau, họ còn đấm bóp cho nhau nữa.”

Vừa nghe tới đây thôi, sắc mặt của Tề Minh đã tái mét, biến thành 7 màu sắc rực rỡ, hấn tức nên nói không ra hơi, chỉ biết đứng dậy gieo mình xuống bên hồ để hạ hỏa.

“Nè, huynh làm điều đại dột gì vậy, chẳng lẽ huynh thích tên cầu hoàng đế đó sao, trời ạ, huynh không nên tự sát, huynh phải giành giật tình yêu mình về chứ, nói huynh ngốc đúng là ngốc thật mà, hậu cung cả đồng người, người ta còn chưa phản ứng thái quá như huynh”.

Hấn tức giận trừng mắt, chỉ tay vào nàng, nói lớn:

“Cô, cô dám ngăm máu phun người, hoàng thượng không bao giờ làm chuyện đó”

“Nhiều chuyện, phiền phức,vậy thì huynh cứ đi tin vào cầu hoàng đế của huynh đi”- Nàng vừa nói, vừa xuất thủ, đá một phần lại khiến hấn một lần nữa chúi đầu xuống hồ, rồi nàng quay lưng bỏ đi.

“Hàn Ngọc a Hàn Ngọc, một ngày cho ta rơi xuống hồ 4 lần, nguoi quá là tài giỏi, còn cái gì, ta hun tiểu thái giám, nguoi thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, nguoi chờ đó”. Nói rồi hấn dùng thân hình nhếch nhác của mình, quay trở lại Can Ninh Cung. Vừa đi vừa than, vừa đi vừa oán.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bồn Cung Sẽ Ngược Chết Nguoi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Giọng hát tuyệt vời

Sáng hôm nay, trời u ám hơn mọi ngày. Vừa ra ngoài, Hàn Ngọc đã thấy mây đen tích tụ trên vòm trời. Nàng lạnh run người chạy về lại trong cung. Hôm nay thời tiết đẹp như thế này, đánh một giấc tới tột là thoải mái nhất. Thế nhưng bên tai chỉ có tiếng văng vẳng:

“Tiểu thư ơi tiểu thư, người mau mau đi đến Khôn Ninh Cung. Thục Phi triệu tập tất cả phi tần đến. Nếu người trễ, các nương nương sẽ trách phạt”- Tiểu Châu cứ đi kè kè theo Hàn Ngọc, lớn tiếng nhắc nhở.

“Sao cứ 2, 3 ngày lại kêu ta qua Khôn Ninh cung một lần thế, có rảnh thì ngủ đi, trời sắp mưa gió mà cứ kêu bọn ta tới. Thà là tới làm đại sự thì không nói. Tới đó mấy bà lại vạch áo, vạch lưng, nói xấu lẫn nhau. Nghe nhức hết cả đầu”- Hàn Ngọc bức bối nói lớn nhưng chân nàng vẫn tiến bước về phía Khôn Ninh Cung.

==OO==

Tất cả phi tần đều quỳ xuống, hô to:

“Thần thiếp bái kiến Thục Phi, Quý Phi, Đức Phi”

Chỉ thấy Thục Phi đang ngồi uống trà, không đoái hoài gì tới sự hiện diện của đám phi tần. Quý Phi thì cứ nhìn Hàn Ngọc còn Đức Phi mỉm cười mời mọi người miễn lễ.

“Các vị ái phi, sắp tới trong triều sẽ có lễ hội Hoa xuân, 3 năm diễn ra một lần. Mục đích để duy trì mối quan hệ, chứng minh sức mạnh của Tề triều chúng ta với các nước con.Hoàng thượng đã giao cho ta phụ trách lễ hội này. Cho nên hôm nay, ta mời các tí muội tới đây, muốn hỏi ai có thể ứng cử đi thi các hạng mục: cầm, kì, thi, họa, hát. Giúp cho triều đình chúng ta có vang danh thiên hạ”- Thục Phi mỉm cười nhìn các phi tần ở dưới, một nụ cười mang theo nhiều ẩn ý khác.

“Nếu không ai tự ứng cử, ta sẽ khảo thí từng người, đầu tiên là hát” – Thục Phi nương nương nhìn sang Hàn Ngọc, đôi mắt sắc bén, đôi môi mỉm cười.

Hàn Ngọc nhìn thấy cảnh này, chán nản tới tuyệt vọng. Hết Quý Phi nhìn nàng, giờ thì tới Thục Phi. Cả hai người họ như đang tính toán thứ gì đặt lên người nàng hay sao. Mà thôi, chuyện đi thi nàng không hứng thú. Nàng chỉ muốn im lặng cho đời thấy nàng không nguy hiểm. Nếu không, nàng sẽ khó

sống trong cái chốn mờ mờ này.

Lần lượt các tài nhân lên biểu diễn. Sở Linh có một giọng hát trong suốt nhưng vẫn còn một chút gì đó ngang ngang nên người nghe hơi khó chịu về giọng hát của nàng. Còn hát hay nhất, phải nói đến Vương Chiêu Nghi. Giọng hát của nàng có thể đạt được những nốt cao chói vút, nhưng nàng lại thiếu một tí cảm xúc. Người nghe chỉ chói tai và cảm thấy mơ hồ khi nghe nàng hát. Hàn Ngọc đang suy nghĩ thì có người thông báo đã tới lượt mình. Cô im lặng ngồi xuống, đôi tay để lên dây đàn, tướng mạo phải nói vô cùng hoàn mỹ. Những phi tần ở dưới nhìn lên, khí chất khác xa một trời, một vực với các nàng. Có đôi mắt ái mộ, nhưng cũng có những đôi mắt ganh tị. Đặc biệt là Sở Linh.

Nàng bắt đầu khảy từng nốt nhạc đầu tiên:

“Tang... Tính... Tang... tính tính tang tính tính tính tang”

“Đây là âm nhạc gì thế, nghe những giây đầu tiên đã phát ngien rồi”- Vương Chiêu Nghi ngẩn ngơ hỏi nhỏ Lý Chiêu Nghi. Chỉ thấy Lý Chiêu Nghi nhắm mắt thưởng thức. Thực ra nàng chẳng ưa Vương Chiêu Nghi bao nhiêu nên không muốn trả lời.

Giai điệu vang lên một cách nhẹ nhàng, trôi chảy khiến cho cả Khôn Ninh Cung vang vọng một nỗi buồn ai oán. Cho tới khi giọng hát cất lên:

“Người theo hương hoa mây mù giăng lối

Làn sương khói phôi phai đưa bước ai xa rồi

Đón cội mình ta vẫn vương hồi ức trong men say chiều mưa buồn

Ngẩn giọt lệ ngừng khiến khóe mi sầu bi”

Tất cả mọi người trở mắt nhìn về phía Hàn Ngọc.

“Đây, đây là cái ngôn ngữ gì vậy”- Thục Phi ngơ ngác nhìn Quý Phi

“Đây có phải âm nhạc không vậy, giọng nàng ta cực to, cực thô, đúng như thiên hạ đồn, ả chả biết gì về cảm kỳ thi họa cả”- Tất cả mọi người bàn luận. Thế nhưng Hàn Ngọc vẫn đắm mê hát.

“h h h h, tiếng khóc cuốn theo làn gió bay

Thuyền ai qua sông lỡ quên vớt ánh trăng tàn nơi này

Trống vắng bóng ai dần hao gầy.

E h h h h h, lòng ta xin nguyện khắc ghi trong tim tình nồng mê say

Mặc cho tóc mây vương lên đôi môi cay

Bâng khuâng mình ta lạc trôi giữa đời

Ta lạc trôi giữa trời.”

Giọng hát vang vọng khiến cho những chú chim đang tung tăng trên cành cây xém xiu đâm đầu vào cây. Những phi tần hoảng sợ vì giọng hát quá mức khủng bố của Hàn Ngọc. Đây là ca khúc hiện đại mà Hàn Ngọc mới nghe được. Ca khúc “Lạc trôi” của một nam ca sĩ gì đó bên Việt Nam. Và tới đoạn nàng tâm đắc nhất, nàng nhếch mép cười, cô mày đã muốn giấu tài năng, thì không ai có thể khuôi ra được tài năng cô mày, cho nên các người nên nghe ta tra tấn đi. Coi như một sự trừng phạt nhẹ.

“ôi chân lang thang về nơi đâu

Bao yêu thương giờ nơi đâu

Câu thơ tình xưa vội phai mờ

Theo làn sương tan biến trong cõi mơ

Mưa bụi vương trên làn mi mắt

Ngày chia lìa hoa rơi buồn hiu hắt”

Nàng đọc rap rõ ràng và rành mạch. Nhưng hình như bọn người ở đây không biết nàng đang đọc cái gì

“Có phải, ả đang đọc kinh không”- Quý phi lo lắng nói nhỏ với Đức Phi

“Không, ta nghĩ rằng nàng đang chửi ai đó”- Đức Phi lo lắng hỏi lại

“Tại sao có một thiên tài âm nhạc như thế này, nghiệt ngã quá”- Thục Phi toát mồ hôi khi nghe giọng hát của của Hàn Ngọc.

Phía trước cửa Khôn Ninh Cung, Tề Minh này giờ âm thầm lặng lẽ quan sát xem xú đã té ngựa ra, xū xū bọt mép. Sao giọng hát của nàng có thể kinh thiên động địa như thế, quý nghe quý chạy, ngựa nghe ngựa đá, bò nghe bò húc.

“Thôi được rồi,ta nghĩ Hàn tiểu muội nên dừng lại, nàng là người hát hay nhất ở đây”- Câu nói của Thục Phi vừa vang lên lại khiến cho đám đông xôn xao nghị luận.

Chết tiệt, ta đã phá bài hát thành ra thế này mà họ vẫn nói ta hát hay là sao. Chẳng lẽ lỗi tai của họ bị điếc hết, hay là họ có thù với âm nhạc.

“Thục Phi nương nương nói phải, giọng hát của nàng thật là hay, đây chắc chắn là một ứng cử viên có thể đưa vinh quang Tề triều đi đến các nước xung quanh”.

Hoàng thượng phía xa thầm nghĩ, hay cho đám chị em các người, biết giọng hát của Hàn Ngọc là khuyết điểm, nên mới lợi dụng chuyện này buộc tội nàng. Thông minh, thật thông minh. Để ta xem, Hàn cô nương xử lí như thế nào. Hoàng thượng mỉm cười xem trò vui

“Ta, giọng hát của ta rất dở, nghe không lọt tai nổi, các người đem ta đi thi chỉ là ô nhục quốc gia mà thôi”- Hàn Ngọc lườm mắt.

“Ta thấy là do Hàn ti ti quá khiêm tốn, chứ giọng hát của ti đem đi thi chắc chắn sẽ được quán quân, đến lúc đó, chị em ti muội chúng ta hưởng vinh quang còn không hết, phải không Thục Phi nương nương”- Sở Linh nhìn về phía Thục Phi, kính cần hỏi ý kiến, nhưng thực ra là ra hiệu.

“Được rồi, vậy thì theo ý các ti muội, Hàn tài nhân sẽ là người ứng cử thi hát, hiện tại các nàng lui đi. Ngày mai ta sẽ triệu tập các nàng để khảo thí vòng thứ 2, đánh cò.

--00--

Tại Cảnh Nhân Cung, phòng Sở ti ti

“Sở ti ti, tại sao hồi nãy ti lại nói giúp cho ả Hàn tiện ti đó. Quả thực giọng hát Sở ti ti nghe hay hơn nhiều mà”- Dạ tài nhân thắc mắc hỏi Sở Linh.

“Đúng vậy, ta cảm thấy, đây là vinh quang của ả ta, ả ta sẽ không xem ai ra gì”- Ngụy tài nhân cũng tức giận

“Các người quả thực trong đầu chỉ toàn là nước không hay sao. Ta và Thục Phi nương nương đã bàn. Người nghĩ ta là ai mà lại đi nói giúp cho ả Hàn tiện ti đó. Các người nên biết, nước Thục xưa giờ luôn có người thắng trong cuộc thi hát, giọng hát của ả ta rất hay, dường như đã rất nhiều năm nay, chưa ai thắng nổi ả. Các người nghĩ năm nay có thể thắng hay không. Nhưng quan trọng không phải là kẻ hát hay không thắng không quan trọng. Quan trọng là giọng hát Hàn Ngọc sẽ khiến cho các nước láng giềng chê cười nước Tề ta, đặc biệt nàng là một tài nhân, người nghĩ nàng sẽ gặp tình huống gì”- Sở Linh nhếch mép

“Một là đuổi khỏi cung, hai là chém đầu lập uy”

“Dạ tài nhân đoán đúng rồi đó, thế thì sao ta không mượn cơ hội này để đẩy nàng vào con đường chết. Trong hoàng cung này, ả ta là người đẹp nhất, người nghĩ ả ta sẽ không đi giành hoàng thượng của các người sao”- Sở Linh đôi mắt chột lóe rồi nói tiếp.

“Thục phi có truyền đạt với ta Hát Thục, Thi Tề, Cầm Chu, Kì Tấn, Họa Ly, các người có hiểu câu nói này không”- Sở Linh khép hờ đôi mắt lại, nhoeo miệng cầm tách trà lên uống từng ngụm

“Hát nhất nước Thục, Thi nhất nước Tề, Cầm nhất nước Chu, Kì nhất nước Tấn, Họa nhất nước Ly”- Ngụy Tài nhân trả lời. Trong đầu chột nhiên lóe lên cái gì đó. Sở Linh đoán được ý nghĩ đó của nàng liền gật đầu

“5 nước đều có 5 thể mạnh riêng của mình, đó là thể Ngũ tài, tài năng ở khắp nơi. Thì việc gì chúng ta lại đi đâm đầu vào thi những thể mạnh của người khác. Chúng ta chỉ cần đẩy nàng vào cuộc, sau đó mỉm cười nhìn nàng mất mặt trước mọi người. Cuối cùng thua trận, chúng ta sẽ tha hồ chỉ trích, miệt hạ”- Sở Linh cười to khiến cho khắp phòng mang theo một không khí lạnh lẽo.

“Hay, đúng là một kế hay, vậy công việc ngày mai chúng ta nên làm là”- Chương Lệ ngập ngừng

“Tiểu nha đầu ngốc, là đẩy Hàn Ngọc thi các môn Cầm, Ky, Họa” – Sở Linh bực mình

“Dạ, Chương Lệ tâm phục khẩu phục, quả là một kế hoàn mỹ”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Sở linh, sở dương, sở hán, thực phi

Ở Cảnh Nhân cung – phòng Hàn Ngọc, Tề Minh ngoài cửa bí mật để vào trên bàn của nàng một lá thư nặc danh. Chỉ là Tề Minh võ công cao ngang ngửa Hàn Ngọc, nên đám tì nữ trong cung vẫn chưa phát giác.

Đến khi Hàn Ngọc quay trở về phòng, phát hiện bức thư, nàng liền mở ra. Trong lá thư chỉ ghi vắn vẹn

“Hát Thực, Thi Tề, Cầm Chu, Kì Tấn, Họa Ly. Nếu không muốn nhục nhã thì nên tìm cách cáo bệnh”

Đây là một lời nhắc nhở tốt bụng dành cho Hàn Ngọc. Mặc dù nàng không biết ai đã gửi tới, nhưng nhờ nó nàng đã hiểu, tại sao hôm nay trong cung không ai dám tự ứng cử. Hầu hết đều cố gắng đẩy hết cho Hàn Ngọc.

“Thực Phi và Sở tài nhân chết tiết, dám đẩy ta tới con đường này”- Hàn tài nhân tức giận tính đập bàn, nhưng nghĩ lại, có ngu mới đập bàn như mấy bà quý phi ngu ngốc trong cung. Đập bàn càng tức giận, càng đau tay. Nghĩ vậy, nàng chỉ nắm tay lại rồi thầm suy nghĩ.

Nếu bọn chúng đã muốn ta đi thi như vậy, thì đừng trách sao bọn cô nương phá vỡ liên kết ngũ tài. Đến lúc đó để xem, bọn nhãi ranh các ngươi bị người nhục nhã hay ta bị nhục nhã.

“Tiểu thư, sắc mặt tiểu thư không tốt”- Tiểu Châu lo lắng nhìn Hàn Ngọc. Hàn Ngọc nhẹ bâng tách trà lên, đưa lá thư cho Tiểu Châu rồi lặng lẽ uống trà.

“Thì ra là vậy, vậy tiểu thư ngày mai phải giả bệnh để từ chối các môn còn lại”- Tiểu Châu lo lắng. Hàn Ngọc chỉ nhếch mép cười

“Hahaha không cần từ chối, ta biết sức lực của ta tới đâu, nếu họ kì vọng ta như vậy, ta không nên để họ thất vọng”

“Tiểu thư, ngài đó giờ đâu biết cầm, kì, thi, họa”- Tiểu Châu ngạc nhiên không đoán được thâm ý bên trong. Hàn Ngọc chỉ cười ahaha rồi gương mặt trở nên sắc lạnh

“Ta chỉ cố tình giấu các ngươi mà thôi, nghĩ sao bọn cô nương ta lại không biết chứ. Nhưng nói đi phải nói lại, phải cảm ơn bọn họ. Những ngày tháng sau này họ sẽ phải rất khổ sở khi nhìn ta với một cặp mắt khác. Giết người bằng dao không lợi hại bằng giết người bằng tâm”.

“Hay, nói hay, nói hay lắm, vậy ta có thể cùng Hàn cô nương đây đánh một ván cờ được không”- Tề Minh đứng đằng sau cánh cửa, bỗng lên tiếng khiến cho Hàn Ngọc đang uống trà bỗng phun hết ra ngoài

“Tiểu thư, đây là..” Tiểu Châu ngạc nhiên khi người này là một tên bịt mặt, áo đen

Hàn Ngọc vừa nhìn đã nhận ra ngay, nàng hô to “hắn là thích khách đó, đồ ngu, nghĩ sao một người mặt đồ đen, bịt mặt, đi vào trong đây mà ngươi nghĩ là một thiếu gia nhà đó sao”. Hàn Ngọc vừa la toáng lè, chân nhắc một cái ghế lên, chuẩn bị tư thế đánh thích khách

“Khoan, khoan, ta... tiểu bánh bao đây”- Tề Minh biến sắc, chột thú nhận.

“Tiểu bánh bao... Tiểu Châu, em đi ra ngoài một lát đi”. Tiểu Châu liền dạ rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Căn phòng giờ này chỉ còn cô nam quả nữ, nàng ta bỗng thở phào một tia nhẹ nhõm “Tiểu bánh bao, sao ngươi lại ăn mặc như vậy, xem xiu làm ta sợ”

“Nàng mà sợ sao”- Tề Minh nhếch mép

“Sợ đánh chết ngươi”- Hàn Ngọc quăng cho Tề Minh ánh mắt dao găm

“Nàng”..Tề Minh cố trấn tĩnh mình rồi nhanh chóng ngồi xuống ghế

“Nghe nói Hàn tiểu thư đây sắp đại diện hoàng cung tham gia giao hữu với các nước khác, ta đến đây để cùng đánh một ván cờ với Hàn tiểu thư, xem như khảo nghiệm có được không”- Hắn nhếch mép.

“Được thôi, mà tiểu bánh bao này, ngươi ở trong phòng một tài nhân, có khiến cho cung này xào xáo, hoàng thượng chém đầu không”- Nàng chột nghĩ tới cái gì đó, liền hỏi. Đáp lại câu hỏi ngây ngô của nàng, Tề Minh lắc đầu “Ta có thể miễn tử từ Hoàng Thượng, mà Hoàng thượng phải ta tới đây để xem sức đánh cờ của người như thế nào, để không mất mặt Hoàng Thượng”.

“Cái gì, Hoàng Thượng phải ngươi tới khảo thí ta, thật là vinh hạnh aaaa, đáng lẽ ra hoàng thượng phải ban thưởng cho ta vì ta đã can đảm đi thi chứ”- Nàng cười ha hả khiến cho đa gà của Tề Minh nổi lên cục, cục.

“Thật là không biết xấu hổ, chưa thi thắng mà đã đòi ban thưởng”- Tề Minh nhếch mép. Nhưng thật sự nhìn thầy Hàn Ngọc, Tề Minh như giải tỏa được một số phiền phức trong lòng.

Bàn cờ được bày ra trước mắt, Tề Minh vừa đánh vừa nhếch mép.

“Nàng biết không, hoàng thượng đang rất lo lắng cho tình hình của quốc gia, mà không nói với ai nghe được, nên hoàng thượng chỉ nói mình ta nghe thôi, nhưng ta lại không có tri kỉ, nên chỉ có thể tìm nàng”.

“Có chuyện gì nghiêm trọng lắm sao, thôi cứ tâm sự với bốn cô nương, bốn cô nương không tám cho ai nghe đâu”- Hàn Ngọc vừa nói vừa xuống một con cờ trắng. Cả hai hôm nay đều uống rượu. Tiểu Châu ở ngoài cũng không dám can thiệp.

“Thử hỏi nếu như là nàng, nàng là hoàng thượng. Nàng ban quyền lực cho 2 cha con đứng đầu triều đình, nắm binh hơn một nửa. Và giờ cả hai đang có âm mưu lật đổ hoàng triều, nàng không thể manh động tước bỏ quyền hành. Nàng phải làm sao?”. Tề Minh lắc đầu cười khổ, đây cũng là niềm tâm sự áp lực khiến Tề Minh cả một tháng nay không thể suy nghĩ ra được. Nói ra cũng khiến hắn nhẹ nhàng hơn. Hắn biết khi hắn nói ra, phận nữ nhi như các nàng chỉ biết cổ vũ hắn nương theo thế lực, nhịn nhục rồi tìm thời cơ. Nhưng không biết sao Tề Minh chỉ muốn nói cho Hàn Ngọc nghe tâm sự của mình.

Hàn Ngọc không nói gì, uống một khốp rượu, đi một quân cờ. giờ đây nàng mới mở miệng

“Muốn đoạt quyền không khó, cho đi rồi sẽ nhận lại thôi”

Tề Minh ngạc nhiên với câu nói khó hiểu của nàng, liền xuống một nước cờ, hỏi tiếp

“Cho, nhận, làm sao để cho và nhận cái gì”- Chàng thắc mắc.

“Suy cho cùng người cũng là bạn thân nhất của ta trong cung ngoài A. Châu, nên thôi ta chỉ người một lần. Xem như ta là quân sư của người. Theo ta thì chuyện này cũng rất đơn giản. Không phải hoàng thượng có một công chúa yêu thương người hết mực sao.

“Người nói là Tề Linh”

“Đúng vậy, hãy gã nó đi”

“Gã công chúa thì có liên quan gì đến chuyện này”- Tề Minh biến sắc khi câu trả lời của nàng chẳng ăn nhập gì ở đề bài.

Thế cờ của Tề Minh đang dồn sức ép lên Hàn Ngọc thế gọng kìm. Hàn Ngọc chỉ có một cửa sinh, nàng liền đánh ra. Nhưng khi nàng đánh ra, một nửa lực quân đen của hoàng thượng đều chết hết.

“Không một nam nhân nào có thể qua ải nữ nhân. Đặc biệt là Sở Dương và Sở Hán là hai người cực kì háo sắc”- Nàng nhếch mép

“Sao nàng biết là hoàng thượng đang nói đến hai cha con Sở Dương và Sở Hán”- Tề Minh ngạc nhiên.

“Không phải là ta không biết mà là ta không quan tâm. Ta chỉ lười suy nghĩ thôi. Ngay ngày từ khi ta xích mích với Sở Linh. Ta đã biết thế lực giữa Sở Dương và Sở Hán. Cả hai cha con họ gã Sở Linh vào đây chỉ là để một tên tay sai cho Thục Phi nương nung năm chót hậu cung. Còn cha con nhà họ điên đảo trên triều. Chỉ có thể khiến hai cha con hắn nghi ngờ, tự đánh lẫn nhau mà thôi”

“Nàng biết cái gì, có thể nói cho ta nghe không”- Quân đen của Tề Minh đã bị hạ hơn 2/3. Tề Minh biến sắc khi tài đánh cờ của nàng rất cao thâm. Để cho Tề Minh lực lượng dồn một mảng lớn sau đó nàng mới từ từ sà sát hết tất cả.

“Đầu tiên chàng hãy gã nàng cho Sở Dương, sau đó hiến nàng cho bố của hắn là Sở Hán. Cái này phải nhờ công chúa dùng mưu để chia cắt hai cha con nhà họ”

“Ý nàng nói, gã công chúa cho Sở Dương, nhưng công chúa đi dụ hoặc Sở Hán rồi bắt tấu với ta muốn hiến thân cho Sở Hán. Công chúa là một thiên kim lá ngọc cành vàng, lại am hiểu cầm, kì, thi, họa. Mỹ nhân trong thiên hạ sánh với nàng được rất ít. Nên việc giành mỹ nhân của hai cha con nhà họ sẽ sinh ra nghi kị lẫn nhau”

“Tiếp theo, nàng chỉ cần li gián bằng cách kể lại một số tình tiết sai sự thật khi ở cùng với Sở Dương cho Sở Hán nghe. Khi Sở Hán nghe được Sở Dương đang đôn đốc quyền hành, khi hai cha con họ thành công chiếm lấy hoàng cung thì Sở Dương sẽ bắt đầu dùng quyền hành của mình để lật đổ cha. Tự mình lên ngôi hoàng đế”- Nàng nhếch mép

“Vậy thì sau khi Sở Hán nghe thấy, sẽ âm thầm tìm cách lột bỏ thế lực của người con”- Tề Minh sững sờ

“Sau đó chỉ cần Tề Linh đưa một số sự thật về việc Sở Hán đang làm mọi cách để giới hạn binh quyền của Sở Dương. Thì Sở Dương cũng sẽ làm cách tương tự để giới hạn binh quyền với Sở Hán. Khi đó đã là người thật việc thật. Hai cha con họ sẽ phải đấu nhau một sống một chết. Hoàng thượng chỉ cần ngồi ở ngoài, chim sẽ xem sâu bọ đấu nhau. Một phát giải được thế liên minh”

Tề Minh nghe xong mặt mày biến sắc, tay chàng run run nhìn xuống bàn cờ. Bàn cờ từ khi nào cờ trắng đã dồn hạ hết tất cả cờ đen. Nàng say rượu mím cười rồi đi lên giương ngó. Tề Minh liền đắp chăn cho nàng rồi từ biệt. Biến mất trong bóng đêm

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Người của ta, sợ là rất khó để ức hiếp

Đã 4 ngày trôi qua, đúng như những gì Hàn Ngọc dự đoán. Tất cả các môn thi đều đổ hết lên người nàng. Người phụ trách là Thục Phi nương nương nên cho dù môn cờ vây nàng có giả vờ đánh thua, đối thơ nàng có giả vờ không đáp được, họa nàng chẳng vẽ ra gì cũng bị gọi hồn ứng cử đi thi. Rõ ràng họ đang muốn dồn nàng vào con đường chết.

“Tiểu thư, tiểu thư đi đâu này giờ vậy, tiểu Châu sợ tiểu thư có chuyện gì xảy ra”- Hàn Ngọc nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của tiểu Châu giảm bớt, Hàn Ngọc cũng mỉm cười nhưng đột nhiên một phía bên mặt của Tiểu Châu sưng to

“Tiểu Châu, mặt em làm sao thế”- Hàn Ngọc đưa tay lên sờ mặt Tiểu Châu, tiểu Châu chỉ là á một tiếng, rồi vội thụt lùi về, lí nhí nói

“Không có gì đâu tiểu thư, chỉ là mới va vào cánh cửa mà thôi”- Tiểu Châu nói dối, dù nàng có nhắm mắt cũng có thể nghe ra được câu nói sặc mùi dối lỏi cho ông trời. Hàn Ngọc lo lắng: “Nói mau, em bị ai đánh phải không, mặt em vẫn còn đau tay rõ ràng”

“Dạ tiểu thư, hồi này tiểu thư đi không lâu thì Sở Linh dẫn theo đám tài nhân đến, bọn họ gặp mặt tiểu Châu, nhục mạ tiểu thư, còn tát tiểu Châu 4 cái”- Tiểu Châu uất ức nói ra đến phát nghẹn. Nói tới đây thì máu nóng của Hàn Ngọc đã lên tới đỉnh đầu. Nàng mỉm cười lấy thuốc xoa cho Tiểu Châu. Một bên mỉm cười, một bên nói nhỏ

“Tiểu Châu à, bây giờ chúng ta đi chơi nha”- Hàn Ngọc dịu dàng cùng Tiểu Châu đi đến phòng của Dạ Thiên Hoa.

“Tiểu thư, tiểu thư đến đây làm gì vậy”- Tiểu Châu sợ hãi khi thấy nàng đang bùng bùng sát khí tiến đến phòng Dạ Thiên Hoa.

“Dạ Thiên Hoa, mau ra đây cho ta”- Hàn Ngọc quát lớn.

Một tiểu thái giám và một nô tì chạy ra, tên nô tì lạnh giọng đáp

“Dạ tài nhân có lệnh, không được ai đi vào bên trong”. Tên nô tì chưa kịp nói xong nàng đã bị Hàn Ngọc quăng cho một cái tát. Một cái đủ để nàng choáng váng

“Ngươi nói lại cho ta, ngươi có cho ta vào trong không”- Hàn Ngọc tát một cái thứ 2. Tên tiểu thái giám đã hoảng loạn liền lao tới. Nhưng thân thủ của hắn quá chậm chạp,

một chân của Hàn Ngọc đá trúng bụng, một chân đá trúng đầu. Xoay một vòng đá tên tiểu thái giám văng xa.

“Nói mau, ngươi có cho ta vào không, nếu không ta đánh cho ngươi xỉu rồi ta đi vào”- Hàn Ngọc vẫn tát.

“Mong Hàn tài nhân tha thứ, mời người vào, mời người vào”- nô tì vừa nói vừa lo sợ. Nhưng Hàn Ngọc chỉ cười nhếch môi, tay vẫn tát vào mặt nàng. Mặt nàng lạnh đến nổi sát khí có thể khiến cho người đối diện biến sắc.

Đợi khi nô tì của ả ngắt xỉu, nàng mới đạp cửa vào bên trong

“Hàn tài nhân, cô đây ý gì”- Dạ tài nhân biến sắc

“Ta trong cung hiền lành nên bọn ngươi không xem ta ra gì đúng không, còn dám đụng người của ta”- Vừa nói nàng liền giáng cho nàng một cái tát.

“Ngươi, ngươi dám đánh ta”

“Ta không những đánh ngươi, mà ta còn có thể giết ngươi nữa đó”- Hàn Ngọc nổi cơn điên, đá chiếc bàn mà Dạ tài nhân đang viết, một tay nâng cô nàng, đưa nàng lên giữa không trung.

“Hàn.. khu khu Hàn tài nhân,... tha mạng”- Dạ tài nhân biết sắc, môi lắp bắp kinh hãi, hô hấp của nàng đang dần một yếu đi.

“Đủ rồi, Hàn Ngọc”- Tiếng một người đang bước vào.

Đó chính là Tề Minh. Tề Minh đi đến ngăn nàng lại, nhưng bị một ánh mắt lạnh xuyên thấu nhìn chằm chằm vào, Tề Minh cũng thấy kinh hãi

“Nàng, nàng dừng lại đi”- Tề Minh lắp bắp

“Tránh ra, đây là chuyện của bốn cô nương, không liên quan gì đến ngươi”

“Hoàng...”- Dạ tài nhân chưa kịp trả lời đã ngắt lịm

“Nàng mau buông nàng ấy ra đi, coi chừng có án mạng đó”- Tề Minh tiếp nàng đỡ Dạ Tài Nhân nằm xuống.

“Tên khốn kiếp, đừng xen vào chuyện của ta”- Vừa nói Hàn Tài nhân một bước tiến đến bên giường nàng, hung hăng quăng xuống vài cái tát

“Nàng thôi đi”- Vừa nói, Tề Minh đã động thủ. Tay hắn bẻ cổ tay của Hàn Ngọc. Chân Hàn Ngọc liền đá vào chân hắn. Cả hai liên tục xuất chiêu, mỗi

chiều đều có thể đưa đôi phương vào tình thế bất động.

“Nàng, nàng mau dừng tay lại cho ta”- Tề Minh vẫn cố gắng kiềm chế Hàn Ngọc lại

“Tại sao ta dừng tay, trong khi bọn chúng lại đi đánh người của ta, mặt mũi của ta có phải là giống bò tót lắm không”- Vừa nói nàng đã một chân đá vào đầu gối của Tề Minh. Còn Tề Minh thì đã bẻ ngược tay Hàn Ngọc. Hàn Ngọc không cam lòng, nhảy một vòng xoay ngược lại, chân đá lên mặt Tề Minh.

“Được rồi, nàng đứng, nàng đứng, nhưng nàng chỉ được hành hạ, không được giết chết người ta, như vậy ta sẽ rất khó nói chuyện”- Tề Minh giờ này đã cảm thấy nếu chàng thật sự ra tay, sẽ khiến cho Hàn Ngọc đau. Mà Tề Minh lại không muốn Hàn Ngọc phải chịu bất kì một nỗi đau này.

“Nàng đi đâu đó”- Tề Minh hoang mang nhìn Hàn Ngọc. Chỉ thấy Hàn Ngọc nhếch mép cười “Đây chỉ là 1 cái tát của A Châu, còn 3 cái tát còn lại, ta nên tìm 3 người ra tay cho nó ném trả lại”.

Chỉ trong một đêm, 4 tài nhân: Dạ Tài nhân, Sở Tài nhân, Ngụy Tài nhân, Chương tài nhân đều bị tán đến sưng mặt, khó thở. Tội nhất là Sở Tài nhân. Mặt nàng còn đập thẳng vào cạnh giường, trên cổ vẫn còn mang một mặt cắt nhỏ nhỏ do một vật nhọn nào đó. Mỗi nàng đã không còn 1 tí máu.

--oo--

“Khốn kiếp, à Hàn tài nhân đó dám thật sự ra tay trong cung sao, đánh chó cũng không nể mặt chủ, người đâu, đi còng đầu Hàn tài nhân lại cho ta”- Thục phi quăng tách trà xuống dưới đất, rống nàng nghiêng lại. Con tức này, nàng nuốt không trôi.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hàn ngọc lên thốt

Hàn Ngọc bị áp giải đến cung Thục Phi. Nàng ta giờ này đã bình tĩnh lại, ánh mắt sắc lạnh cũng biến mất. Chỉ còn lại đôi mắt ngây thơ nhìn Thục Phi nương nương. Nhưng không hiểu sao, càng nhìn Hàn Ngọc, Thục phi nương nương càng cảm thấy ghê tởm.

“Hàn tài nhân to gan, đã biết tội lỗi do người gây ra chưa”- Thục Phi quát lớn, tách trà trên tay quăng mạnh xuống đất. Đây là cố gắng tạo áp lực cho Hàn tài nhân, nhưng tránh với uy áp của bà, Hàn tài nhân vẫn thản nhiên mỉm cười nói:

“Xin lỗi Thục Phi nương nương, không biết ta đã phạm phải tội danh gì”

Thục Phi nghiêng rống, không nói lời nào, ra hiệu cho thái giám dẫn đám phi tần vừa bị đánh vào cung. Mắt của Thục Phi bây giờ đã đỏ như máu, rống nghiêng lại. Không phải nàng lo lắng cho Sở Linh. Mà Sở Linh là người của nàng. Đánh Sở Linh chẳng phải là đánh vào uy áp của Thục Phi. Chẳng phải đánh chó không dòm mặt chủ hay sao.

“Thưa nương nương, nương nương phải tìm cho bọn thần thiếp một cái công đạo, hôm qua không hiểu chuyện gì xảy ra, mà Hàn tài nhân đã xông thẳng vào phòng bọn thần thiếp, đánh cho bọn thần thiếp ra nông nổi như thế này”. Sở Tài nhân vừa nói xong thì một đám đã khóc bẽ theo, càng khóc càng sống động, mọi thanh âm hòa vào như một bản nhạc chó sủa đồng quê.

“Đem Hàn tài nhân đánh cho 100 trượng cho ta”- Thục Phi quát lớn không kịp để cho Hàn Ngọc nói.

“Khoan đã, có ta ở đây, để xem ai dám đánh Hàn tài nhân”- Một giọng nói bí ẩn vang lên, một tên thái giám quát to “Hoàng thượng tới”

Tất cả mọi người liền quỳ xuống “Tham kiến bệ hạ”. Hoàng thượng không nhìn gì đã lên thẳng chỗ ngồi của Thục Phi và ngồi xuống.

Nãy giờ báii kiến hoàng thượng, giờ mới có cơ hội ngẩng mặt lên nhìn Hoàng Thượng. Nhưng điều mà nàng không nghĩ đến lại đập thẳng vào mặt nàng. Người mà đã đập hoàng thượng xuống bờ hồ tận 5 lần, nói xấu hoàng thượng, phi báng hoàng thượng, chửi hoàng thượng là cầu hoàng đế, lão già dám dè, trâu già gặm cỏ non. Kể ngày hôm qua mà nàng đánh lại chính là Hoàng thượng. Kể mà nàng tâm sự nói xấu hoàng thượng lại chính hắn. Sắc mặt nàng tái mét, rồi lại biến thành nhiều màu sắc khác nhau. Làm cho cung điện càng thêm sống động.

Dường như Tề Minh đã nhìn ra ánh mắt của Hàn Ngọc. Hắn nhếch miệng. Hắn biết nàng đang ngạc nhiên. Nàng đang suy nghĩ mặt trời hôm nay mọc từ hướng Bắc.

“Có chuyện gì xảy ra”- Hoàng thượng vừa nói vừa nhìn Thục Phi.

Thục Phi nhanh nhẹn nói toàn bộ sự việc. Hoàng thượng nghe xong trong mắt có ý cười, nhưng vẫn nói đồng dục “có thật thế không Hàn tài nhân”

Hàn tài nhân không lạnh không run, đồng dục nói

“Thưa hoàng thượng, thưa Thục Phi nương nương, có điều Hàn Ngọc phải khẳng định trước mặt người. Đầu tiên, Thục Phi là một trong tứ phi, Bởi vì trong cung không có ai làm hoàng hậu, nên quyền cao quân hậu cung chia đều cho 4 người. Nhưng ngài không được phán xét ta bởi vì ở đây không có đủ 4 người. Dù Hiền Phi bị cấm cung thì cũng phải có cả 3 người đứng ra giải quyết. Thục Phi bây giờ chẳng lẽ tự mình muốn quyết định Hậu Cung, tự mình muốn làm Hoàng hậu, tự vượt cấp bậc, chẳng coi luật lệ hậu cung ra gì. Chẳng coi Thái hậu ra gì sao”

Lời Hàn Ngọc vừa nói, cứng như sắt thép, nhọn như lưỡi dao. Từng câu từng chữ như đã thêu thít trên người Thục Phi, Thục Phi run sợ nhìn Hoàng thượng

“Bệ Hạ, nô tì không có ý định vượt cấp, thao túng quyền hành, chỉ là hôm nay thần thiếp chưa kịp gọi Quý Phi và Đức Phi tới”

“Ngài chưa kịp gọi đã kết tội cho ta, lại còn ra lệnh đánh người, vậy ngài chẳng khác nào giống như tội danh mà ngài tố cáo ta, đánh người khác trong cung”- Băng lãnh của Hàn Ngọc đã tăng thêm vài phần sát khí

Thục Phi run sợ hét lớn

“Người im miệng lại cho ta, sao người dám nói lời xằng ngôn trước mặt bệ hạ”

Hàn Ngọc cười nhếch mép, dềo miệng:

“Ta không nói lời xằng bậy. Mà là đang nói sự thật, không những thế, ngài không bằng, không chứng lại dám đi nói ta đi đánh các vị tài nhân này sao”. Hàn Ngọc trừng mắt nhìn Thục Phi

“Xằng bậy, vậy những người này, nếu không đứng đây làm chứng, chắc là bù nhìn chắc” – Thục Phi quát lớn

“Những người này là người trong cuộc, họ nói chưa chắc đã chính xác. Hoặc là họ tự đánh nhau trong cung, lại đổ oan cho thần thiếp không chừng, cho thiếp hỏi, ngoài 4 cô tài nhân này ra, 1 cung nữ, 1 thái giám bị đánh, hỏi có ai nhìn thấy thần thiếp đi đến cung của các nàng, ai chứng mắt thấy thần thiếp đánh người”

Qua thực đêm qua rất tối, mà không những thế, thân thủ của Hàn Ngọc lại cao cho nên đi vào trong cung không ai phát hiện.

“Hôm qua người còn dẫn theo tiểu nha đầu Tiểu Châu đi theo”- Dạ tài nhân lên tiếng

“Cho truyền Tiểu Châu”

Tiểu Châu run sợ bước lên phía trước

“nô tì tham kiến hoàng thượng, Thục Phi nương nương, các vị tài nhân”

Cùng lúc này Quý Phi, Đức Phi đã tụ tập đủ trong cung

“Người hôm qua cùng Hàn tài nhân đi đâu”- Hoàng thượng trầm giọng. Tiểu Châu lạnh run người nói nhọ nhề, trong giọng điệu có sự run sợ “Dạ thưa hoàng thượng, hôm qua đến giờ thần thiếp và tiểu thư trong Cảnh Nhân cung không đi ra ngoài ạ”.

Hàn Ngọc cười nhếch mép. Nàng đã thông tri cho Tiểu Châu và chỉ nàng phải làm cách nào để thoát tội. Nhưng nàng không ngờ đến, người chứng kiến nàng ngày hôm qua lại là Hoàng thượng. Hoàng thượng cười nhếch mép

“Rõ ràng ngày hôm qua ta cũng có..”-Hoàng thượng chưa nói hết câu thì đã bị Hàn tài nhân cướp lời “Thần thiếp có chuyện bẩm báo”

Hoàng thượng nường mảy xem nàng sử dụng chiêu gì

“Thưa hoàng thượng,hôm qua thần thiếp có gặp một người ở ngoài phòng của cảnh nhân cung, đó là Tiểu bánh bao. Hắn ta có thể làm chứng”- Hàn Ngọc nhếch mép cười, Hoàng thượng sùng sốt

“Chẳng lẽ người không biết Tiểu bánh bao mà người nói là”

“Tiểu bánh bao là người rình thần thiếp ở bên hồ Nguyệt Lệ. Là một tên bị thần thiếp đá 5 lần xuống sông. Là một tên biến thái, cũng là 1 tên thích khách mặt đồ đen. Cũng là tên đánh cờ thua thần thiếp. Là một tên biến thái, háo sắc, ngài nghĩ tiểu bánh bao là ai”- giờ đây thì nàng đã bung cánh. Hoàng thượng nhất thời cứng người, không nói được lời nào

“Tiểu bánh bao là tiểu bánh bao”

“Vậy thì người có thể kêu tiểu bánh bao làm chứng”- Hàn Ngọc nhếch mép

Tiểu nha đầu, người chắc chắn Tiểu bánh bao là ta, thì kiểm đầu ra người làm chứng cho người. Đúng là ta xem thường tiểu nha đầu người. Hoàng thượng thảm nghĩ

“Đúng rồi, Thục Phi tự dung hôm nay náo loạn hậu cung, đòi phải bắt Hàn tài nhân, trong khi tội danh của Hàn tài nhân thì không rõ ràng. Mà Thục Phi lại bỏ lơ chúng ta.

Xem chúng ta như là bù nhìn trong hậu cung sao”- giờ này Quý Phi mới lên tiếng. Lời nói nhẹ nhàng nhưng đang cố tình thêm dầu vào lửa

“Có lẽ Quý Phi và Đức Phi ta dù có nắm quyền lực nhưng vẫn để cho Thục Phi tự ý quyết định sao, chẳng lẽ luật lệ hậu cung đã thay đổi rồi, một Phi đã có thể nắm toàn bộ quyền hành như hoàng hậu trong hậu cung sao”- Đức Phi phì cười

Giờ phút này Thục Phi đã lấp bắp kinh hãi, không thể nói được gì, chỉ nhìn Hoàng thượng, tỏ ra người vô tội.

“Hôm qua ta chính mắt thấy Hàn tài nhân ở trong cung đánh người, Hàn tài nhân, người không cần xảo biện”

Giờ phút này, sự quang minh chính đại của hoàng thượng đã lộ rõ, Hàn tài nhân nhếch môi cười, sự việc lại đưa về đúng quỹ đạo của nó

“Thưa hoàng thượng, cho thần thiếp hỏi nếu như một ông vua nước khác, sang nước chúng ta. Không biết lý do gì tự nhiên đánh người của chúng ta thì hoàng thượng nghĩ sao”

Hàn Ngọc nói thẳng khiến cho Tề Minh cũng phải cười lạnh ở trong lòng

“Người nhà ai thì trong nhà đó mới có quyền giải quyết. Không đến lượt vua nước khác xen vào”- Hoàng thượng chỉ rõ.

“Vậy thì đúng rồi, vậy có sao nha hoàng trong phòng thần thiếp lại bị Sở tài nhân, Dạ Tài Nhân, Ngụy tài nhân, Chương tài nhân đánh”

“Thưa hoàng thượng, bọn thiếp không đánh người, Hàn tài nhân, người dùng ngăm máu phun người”- Sở Linh nhanh chóng thoái thác

“Ngăm máu phun người” – Hàn Ngọc nhếch mép xem bọn khi làm xiếc

“Hàn tài nhân, chúng ta không hề đánh nằng, Hàn tài nhân có tự mắt thấy chúng ta đánh nằng không”- Ngụy tài nhân ra vẻ oan ức. Nhưng chợt nhiên nằng nhìn ánh mắt của Hàn Ngọc, trong lòng lại thoáng run sợ

“Vậy, bằng chứng nào nói Hàn muội ta đánh các vị ti tử”

“Những vết thương trên người chúng ta làm bằng chứng”- Chương tài nhân vừa nói vừa xoa vết thương,

“Thế những vết thương trên mặt của Tiểu Châu là hình vẽ à, hay là do nằng tự đánh mình. Nếu 4 vị ti tử đây đánh nhau rồi đổ lỗi cho ta, thì Tiểu Châu chỉ có một mình, không ai ngu lại tự tát mình chứ”

“Người”- Sở Linh bực tức nghiêng răng.

“Hàn muội chỉ muốn cảnh cáo các ti tử, chúng ta ngang hàng với nhau, các vị đừng tính đến chuyện chơi trên cơ ta, đã thương người của ta. Nếu không liên không có kết quả tốt, tính ta xưa nay nhận ơn của người, trả gấp đôi. Những oán của người trả gấp chục. Nên mong các vị ti tử đây lượng thứ”- Ánh mắt đêm qua đã trở lại, một đôi mắt u oán, mở rộng tràn đầy sát khí khiến cho cả 4 người bọn họ không rét mà run.

“Được rồi, không có lửa thì sẽ không có khói, 4 vị tài nhân đây nếu muốn dạy dỗ người của phòng Hàn tài nhân phải đi nói với Hàn tài nhân. Không được tự ý đã thương người khác. Phạt các người vào Ấn Tự. Mỗi ngày viết 1 cuốn kinh bất kỳ, trong vòng 1 tháng, Tiểu A Á, người sắp xếp người kiểm tra hằng ngày”

Vừa nghe Hoàng thượng nói, 4 người họ đã tức đến không còn gì để bùng nổ, rõ ràng họ là người đánh thê thảm mà. Lại còn bị phát chép kinh, mà tận 1 tháng

“giải bọn họ xuống” – Hoàng thượng sắc lạnh không cần nhìn bọn họ. Sau khi bọn họ lui xuống hết. Hoàng thượng nhìn Hàn Ngọc nhếch miệng cười

“Có thù tất báo không sai, nhưng người ra tay hơi tàn nhẫn, nên phạt người 1 tháng đến Can Lộ Điện, quét sân cho trẫm”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bồn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Diễn viên đoàn kịch

Khí trời sắp tết đã se lạnh, phải nói là quá lạnh. Hàn tài nhân vừa quét ngoài phòng vừa lẩm bẩm

“Cầu hoàng đế chết tiệt, rõ ràng người đào hồ cho ta nhảy xuống. Thì ra hôm qua người không ngăn cản ta vì người muốn hôm nay ta đây đến quét sân cho người chứ gì. Tiểu bánh báo thôi tha, người đáng bị đánh, người đáng bị ta đập xuống hồ”

Tề Minh đang ngồi trong thư phòng, nghe nằng lẩm bẩm khiến cho Hoàng thượng bật cười thành tiếng:

“Thưa hoàng thượng, có lẽ Hàn tài nhân không cam tâm bị chúng ta đào hố”- Tiểu A Á mỉm cười nhìn Hoàng Thượng. Chỉ thấy hắn đang cười mỉm chỉ như hoa nở trời xuân. Mặt hắn hơi đỏ.

“Hàn tài nhân a Hàn tài nhân, nàng tính kế nhưng lại bị ta tính kế. Để xem nàng còn đắc ý được không”

Thái giám nghe Hoàng Thượng nói, gật gù đầu “Hoàng thượng anh minh”.

“Thương gãy vùi trong cát

Nước thu cũng lạnh

Phồn hoa tàn lụi người cũng ra đi

Trường Bản cây cỏ tanh mùi máu”

Nàng vừa hát vu vơ vừa quét sân. Nàng đang giấu giọng hát thật của mình, chỉ hát vu vơ vài câu, nên không cần lên giọng mà chỉ hát bằng bằng ngang ngang. Nàng bước một bước quét sân lại hát 1 đoạn. giọng hát giả của nàng mặc dù nghe không được hay, nhưng nó được cái đuổi chim mau lẹ. Cá cũng lặng nép dưới sâu. Những cánh hoa bất giác cũng bị rụng. Tội là những nô tì trong Can Lộ Cung, thấp cổ bé họng, chức quyền yếu hơn nên cũng không dám can đảm đứng ra ngăn Hàn tài nhân hát. Nhưng tội nhất lại là hoàng thượng, người trong kia đang phê tấu chương, nghe giọng hát oanh tạc của Hàn tài nhân, bất giác da gà da óc nổi lên cuộn cuộn, tay cũng bắt đầu run, mực cũng bắt đầu nhòe

“Đây, đây là cố ý không cho ta làm việc sao” – Hoàng thượng trừng mắt.

Hàn Ngọc không biết giọng hát của nàng có thể chạm đến tận thư phòng của hoàng thượng. Không ai ngăn nàng, nàng vẫn tiếp tục hát.

--oo--

“Mời Hàn tài nhân vào trong thư phòng ăn cơm cùng hoàng thượng”

Mọi nô tì sáng mắt nhìn Hàn Ngọc mạnh mẽ bước vào thư phòng. Đó là ánh mắt ganh tị, phải biết là thư phòng của hoàng thượng hơn 3 năm nay chưa có một phi tần nào vào, huống chi là ăn cơm cùng hoàng thượng.

Hàn Ngọc nhanh nhẹn bái kiến hoàng thượng rồi ngồi thẳng xuống, gấp đồ ăn chuẩn bị bỏ vào miệng thì

“Ai nói là ngươi được quyền ăn thế”- Hoàng thượng nhướn mày nhìn Hàn Ngọc đang chuẩn bị đưa đồ ăn vào mồm

“Cái gì, không phải Hoàng thượng kêu ta vô đây ăn cơm cùng ngài sao”- Hàn Ngọc trố mắt

“Ta kêu ngươi vô đây thử độc cho ta, không kêu ngươi vô đây ăn phần của ta”- Hoàng thượng nhếch mép khiến cho máu nóng của Hàn tài nhân dâng lên tới tận đỉnh.

“Vây để thần thiếp thử độc”- Nói rồi nàng xị mặt, gấp một miếng thịt lên bỏ vào mồm thì

“Ta đã nói ngươi thử độc cho ta thôi mà, ai cho ngươi ăn”- Hoàng thượng trừng mắt nhìn Hàn Ngọc. Hàn Ngọc đang chuẩn bị bỏ đồ ăn vào miệng lần 2 thì có kẻ đã ngăn không cho nàng ăn. Trời đánh tránh bữa ăn, hoàng thượng ơi hoàng thượng, ngươi muốn hơn ông trời, muốn đánh ta khi ta đang ăn sao. Ngươi muốn sét đánh chết ngươi mà.

“Thần thiếp đang thử độc cho ngài”.

“Đây là đang giành đồ ăn của ta, không phải thử độc. Người thử độc là người thịt ăn phần mỡ để phần nạc lại, cá ăn phần đầu, xương

Cái gì mà quy tắc thử độc, quả là hàm hồ. Ngươi xem bồn cô nương là cảm thú, là động vật ăn tạp hay sao mà để bồn cô nương ăn mấy thứ này. Quân khốn nạn, quân lừa gạt, hoàng thượng cái chó má gì. Đúng là hôn quân mà

Nàng nhìn trân trân vào Hoàng Thượng, đứng hình trong giây lát. Chỉ thấy môi Tề Minh hơi cong lên 1 tí, nhẹ nhàng nói “Dường như ngươi muốn nói với ta điều gì thì phải?”. Hàn Ngọc bất giác hoảng hồn, mỉm cười trong sáng “Hoàng thượng anh minh, đây là một công việc đòi hỏi sự nguy hiểm, tinh thần chiến đấu vì hoàng thượng. Chỉ có những người dũng cảm như thần thiếp mới dám làm chuyện này, vì một Hoàng Thượng không ăn thực phẩm bẩn, vì một Hoàng thượng không bị ngộ độc thực phẩm, thần thiếp xin quyết tâm làm tốt nhiệm vụ này”- Hàn Ngọc diễn thuyết đến ngay cả Hoàng Thượng cũng phải bật cười trong lòng.

Nhưng trái với lục diễn thuyết, gương mặt khi ăn thịt mỡ, xương cá lại vô cùng khó coi. Nàng lần lượt thử mọi thứ một ít, mỗi thứ một hương vị. Có mặn, ngọt, chua, cay bất giác nàng liên tưởng. Cái lưỡi của nàng sẽ biến thành một cục thịt không còn vị giác.

Nàng không thấy Tề Minh nhìn nàng, miệng vẫn cười – Hàn tài nhân đáng chết, cả buổi sáng hôm nay đứng hát làm cho ta làm việc không được, ngươi có ngày hôm nay đều nhờ công của chính ngươi tạo thành. Nhưng mà đang ăn bỗng nhiên hoàng thượng mắc xương cá, cơ hội của Hàn Ngọc đã đến, nàng cười lạnh

“Hoàng thượng người bị mắc xương cá rồi, đừng cử động, để thần thiếp”- Nói rồi Hàn Ngọc tán mấy phát vào lưng của Hoàng thượng. Hoàng thượng trở mặt không nói nên lời

“Ngài, ngài vẫn chưa nói được”-

Hàn tài nhân tiếp tục đâm mấy cái vào ngực hoàng thượng, rồi vỗ đầu. Nàng cầm Hoàng thượng lên trút ngược. Rồi lại bóp cổ lắc lắc cái đầu. Hoàng thượng không nói nên lời, mặt ngài đỏ chót như đang tức chết. Phải nhờ thái y đến mới gấp được miếng xương ra ngoài. Thái y vừa đi nàng ta lại trở về trạng thái bình thường, ngồi ngoan ngoãn thử thức ăn, nhìn hoàng thượng với một ánh mắt long lanh trong sáng.

“Hoàng thượng, người không sao chứ, người làm thần thiếp lo sợ quá”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hàn ngọc lấy trộm trâm cài của thực phi

Buổi tối ở hậu cung lạnh lẽo, nàng đang chui mình trong chiếc chăn ấm sau một ngày bị hoàng thượng chết bầm kia hành hạ. Cuối cùng thì nàng cũng được đi ngủ. Một người áo đen đi vào phòng, men theo cánh cửa nhẹ nhàng đi vào bên trong. Ánh mắt của hắn sắc bén, miệng nhếch lên cười “Hàn tài nhân, đừng trách ta, chỉ trách là người chọc giận Thực Phi”, Nói rồi hắn mở nhẹ cửa tủ, bỏ một vật gì đó vào rồi đóng cửa.

-o-

Sáng ngày hôm nay, trăm hoa đã gần nở, những tán lá trên cây động nhẹ những hạt sương sớm. Nắng cũng nhẹ nhàng vờn qua những chiếc lá xanh mướt, tạo nên sự long lanh của một ban mai tươi mới. Chỉ thấy những nô tài của Thực Phi la toáng lên ở ngoài cửa. Còn Thực Phi đã chạy vội đến Hoàng thượng:

“Hoàng thượng, hoàng thượng, thần thiếp có tội, thần thiếp có tội, mong người hãy xử tội thần thiếp” – Thực Phi khóc òa nhìn Hoàng thượng. Hoàng thượng đang phê chuẩn tấu thư. Hàn Ngọc thì đang quét lá ngoài cửa.

“Thần thiếp bị mất cây trâm mà hoàng thượng cho, có ai đó đã lấy cắp của thần thiếp, thần thiếp mang trọng tội, thần thiếp đã không giữ gìn đồ cẩn thận”- Thực Phi giả bộ khóc lóc, miệng còn ho khan

“Thực Phi đứng lên đi, có gì từ từ nói với trẫm, không phải chỉ là một cây trâm thôi sao, ta cho nàng cây khác”- Hoàng thượng mỉm cười nâng nàng lên. Thế nhưng Sở Ngọc từ đâu đi đến, giọng lạnh lẽo quát

“Dạ thưa Hoàng thượng, trâm mất có thể cho lại, nhưng người ăn cắp phải tìm ra. Hậu cung chúng ta không thể để cho kẻ xấu tiêu điều ngoài vòng tự tại. Nhất là kẻ ăn cắp vật. Bây giờ chỉ ăn cắp một cây trâm, sau đó có thể sẽ ăn cắp những đồ vật quý giá khác.

“Dạ Hoàng thượng, thần thiếp xin hoàng thượng hãy tra rõ”- Thực Phi khóc lóc nhẹ lấy khăn lau nước mắt, trong đó còn có nụ cười nham hiểm. Thực Phi liếc lên nhìn Hàn Ngọc.

“Nghe nói ngày hôm qua, thái giám trong cung Thực Phi thấy Hàn Ngọc lên vào”- Sở tài nhân nhẹ hất mặt, nhìn Hàn Ngọc. Chỉ thấy Hàn Ngọc bối rối “ta, ta đi đến cung Thực Phi làm gì, lại còn vào buổi tối, không, ta không có đi”

“Người còn chối sao, thuộc hạ ta báo rõ ràng thấy người đi vào trong cung của ta, lúc ra còn đi rất nhanh”- Thực Phi quát lớn, nhìn Hàn Ngọc rồi òa khóc “Hàn tài nhân ơi Hàn tài nhân, chỉ là một cái trâm thôi, có đáng giá sao. Nhưng đối với ta nó là vật vô cùng quan trọng. Đó là của hoàng thượng tặng ta. Người cũng đành lòng muốn cướp. Người coi đồ hoàng thượng muốn trộm muốn cướp là được sao. Đó là tội khi quân đó người biết không Hàn tài nhân, chỉ trách ta, trách ta trong cung không chỉ bảo nhiều cho Hàn tài nhân, để cho Hàn tài nhân đi phải vào con đường này, chỉ trách ta, chỉ trách ta”.

Chuyện nào động đến các phi tần, ai cũng tập trung đông đủ, Hoàng thượng ngồi ở trên cao còn các quý phi, Chiêu Nghi, tài nhân ngồi theo cấp bậc

“Người nói hôm qua nô tài của người thấy Hàn tài nhân đi vào trong hậu viện”- Hoàng thượng gắng hỏi.

“Dạ đúng, thưa hoàng thượng” – Thực Phi nén đau thương, lấy khăn nhẹ lau nước mắt

“Ta không có lấy thật mà, người đừng vu oan cho ta”- Hàn Ngọc bối rối.

Tề Minh thấy đáng về của nàng cũng ngạc nhiên không ít. Hàn Ngọc mạnh mẽ mà chàng biết, khi bị đổ oan lại thành cái dạng này sao. Vừa dễ thương,

vừa bối rối, đôi mắt lại long lanh.

“Người đừng xảo biện, người đâu, mang A Thức đến đây”- Thục phi ra lệnh.

A Thức quỳ trước mắt hoàng thượng, mạnh giọng nói

“Hôm qua người thấy rõ ràng là Hàn tài nhân đến cung thực phi”- Hoàng thượng gần giọng. A Thức chỉ cúi mặt xuống “Dạ thưa, nô tài chưa bao giờ nói Hàn tài nhân tiến vào cung Thục Phi cả” – A Thức lạnh giọng

“Người, rõ ràng hồi nãy trong phòng chỉ có ta với người, người rõ ràng nói Hàn Ngọc đi vào trong phủ ta tối đêm qua mà”- Thục Phi trừng mắt, không tin vào lỗ tai của mình.

“Hoàng thượng thần muốn tố cáo”- A Thức đập đầu xuống thỉnh cầu

“Nói”- Hoàng thượng vẫy tay cho phép. A Thức giọng vừa run vừa nói

“Thục Phi ngày hôm nay đã dùng tiền mua chuộc nô tài, bắt nô tì phải nói là thấy Hàn tài nhân đi vào trong cung của người”- A Thức cúi mặt

“Xăng bậy, người nói láo, ta chưa hề mua chuộc người, là người nói, người nói láo, bậy đâu, đem hấn xuống chém đầu”- Thục Phi như mạnh hổ, gào lên, độ bình tĩnh của thường ngày cũng biến mất.

“Nơi đây còn có Hoàng thượng ở trên cao, Thục phi nương nương muốn nói chém là chém, muốn không chém là không chém, người có coi các Phi ở đây ra gì không, có xem Hoàng thượng ra gì không. Chẳng lẽ ngài giành luôn quyền làm chủ của Hoàng Thượng, chẳng lẽ người đã nuôi giữ ý định đoạt quyền của ngài sao” – Hàn Ngọc lạnh giọng

Hoàng thượng nhếch môi cười thầm trong lòng. Tiểu nha đầu a tiểu nha đầu. Người không được gì chỉ được cái chờ thời điểm then chốt, châm dầu vô lửa làm cho Thục Phi mang tội danh thiên cổ sao. Người qua hiểm.

“Xăng bậy, ta không hề có ý định đó, ta chỉ lỡ lời, xin hoàng thượng bớt giận, thần thiếp chỉ lỡ lời. Thần thiếp chỉ lỡ lời”- Thục phi hoảng sợ tát vào má trái rồi tát vào má phải của mình

“Đù rồi, ta không trách tội Thục Phi”- Nói rồi hoàng thượng mỉm cười nhìn tên A Thức đó “Người có chứng cứ gì nói Thục Phi mua chuộc người không”- Hoàng Thượng nâng tách trà lên, uống một khớp, lạnh giọng nói

“Dạ thưa hoàng thượng, đây là ngân phiếu của Thục Phi mua chuộc nô tài. Trên đó còn rõ ràng dòng chữ “Thục”. nô tài còn chưa đổi thành tiền. Ở đây có tới 1000 lượng. Đây là số tiền mà không phải nô tài muốn có là có. Mà là một con số hằng mơ ước. Thục phi dặn xong chuyện thực Phi sẽ thưởng thêm, sau đó giúp cho nô tài có thể bình an vô sự ra khỏi cung. Cùng cha mẹ nô tài đoàn tụ. Nếu không, họ sẽ giết cha mẹ của nô tài”- Hàn nói tới đây giọng run run khiến cho Thục Phi càng thêm loạn

“Người quá đáng, người đáng chết, ta nói với người những lời đó hồi nào, người cảm miệng cho ta, ta không có, Hoàng thượng, ta không có”- Thục phi run sợ, Đúng là nàng đã mua chuộc tên cầu nô tài trong cung của nàng. Nàng muốn hấn đi đến bỏ cây trâm cài vào rồi nói là đã thấy Hàn Ngọc đi vào trong phủ của nàng. Nhưng mà sao lời khai này lại khác đến thế.

“Có chữ Thục trên đây, chẳng lẽ của Hàn tài nhân sao”- Hoàng thượng nghiêm giọng.

“Ta, ta muốn lục soát phòng của Hàn Ngọc. Nói không chừng Hàn Ngọc đã mua chuộc kẻ này, nói với kẻ này nói là đã thấy Hàn Ngọc trong cung. Ta nghe thấy liền vui mừng cho hấn 1000 lượng”- Thục Phi bắt đầu nói sáng

“Wao, chỉ là trong thấy thôi nương nương đã cho 1000 lượng, khí thế thật bất người. Thái hậu ngài ăn một bữa cũng chưa đầy 100 trăm lượng. Dân chúng ở ngoài đời khổ, một bữa ăn chưa đến 1 lượng. Vậy mà chỉ một nô tài trong thấy thần thiếp đi vào trong cung của ngài, đã trắng tay cho 1000 lượng”- Hàn Ngọc vừa vỗ tay, vừa xéo sắc.

“Thục Phi, nàng biết tội của nàng chưa”- Hoàng thượng lạnh giọng quát. Thục Phi giờ phút này tóc đã hơi rối, mắt tràn đầy những giọt nước long lanh.

“Hoàng thượng, thần thiếp biết thần thiếp đã phung phí, nhưng trâm mắt là thật. Thần thiếp chỉ muốn mua chuộc tên nô tài đồ lỗi cho Hàn tài nhân thôi. Thần thiếp biết lỗi rồi, nhưng thần thiếp không muốn để cho kẻ lấy cắp cây trâm của thần thiếp, tiêu điều ngoài vòng pháp luật”- Thục Phi đau khổ nói. Sở Linh nói tiếp lạnh giọng

“Thưa hoàng thượng, thần thiếp cầu xin hoàng thượng cho xét hết hậu cung, để có thể tìm ra kẻ lấy cắp cây trâm đó”- Sở Linh tự tin khiến cho mọi người nơi đây có một cảm giác không tốt đẹp

“Được, Tiểu A Á, người cho người đi cung, lục xét hết từng ngõ ngách cho ta”- Hoàng thượng chỉ thị sau đó ngồi xuống uống trà tiếp. Thục Phi đã mang danh vu khống giờ đây đau khổ tột cùng, chỉ mong có thể thấy cây trâm trong phòng Hàn Ngọc. giúp nàng lật lại được vụ án.

Một chút thời gian trôi qua, một tiểu thái giám đi đến bẩm báo.

“Dạ thưa hoàng thượng phòng của Hàn tài nhân sạch sẽ, không có một cây trâm nào như Thục Phi nương nương mô tả”

Hàn Ngọc nhếch mép cười, đôi mắt sắc lạnh nhìn Thực Phi. Còn Thực Phi và Sở Linh đôi mắt tràn đầy sự kinh ngạc

“Ngươi, là ngươi lấy cắp của ta, ngươi nói dối, chắc chắn ngươi đã chôn đầu đó, làm sao có thể không có được”- Thực Phi quát lớn.

“Thái giám đã nói trong phòng của thần thiếp không có. Tại sao Thực Phi cứ luôn muốn đồ tội cho ta. Hay là đây là kế hoạch của người. Là người kêu người đem cây trâm vào phòng ta, sau đó lại kêu tên này nói rằng ta đã lén vào cung của người. Sau đó người xét và thấy được cây trâm. Thần thiếp làm một kịch bản như vậy, Thực Phi thấy đúng chứ”. Hàn Ngọc cười lạnh.

Thực Phi nghe đến đây thì run rẩy. Đây không phải là âm mưu của Thực Phi và Sở tài nhân sao. Tại sao nàng biết, chết rồi, mắc bẫy rồi

“À, Hàn tài nhân đây quả là có khiếu làm một nhà biên kịch, kịch bản này thật hay, thật hay” – Thực Phi cười lớn “Có thể là ta đã trách nhầm Hàn tài nhân rồi, Thực Phi ta xin quý xuống tạ lỗi Hàn tài nhân. Nói xong nàng quý xuống xin lỗi, Sở Linh cảm tức nhìn nàng ta đắc ý.

“Bẩm, ở phòng của Sở tài nhân phát hiện ra cây trâm”- Tiểu thái giám lạnh giọng nói như một gáo nước tạt thẳng vào mặt của Sở Linh. Sở Linh run rẩy ngã khụy xuống

“Sở tài nhân còn muốn nói gì nữa không. Thì ra là sở tài nhân vừa đánh trống vừa la làng. Sở tài nhân thì ra mới chính là kẻ ăn cắp”. Đôi mắt bình tĩnh của Hàn Ngọc khiến người ta không rét mà run, hoàn toàn khác xa về mặt bối rối lúc này.

“Tiểu tiện nhân, ngươi hãm hại ta, ta có chết ta cũng không tha cho ngươi, đồ tiện nhân” Sở Linh bị người cầm chặt tay, muốn vùng vẫy nhưng không được.

“Sở tài nhân tội ăn cắp, phạt 50 trượng, giam vào nhà lao 1 tuần, tự kiểm điểm mình”

“Hoàng thượng, xin người nương tay với Sở tài nhân, dù gì nàng ta cũng chưa hiểu chuyện” – Thực Phi hoảng sợ nhìn ánh mắt của Tề Minh.

“Nàng câm miệng, Thực phi tội danh vu khống Hàn tài nhân, đánh 20 trượng, giam mình trong cung 1 tuần, tự mình suy nghĩ”- Thực Phi tiếp chỉ, giọng run run. Nàng hận khô thể xé nát mặt Hàn tiện nhân ra làm trăm mảnh.

“Còn nữa, A Thức biết chuyện bẩm báo, thành thật, không vì lợi riêng, không vì cha mẹ mà cố hết sức nói ra sự thật. Đáng khen. Cho người cảm 1000 lượng đó về nhà. Cùng cha mẹ người đến một nơi khác sống. Tiểu A Á, ngươi cho người bảo vệ gia đình A Thức một tháng, kiếm nơi khác sinh sống, sau khi họ an toàn, liền quay trở lại. Trong vòng 1 tháng đó nếu người nhà A Thức chết, thì ngươi cũng sẽ chết”- Hoàng thượng lạnh giọng. Tràn đầy vẻ uy nghi

“Hoàng thượng nhân từ, hoàng thượng anh minh, nô tài xin cảm ơn Hoàng thượng”- Nói xong A Thức nhanh chóng đi ra khỏi cung. Thật tội nghiệp cho Thực Phi vừa mất gà lại mất luôn nắm thóc.

-O-

Đêm qua Hàn Ngọc đang ngủ trong phòng, biết được có tên thích khách lén vào phòng. Hàn Ngọc vẫn im lặng cho hắn thực hiện ý định. Sau đó nàng đợi hắn đi đã nhanh chóng thay đồ thích khách. Làm sao một tên gà như hắn lại có thể cất đuôi được Hàn Ngọc. Hàn Ngọc vừa tới đằng sau đã đánh ngất tên thích khách. Khi tỉnh lại, tên thích khách đó sợ hãi nhìn Hàn Ngọc.

Hàn Ngọc cười nói “ngươi đừng lo, vừa rồi ta thấy có động tĩnh liền đi ra, thấy tên thích khách áo đen kia đã đánh bất tỉnh ngươi, chuẩn bị một nhát giết chết ngươi. Là ta đã cứu ngươi về”. Nói tới đây tên thích khách bắt đầu run sợ, kèm theo cảm giận nói “Không ngờ ta giúp ả, ả lại khừ luôn ta”- Hắn lạnh giọng. Hàn Ngọc chỉ mỉm cười “Ngươi nói cái gì, ngươi giúp ả”.

Chỉ thấy hắn quý xuống nói rõ “Thưa Hàn tài nhân, cảm ơn Hàn tài nhân đã cứu nô tài một mạng. Nô tài được Thực Phi giao cây trâm này nói là phải bỏ vào phòng của người”

Hàn Ngọc mỉm cười “Không sao không sao, có phải là ngươi bị uy hiếp gì hay không”. Hắn nói từng lời rõ ràng “Dạ thưa, đúng ạ. Thực Phi uy hiếp ta phải làm nếu không sẽ giết hết cha mẹ ta. Còn nữa, nếu ta làm ả sẽ tặng ta 1000 lượng”.

Hàn Ngọc cười lạnh nhìn hắn “Vậy ngươi có muốn cắn ngược Thực Phi hay không”.

Nói rồi nàng nhờ hắn đưa cây trâm bỏ vào cung của Sở Linh. Sau đó nói với hắn trở về xem như không hay biết gì. Thực Phi nương nung sẽ cho rằng giết ngươi không chết, liền sẽ tạm thời buông tha tính mạng của ngươi. Sẽ nhờ ngươi nói trước mặt hoàng thượng ta đã đi vào trong cung của Thực Phi”. Đúng như dự đoán của Hàn Ngọc. Sau khi thấy A Thức quay về, Thực Phi đã cười nhếch mép và nói với hắn nhất định phải nói là Hàn Ngọc đã đi vào viện trong tối khuya. Ai ngờ cú cắn này có thể khiến cho chị em Thực Phi gặp rắc rối. Nhưng đáng tiếc chỉ có 1 tuần. Hàn Ngọc mỉm cười không nói gì. Tính chơi mưu kế với bốn cô nương, còn lâu. Ngươi cứ chờ xem, thời gian ta còn trong cung vẫn còn dài.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Sóng gió chuẩn bị nổi lên

Cảnh nhân cung, phòng Sở Linh.

Sở Linh nằm trên giường lăn qua lăn lại, khó chịu hết to. Nó thì liên nhanh chóng chạy vào, một tay nâng đỡ Sở Linh, một tay vén chăn, gương mặt lo lắng nhìn Sở Linh

“Sở Tài nhân người có sao không?”.

Sở Linh khó chịu quay sang, dùng một lực thật mạnh tán vào mặt nó thì làm xuất hiện dấu lằn trên khuôn mặt

“Câm miệng”

Sở Linh thật khó chịu khi mình là người hại Hàn Ngọc lại bị cản trở ngược lại. Lòng không cam tâm, lại bị đánh mất gần nửa cái mạng, Sở Linh hận không thể xé mặt Hàn Ngọc ra làm ngàn mảnh.

“Cứ để cho Sở tài nhân khó chịu đi”- Một giọng nói đánh đả vang lên khiến bọn cung nữ hết hồn quỳ rạp xuống, Sở Linh hoảng sợ quỳ xuống

“Cầu mong Thục Phi nương nương tha tội, mong Thục Phi nương nương tha tội”.

Chỉ thấy Thục Phi nương nương cười mỉm chỉ, đỡ Sở Tài nhân dậy. Nhưng thẳng tay giáng một tát xuống gương mặt phờ phạc của Sở Tài Nhân: “Xằng bậy, người bị người ta hại lại nằm ở đây oan thán mặc cho Sở tiện nhân kia dương oai đắc ý. Người cảm thấy người đáng bị như vậy hay sao?”- Thục Phi nương nương sát khí bùng bùng, Sở Linh hoảng sợ bù lu bù loa “Dạ không thưa nương nương, thần thiếp sẽ trừng trị ả, thần thiếp sẽ không để cho ả đắc ý. Con tiện nhân đó, thần thiếp phải trả cho nó gấp ngàn lần”

--

Tại phòng Hàn Ngọc

Tiểu Châu chạy vào lo lắng nhìn tiểu thư, chỉ thấy Hàn Ngọc đang pha trà.

“Tiểu thư ơi, có chuyện không hay rồi”- Tiểu Châu ái ngại nhìn Hàn Ngọc, Hàn Ngọc chỉ cười mỉm chỉ “Cần gì phải hoảng hốt, phải chăng y phục của ta bị bọn chúng ăn chặn hết rồi”- Hàn Ngọc mỉm cười. Nụ cười của nàng chứa đựng tất cả sự lạnh lẽo của thể gian, đôi mắt của nàng sâu như một hồ nước lớn, nhìn không thấy đáy. Tiểu Châu run sợ khi biết tiểu thư rất thất vọng

“Mong tiểu thư tha lỗi cho nô tì, nô tì nghe nói bọn chúng nói đã hết y phục. Mỗi người được lãnh 2 bộ, nhưng thần thiếp lên thấy bên cung Sở Linh lấy tận 4 bộ. Thần thiếp vẫn chưa bẩm báo chuyện này cho ai hết, chúng ta có nên đi tố cáo với Quý Phi nương nương”.

Nghe xong câu nói của Tiểu Châu, Hàn Ngọc khẽ bật cười thành tích.

“Không phải chuyện gì người cũng ngây thơ đi tin người khác. Ngay cả Quý Phi nương nương hiền thực của người ở trong cung cũng chưa chắc tin được. Hôm bữa ta nhận thấy ánh mắt hồ hững khi Quý Phi nhìn ta xem như ta là một kẻ tội đồ đáng trách. Không nói giúp ta một câu nào, còn chăm lừa muốn nhất tiễn chết 3. Muốn đưa ta, Thục Phi, Sở tài nhân xuống nước. Giờ này nói với ả chẳng lẽ để ả chê cười”

“Vậy tiểu thư tính..”- Tiểu Châu vẫn ngờ nghệch chưa hiểu rõ hàm ý của tiểu thư mình.

-O-

Tại Càn Ninh cung.

Một Hàn Ngọc ngây thơ buồn rầu mang trên mình một chiếc áo tà áo trong ngắn chỉ đến rốn, áo dài ở bên ngoài có thể che một phần nào da nhưng không che được bên trong. Nhìn Hàn Ngọc thật là tội nghiệp. Cô như một ả nha hoàng thiếu vài quét sân giữa trời giáp xuân. Đến ngay cả trâu bò cũng phải ngán lệ khi nhìn thấy hình tượng phụ nữ cam khổ này.

Hoàng thượng nhíu mày nhìn Hàn Ngọc, miệng vừa muốn cười lại tự hỏi tại sao Hàn Ngọc lại mặc y phục như thế này. Lần đầu tiên hắn thấy Hàn Ngọc chứa nhiều tâm sự và buồn đến như vậy. Y như một con thỏ muốn tìm một bờ vai để nương tựa, một mình đứng giữa sương gió mà vẫn chăm chỉ quét rác. Nhưng ít lâu Tề Minh lại choáng tỉnh

Không, nàng đang diễn thôi, nàng đang diễn thôi, ta không tin. Hôm bữa nàng diễn về ngây thơ không biết gì đã đánh lừa được hoàng thượng. Đến tận sau này hoàng thượng mới biết được tất cả mọi chuyện đều do nàng đứng sau. Nhưng hoàng thượng không trách nàng, bởi vì đó là hành động tự vệ, không phải là gây sự. Nhưng lần này nàng đứng một mình buồn thiu trước cung, không biết chuẩn bị có sóng gió gì xảy ra đây?

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thái hậu ra sân

Tiệc trà Thái hậu ở trong cung, đã rất lâu rồi Thái hậu mới hẹn gặp các phi tần trong cung. Đặc biệt Thái hậu nghe Tề Minh nói hẳn đã để ý một cô gái tên Hàn Ngọc. Nên thái hậu cũng muốn xem thử người con gái này như thế nào.

Hàn Ngọc cũng nhếch mép vì ý đồ của ả sắp sửa chuẩn bị bắt đầu. Vì nàng biết hôm nay là tiệc trà của Thái Hậu, nên nàng đã chuẩn bị rất nhiều thứ cho đại tiệc lần này.

“Hôm nay không phải ta có nhã hứng kêu mọi người tới đây. Từ rất lâu ta đã không quản chuyện hậu cung nên hậu cung xảy ra bao nhiêu chuyện. Ta rất thất vọng về Quý Phi, Đức Phi, Thục Phi và Hiền Phi. Quyền hành nằm trong tay 4 người nhưng 4 người lại tự đấu đá lẫn nhau. Không coi hậu cung, không nề mặt ta ra gì hết. Nên trong thời gian này, quyền hành các người vẫn giữ, nhưng ta sẽ giám sát chuyện hậu cung. Tránh gây ra những sai lầm đáng tiếc”- Thái hậu mỉm cười nhìn tất cả mọi người.

Hiền Phi vừa được thả ra, nàng dùng đôi mắt căm thù nhìn Hàn Ngọc. Nhưng đó là một điều hết sức bình thường với nàng bởi vì ở vị trí trên đó còn Thục Phi cũng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Phía dưới lại có Sở tài nhân, Dạ Tài nhân, Ngụy Tài nhân, Chương tài nhân cũng không muốn buông tha nàng. Thế cục hết sức bất đắc dĩ nhưng nàng vẫn tươi cười uống trà.

“Trà này thật sự nhạt quá, các người hôm nay làm sao thế hả”- Thái hậu nương nương quát đám thái giám và đám nô tì khiến bọn chúng đứng ngồi không yên.

“Dạ thưa hoàng hậu, trà hạng nhất, nhì ở trong cung đã hết. Hàng ngày mai mới về được ạ”- Thái giám run sợ bẩm báo. Đôi mắt của Thái hậu trừng xuống, để tay xoa hai cái thái dương, miệng lẩm bẩm

“Thật là mắt húng, thật là mắt húng”.

Thục phi nhìn thấy thái độ của hoàng hậu, chợt mỉm cười, đầu hình như đã xuất ra một chủ ý gì đó. Vội đứng lên nói “Dạ thưa thái hậu, ở cung của của con vẫn còn loại trà hạng hai, con sẽ nhanh chóng sai người đem đến cho người”. Thái hậu nghe thấy thế liền gật đầu đồng ý. Người già như Thái Hậu, vẫn thích uống trà đậm đà, cảm vị đắng của trà mà nhớ đến sự sung sướng như hiện tại.

Rất nhanh nô tì đã đem trà lên điện, ấm trà nóng hổi nghi ngút mùi thơm. Lý Ma Ma nhanh chóng rót cho Hoàng Hậu, mọi người liên lo lắng nhìn người. Đối với những người cũ lẫn những người mới đều không dám thấy Thái hậu khi mặt húng sẽ làm ra chuyện gì.

“Haizzz, trà không bằng, vị đắng quá lớn, ắt cả vị thanh của trà, trà hạng 2 đúng là trà hạng 2, vẫn không bằng loại trà thượng hạng mà ta xài”

Thục Phi biến sắc nhìn Thái hậu, giọng nói không ra hơi. Dù sao đây là tâm ý của nàng, vốn để lập uy. Phải biết thật khó nàng mới mua được trà hạng 2 trong cung. Chỉ để khi nào Hoàng Thượng đến sẽ làm cho Hoàng Thượng. Nhưng tiếc là Hoàng thượng trước giờ không tới và sau này không biết sẽ có ý định đến đây không.

Hàn Ngọc ho khan một tiếng, tài năng diễn viên xuất thần bắt đầu biến ả thành một con người lãnh đạm, trầm lắng

“Dạ thưa Thái hậu, trà ngon không phải chỉ phụ thuộc vào chất lượng của trà. Nếu Thục Phi nương nương cứ đưa một loại hạng 2 đến cho Thái hậu, chất lượng kém hơn hạng nhất một tí nhưng cái bóng của trà thượng hạng đã che mất đi những loại trà khác. Ngài nghĩ Thái hậu sẽ thưởng thức nổi trà của người sao”- Hàn Ngọc đứng lên nói.

“Cảm miệng, hỗn láo, người dám nói chuyện với ta như vậy hay sao”- Thục Phi trừng mắt.

“Người mới là kẻ cần cảm miệng”- Thái hậu quăng li trà xuống dưới đất, liếc nhìn Thục Phi. Giờ này Thục Phi đã biến sắc, môi tái nhợt, ngồi im không dám nói.

“Con là Hàn tài nhân”- Thái Hậu nhìn Hàn Ngọc một lượt.

“Dạ đúng, con là Hàn tài nhân thưa Thái Hậu. Con mạo muội đứng lên nói như thế để không làm mất đi nhã hứng của Thái Hậu. Người thưởng trà cần tâm tình lãnh đạm, vì trà mà cảm thấy thư thái chứ không phải kẻ nghiện trà, lấy trà để làm một thứ nước uống tiện tay pha là được”- Nói thật chậm, Hàn tài nhân liếc sang nhìn Thục Phi

“Người”- Thục Phi giờ đây đã tức không còn lời nào để nói

“Dạ thưa thái hậu, con là Sở tài nhân. Xin người cho con ngắt ngang, nếu như không phải phụ thuộc chất lượng trà, vậy thì bọn nhà giàu mua trà hảo hạng làm gì, hoàng cung mua trà hảo hạng để làm gì”- Sở tài nhân khinh miệt nhìn Hàn Ngọc.

Hàn Ngọc chỉ cười nhẹ, đôi mắt vẫn không hề lay động. Điều này khiến Thái hậu vô cùng ngạc nhiên. Người này tâm cơ sâu không lường được. Tất cả cảm xúc lại không trụng lên mặt, mà những gì thể hiện ra trên mặt có thể đánh lừa người khác. Nhưng Thái Hậu đã bị Hoàng thượng đầu độc đầu óc về những ấn tượng tốt về Hàn Ngọc. Nên Thái Hậu mỉm cười xem Hàn Ngọc này nói như thế nào. Dù gì người cũng thừa biết Hàn Ngọc nói đúng, còn Sở tài nhân kia, nghĩ gì nói đó, ăn nói hàm hồ, khó làm được việc lớn.

“Trà là dành cho mọi tầng lớp, kẻ nghèo hèn uống trà khác biệt, hoàng tộc uống trà khác biệt. Nhưng cái giống nhau đều là những người yêu trà. Muốn dùng trà để thanh tỉnh lại cuộc sống. Nói như Sở tài nhân đây, những người nghèo hèn, bá tánh đời khổ đều không có tư cách hưởng một tách trà ngon”

Lời này vừa nói ra đã khiến cho Sở tài nhân mặt đỏ như máu, nàng sợ sẽ làm cho Thái Hậu có cái nhìn không tốt về nàng, nên nàng đành im lặng, nhưng trước khi im lặng, nàng ném một viên đá vô hình “Nếu như Hàn tài nhân có hiểu biết về trà như vậy, không bằng hãy làm một tách trà cho Thái hậu đi. Mong là Thái Hậu sẽ không bị mất nhả hứng vì tách trà của Hàn tài nhân”. Sở Linh vừa nói xong đã ngồi xuống, tuy trong lòng vẫn còn tức, nhưng trên môi nàng xuất hiện một nụ cười nguy hiểm. Nàng đang chóng mặt lên xem Hàn Ngọc chơi với hồ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hồi ức

Thái hậu mỉm cười nói với Hàn Ngọc

“Nếu như con muốn làm thì có thể thử. Nếu không được ta cũng không trách phạt con. Dù gì con cũng là người chịu khó đưa ra ý kiến và khắc phục nó chứ không phải là kẻ chỉ biết vạch lá tìm sâu, đi chỉ trích người khác nhưng không đem lại lợi ích cho ta”.

Hàn Ngọc nghe thế liền bật cười. Đôi mắt nàng sáng long lanh, vẻ lạnh đậm phút chốc tan biến. Hàn Ngọc nhìn Sở Linh đang tức muốn học máu, nàng cảm thấy cả người liên khoan khoái dễ chịu. Nàng nhanh chóng cho người hầu chuẩn bị. Các phi tần khác đều đang nhìn cục diện này, không đóng góp ý kiến sợ Thái Hậu chỉ trích như Sở Tài nhân. Cũng đang hiếu kì xem Hàn Ngọc làm gì.

“Trà của người chỉ là thứ phẩm, cũng dám đem cho Thái Hậu uống hay sao, hỗn xược”- Thục Phi nghe thấy nô tì báo lại, liền hung hăng ra mặt chỉ trích mong có thể lấy lại điểm trước mặt Thái Hậu. Hàn Ngọc vẫn dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn Thục Phi miệng khẽ bật cười “Dạ thưa Thục Phi nương nương, nương nương là một trong 4 người giữ quyền hành của hậu cung, vậy mà người không cần xem quá trình, không cần xem kết quả, chỉ phán đoán theo ý kiến chủ quan. Như vậy có phải khi người xử phạt những người có lỗi, đều sẽ xử oan hay không. Nói không chừng hôm bữa người xử oan cho ta đều là dùng cách suy nghĩ này để giải quyết. Như vậy thì hậu cung sẽ thật nguy hiểm”.

Thục Phi nghe đến việc lần trước, máu đã dồn lên tới não bây giờ đã bay lên đến tận trời xanh, đôi mắt đỏ chót của nàng nhìn Hàn Ngọc, miệng quát lớn

“Hỗn xược, con tiện nhân kia, người dám ăn nói hàm hồ trước mặt ta, người đâu, đem con tiện nhân này đi ra đánh 30 trượng cho ta” – Thục Phi bực tức.

“Cầm miệng, người nghĩ Thái Hậu ta là người vô hình chặc”- Thái Hậu dung cây trượng của mình, gõ mạnh xuống sàn nhà, phong cách toát lên vẻ uy nghiêm khiến cho hậu cung ai nấy đều hoảng sợ. Thục Phi líu lürf vội quỳ xuống

“Kính mong Thái hậu tha tội, là thần thiếp không biết trước sau”- Nàng vừa nói vừa tự tát mình.

“Được rồi, đừng làm mất nhả hứng của ta”- Thái Hậu ung dung ngồi xuống.

Hàn Ngọc đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Nàng điềm đạm pha trà. Nàng đầu tiên dùng nước lạnh ngâm qua lá trà rồi bắt đầu dùng nước nóng đổ từ từ vào cho lá trà giãn nở từ từ. Khi đã đạt đủ giới hạn, nàng vớt lá trà ra, không để cho vị trà vương trên làn nước thứ nhất. Đến làn nước thứ hai nàng để lá trà vào trong ly, đổ một miếng nước sôi, cho lá trà nở ra, hương vị đậm khiến cho nước đổi màu. Nàng tiếp tục dùng ly trà đã đổ sẵn đổ qua một li trà có lá sẵn trong đó. Cứ thế khiến cho màu nước trà ngày càng đậm lên. Nàng cho một chút xác trà vào bình. Xong nàng cho người đem một ít lá cây đến. Lá cây xanh mướt nàng hơ trên nước nóng, hơi nước nóng lên, làn sương ẩn chứa trong lá cây bỗng chốc bị hút ra, nó mang theo màu xanh của chất diệp lục. Cứ thế mà trôi tuột xuống bình trà. Nàng đợi khoảng 5 phút bình trà đã đầy nước. Nước vừa có màu xanh đậm vừa vương một chút xanh nhạt. Cả hai không hòa quyện với nhau mà như tách nhau ra. Một bên xanh nhẹ, một bên xanh đậm. Nàng bắt đầu dùng lấy một thanh gỗ hương, thanh gỗ này là chất xúc tác để hòa tan hai màu này lại. Nàng khuấy thật chậm, thật chậm. Hai màu xanh từ từ dung hợp lại thành màu xanh nhạt.

“Tốt, cách pha trà của người thật mới lạ” – Thái hậu gật đầu khen Hàn Ngọc. Thấy nàng mỉm cười dùng đôi mắt long lanh, trên tay khẽ rót một li trà dâng lên cho Thái Hậu. Người thấy hương trà, đôi mắt của Thái hậu bỗng sáng rực rỡ. Thơm, quả thật rất thơm, có thể nói là trà hảo hạng của bà cũng chỉ đuổi sau đuôi của mùi hương này. Thái hậu định uống thử thì Hàn Ngọc vội ngăn lại

“Thưa thái hậu, khoan hay uống”- Hàn Ngọc quỳ xuống như muốn khẩn cầu Thái Hậu. Thái hậu chợt dừng lại nhìn Hàn Ngọc, khoan khai cười “có chuyện gì con nói đi”.

“Dạ thưa thái hậu, ngài uống trà không phải để tâm thanh thần hay sao. Nhưng nãy giờ ngài mất hứng, tâm cũng đã rất nặng nề, ngài uống li trà này cũng chỉ hơn một chút so với những thứ trà khác. Con xin người cho đánh một khúc đàn”.

Thái hậu gật đầu đồng ý. Hàn Ngọc đem đàn đã chuẩn bị sẵn ra. Mọi người đang xem xem nàng đang làm gì. Thục Phi, Sở tài nhân và 4 vị tài nhân sớm đã có mối thù với nàng liền cười lạnh. Á tiện nhân này, Thục Phi tính kế để người đi thi người lại nghĩ mình là người đánh hay hay sao. Ta xem lần này

ngươi có hay không sẽ khiến cho Thái hậu học máu.

“Hàn tiện tì, ngươi đợi đó, xem Thái Hậu chém đầu ngươi”- Thục Phi nương nương lăm bằm

“À ta là gì mà lại dám tự tiện làm theo ý mình chứ, chuẩn bị có trò hay để xem rồi”- Hai vị Chiêu Nghi nói nhỏ với nhau.

“Ta xem ra nàng ta đã không thể giữ vững đầu mình rồi”- Quý Phi lắc đầu.

Những lời nói này Hàn Ngọc không nghe và cũng không cần thiết để nghe. Nàng đưa tay mình đánh lên những nốt nhạc đầu tiên. Đó là sự khổ đau, sự cam chịu. Nàng biết Thái hậu đã phải trả giá rất nhiều để có thể đứng vững như ngày hôm nay. Người đã cực khổ nhưng tấm lòng của Thái Hậu đâu phải có thể nói ra những khó khăn, suy nghĩ trong lòng. Đây có thể nói là tiếng đàn dùng để đồng cảm tâm ma của Thái hậu. Sau đó những nốt nhạc buồn khổ đó lại nhẹ nhàng vươn lên sự tươi mới, thánh khiết. Lòng Thái hậu chợt nhẹ tênh, những suy nghĩ nặng trĩu của người bỗng chốc không biết biến đi đâu mất. Mà vương lại đó là những ngày tháng thiên hạ an bình. Nhưng tiếng đàn bỗng lạnh đi, thái hậu vô thức cảm chén trà lên và thường thức. Vị đắng trong trà nhẹ nhàng làm cho nước mắt Thái hậu rơi nhẹ xuống trên khuôn mặt, tiếng đàn khiến người nhớ về những đứa con của mình vì tranh đoạt quyền với hoàng thượng, đã bị người thắng tay trừng phạt. Người bỗng nhớ đến Tiên Hoàng, người bỗng nhớ đến những tháng năm hạnh phúc của người và Tiên Hoàng. Sau đó vị thanh của trà lại khiến cho người Thái hậu nhẹ đi thật sự, ngài bỗng thấy hôm nay thời tiết thật đẹp hơn so với mọi người, ai nấy đều vui cười, nhà nhà đều hạnh phúc ấm no. Người lại nhớ đến những giấc mơ, những kì vọng mà người muốn kì vọng vào Hoàng thượng.

Người lại nhắm nháp một miếng trà. Giờ đây không hiểu sao người lại cảm thấy vị ngọt của trà. Không ngọt quá nhưng đủ đàn áp vị đắng và thanh. Thái hậu cảm thấy như mình đang cùng Tiên Hoàng viết tấu chương, đi dạo phố, bị thổ phỉ bắt... Những cảm xúc đó đều khiến cho Thái Hậu cảm thấy ngọt ngào.

Tiếng đàn chấm dứt, Thái hậu tự nhiên bình tĩnh.

“Tốt, rất tốt, Hàn tài nhân à, ngươi không biết ngươi đã mang lại những gì cho ta đâu. Trà rất ngon, có vị đắng, vị thanh, vị ngọt. Có tiếng đàn trải lòng tâm sự, có sự chiều cố của Thái dương lại có sự cảm cực của mùi gỗ. Đây còn hơn rất nhiều so với loại trà thượng hạng ta uống, tốt, rất tốt”

Giờ đây tâm tình của Thái hậu rất tốt. Tuy nhiên sắc mặt của Thục Phi, Sở Linh ngày càng khó coi, nàng không ngờ tiếng đàn của Hàn Ngọc lại hay đến như vậy, thế lần trước, chã nhẽ nàng cố ý. Giờ thì hay rồi, ngay cả Thái hậu cũng đứng về phía con tiện tì này.

“Tiểu Bảo, chuyển lời của ta đến cho Hoàng thượng, Hàn tài nhân đã giúp cho ta giải tỏa nỗi lòng, có công rất lớn, làm ta cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Lại càng sáng khoái hơn. Mong hoàng thượng có thể phong Hàn tài nhân lên hàng Tiếp dư, làm chủ cung Thiên Điện. Bắt đầu từ hôm nay, cách 1 tuần lại đến pha trà cho ta uống một lần, trò chuyện cùng ta”- Thái Hậu bật cười to. Vừa lấy ly trà mới uống thêm một ngụm. Thật sáng khoái, thật sáng khoái a.

Nhưng bất giác người lại nhìn Hàn Ngọc, ngạc nhiên hỏi

“À mà ta quên hỏi con Hàn Ngọc, tại sao con lại mặc tà áo ở trong ngăn đến như thế, đây là con muốn mặc sao”

Hàn Ngọc cười lạnh trong đầu, đôi mắt long lanh nói

“Cảm ơn Thái Hậu đã quan tâm, chuyện này không có làm sao đâu. Con từ khi vào cung làm tài nhân chỉ được tặng 2 bộ đồ. Vừa qua có một đợt phát áo mà tiểu thái giám trong cung nói là không có áo. Nhưng tiểu nha hoàn của con lại thấy được Sở Linh mang 4 cái áo về. Có lẽ Sở Linh đã giúp cho hoàng cung này nhiều nên xứng đáng được nhận. Còn con chỉ biết tự coi lại bản thân mình, không cố gắng gì nên không có gì cũng không sao cả. Nhưng không may cả hai bộ quần áo của con lại bị rách hết một bộ, một bộ bị vương đình lũng 2 lỗ dưới đuôi, nên con đành phải cắt ngắn tới đây, xin Thái hậu tha tội”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thiên Điện Cung

Thái hậu lạnh giọng:

“Chuyện này là như thế nào”

Chỉ thấy 4 vị Phi nhìn nhau, không ai nói với ai câu nào. Rất lâu sau, Quý Phi mới lên tiếng. Thật ra Quý Phi chờ cơ hội này rất lâu rồi.

“Làm sao có chuyện trong cung hết y phục, mỗi một tháng trong cung, các tài nhân sẽ được tặng 2 bộ quần áo. Và không có ai lấy trên mức đó hết, ngoại trừ khen thưởng. Thử hỏi tại sao Hàn tài nhân lại không có. Sở Linh, chuyện này rốt cuộc là như thế nào”- Quý Phi tò về tức giận. Thực ra nàng muốn chứng minh cho Thái Hậu biết, nàng là một người đứng ra giải quyết mọi chuyện cho hậu cung. Giờ phút này Sở Linh đã sắc mặt tái mét, run giọng nói

“À nói bây, thần thiếp chưa bao giờ nhận được bốn bộ quần áo, thần thiếp chỉ nhận 2 bộ quần áo mà thôi”- Sở Linh đã tính kế, chỉ cần Hàn Ngọc

không có đồ mặc, lại cố tình cho tiểu Châu thấy mình mang 4 bộ đi. Chỉ để Hàn Ngọc tức giận đi đến Sở Linh đòi lại công bằng. Lúc này 2 người sẽ gặp mặt riêng, người ngoài không biết họ nói cái gì. Và Thục Phi sẽ nhanh chóng đưa người đến, nói Hàn Ngọc gây sự đánh người. Nhưng mọi chuyện không đơn giản như nàng nghĩ, không hiểu sao chuyện này đã tới tai Thái hậu, nàng bây giờ không thể nói được gì ngoài việc chối bỏ.

“Sở tài nhân, người lại dám đi lấy 2 bộ quần áo của Hàn tài nhân, người biết người làm vậy trong cung sẽ đấu đá nhau hay không. Người có coi tôn nghiêm của ta ra gì không?”- Thục Phi biến đổi giọng nói, đứng dậy tát vào mặt Sở Linh.

“Thưa thái hậu, là do con sai, do con không quản lý kỹ Sở tài nhân, để nàng một tay che trời, mong Thái hậu trách phạt”- Thục Phi run sợ ngồi quỳ xuống.

Sở Linh bây giờ ngạc nhiên nhìn Thục Phi. Nàng là được Thục Phi chỉ thị, sao bây giờ lại biến thành Sở Linh là kẻ đi lấy đồ kẻ khác, ức hiếp kẻ khác.

Hàn Ngọc cười lạnh, đôi mắt ánh lên một vẻ long lanh: “Thưa Thái Hậu, là con không biết Sở tài nhân làm như vậy, con xin lỗi Thái Hậu, mong Thái Hậu đừng truy cứu, nếu chuyện này mà để lọt ra ngoài, người ta sẽ nghĩ ngay cả tài nhân trong cung cũng đi trộm 2 bộ đồ của người khác thì rất mất mặt”

Câu nói này nhìn thì có vẻ cầu tình, nhưng thực sự đã làm cho Thái Hậu tức giận

“Người là tài nhân trong cung, là một trong những bộ mặt của Hoàng thượng, của hoàng cung, vậy mà người lại đi lấy 2 bộ đồ của người khác, người thực sự làm cho ta thất vọng, người đầu, mang nàng ta giam vào lãnh cung trong 2 tháng, bắt nàng ta đi giặt đồ, sau 2 tháng rồi sẽ tính tiếp”- Thái hậu tức giận quát lớn. Nói như thế nào nói, Hoàng Hậu rất sợ chuyện gì động đến tôn nghiêm của hoàng cung, nên những gì mất mặt, ngài sẽ không tiếc bỏ công sức để diệt bỏ nó.

“Xin Thái hậu tha tội, xin Thái hậu tha tội”- Sở Linh mù quáng đập đầu dưới đất rồi lại bám víu vào Thục Phi nương nương. Thục Phi nói nhỏ vào trong tai của Sở Linh “ta sẽ tìm cách cứu người ra”. Nói rồi Thục Phi sai người dẫn nàng xuống.

Ngày hôm nay phải nói Hàn Ngọc nàng thắng lớn, vừa giao huấn cho đám Sở Ngọc, hù dọa Thục Phi mà lại được lòng Thái hậu. Thực ra ở kiếp trước, nàng là người hiện đại nhưng được đào tạo ra cách luyện pha trà, thưởng thức trà. Hồi đó có một nhiệm vụ sát hại một phu nhân chuyên về trà. Nàng đã mày mò, tìm hiểu cũng như rèn luyện hơn 3 tháng mới có thể nắm vững căn bản về trà, 7 tháng để có thể đánh đàn dâng trà, 10 tháng để có thể pha trà. Tổng cộng phải mất hơn 1 năm, nàng mới triệt để nắm giữ được đạo trà. Đó là một nhiệm vụ khó của trường học và nàng đã làm được. Thiên phú của nàng không chỉ giỏi, nhìn là nhớ mà có thể diễn biến nó thành quá trình và làm theo. Khi sát hại người phu nhân đó, sau khi bị chém, bà ta chỉ nói “Người là một kẻ có thiên phú về trà, ta đã mắc bệnh không còn sống được bao lâu, những gì cả năm nay ta cùng người đàm đạo là vốn sống, là kỹ năng, là kinh nghiệm của ta, xem như có truyền được đời sau. Ta không hận người, ta đã biết người được giao nhiệm vụ tới sát hại ta. Mong người hãy để ta dưới một bia mộ trắng. Đó giờ ta chưa bao giờ làm điều ác, chỉ vì biết bí mật động trời của một tên trùm mà ta đã khó có thể giữ mạng. Bao năm nay ta thuê sát thủ tới canh chừng, bảo vệ sự an toàn cho ta. Chẳng lẽ người nghĩ sự vùng vằng trong cách pha trà của ta làm ta không biết hay sao. Chỉ là ta chấp nhận để người giết ta. Dưới bia mộ trắng là ân huệ đối với ta, ta không muốn khi chết rồi, bọn chúng còn đến đào xác của ta ra. Người hãy giúp ta”.

Lần đầu tiên trái tim băng giá của nàng bỗng chốc rung động. Nàng đã giết một người tốt sao, chỉ vì nhiệm vụ đó mà nàng đã lâm vào những năm tháng dằn vặt. Không ngờ lần này, nhờ những kỹ năng pha trà đó mà nàng mới được lòng của Thái Hậu.

Rất nhanh thái giám đã tới giao thánh chỉ. Nàng được bước lên một phẩm, làm Tiệp dư. Nàng bây giờ không còn trong phòng nữa mà được chuyển đến Thiên Diệp Cung. Phải nói nơi đây cảnh rất đẹp, rất yên tĩnh, lại có bãi hoa vàng, có rất nhiều bướm. Cảnh tượng rất đẹp khi ban sáng, tất cả mọi vật ánh lên một màu xanh hi vọng. Buổi trưa, tất cả nhẹ dịu hài hòa. Buổi Chiều tất cả cảnh vật biến thành một màu cam trầm tĩnh và lãng mạn. Buổi tối không có bướm mà thay vào đó là ánh sáng của những chú đom đóm, lấp ló, lượn lờ trước mặt. Nàng không ngờ trong hậu cung này lại có nơi đẹp đến thế, phải nói là một cảnh sắc tuyệt vời. Nàng không biết rằng, đây là cung điện mà hoàng thượng dành cho hoàng hậu tương lai. Nơi đây là đất tốt, lại hài hòa, không có sát khí lại bưng lên chốn tiên cảnh. Chưa từng ai biết đến cung này cả, chỉ có Hoàng Thượng, Thái Hậu, Tiểu A Á và Tiểu Bảo, Lý Ma Ma biết được. Còn các người khác khi hỏi này nghe Thái Hậu phong thưởng cũng chẳng biết trong Hoàng Cung mình lại xuất hiện Thiên Diệp Cung. Mà họ nghĩ cũng chỉ là một cung hạng xoàng như bọn Tài nhân mà thôi. Nếu tất cả biết được bí mật này, chắc họ đều sẽ treo cổ từ tự.

Ngày hội hoa xuân đến cận kề. Và cái gì đến cũng đến.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Việt Vương Câu Tiễn kiếm

Những cánh hoa mai đã bắt đầu nở rộ, bùng lên một màu sắc vàng tươi dưới bầu trời tạo thành những đường nét cong cong, xiềng xiềng. Những tia nắng đâm xuyên qua những cánh mai, lấp lo bóng râm. Hàn Ngọc đã chuẩn bị xong mọi thứ, nàng cùng Tiểu Châu đến Thiên Long Điện.

Ở đây các quần thần đã có mặt đầy đủ, các Tài nhân, Tiệp Dư, Chiêu Nghi, Nương Phi đều cũng đang dần dần tiến vào chỗ ngồi. Hôm nay nàng dùng một bộ y phục màu trắng tinh khôi. Tóc buộc lên giống nam tử, đôi mắt phi phàm. Nếu nhìn không kỹ, thì bọn cung nữ đã tưởng đây là một vị công tử khôi ngô tuấn tú nào đó của các triều thần.

Hoàng thượng bước đến, ngồi trên ngai vàng. Tất cả mọi người kể cả sứ giả đều quỳ xuống hô vang “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”. Khí thế bức người khiến cho không khí triều chính càng trầm uất.

Hoàng thượng chỉ cười nhẹ, mời tất cả mọi người bình thân. Đôi mắt liếc sang Hàn Ngọc. Hắn tròn tròn mắt, đôi môi tím mấp máy gì đó rồi lại thôi. Hoàng thượng hỏi nãy còn xem nhìn lộn là một tên nam tử to gan ngồi vào ghế của Hàn Ngọc. 3 sọc đen đằng sau đầu của hoàng thượng khắc họa, tiếc là hắn không thể đi xuống đánh cho nàng vài cái để nàng hiện nguyên hình.

“Muôn tâu hoàng thượng, thần là sứ giả của nước Thục, hôm nay xin dâng lên Hoàng Thượng 2 món lễ vật, một lễ vật dành cho triều chính, một lễ vật dành cho các vị nương nương ngồi đây. Nhưng mỗi món lễ vật, bên trong đều có câu đố, nếu nước Tề không giải được, xem như là không có duyên với vật này”

Khốn kiếp, bọn nước Thục nhà người, chẳng phải các người sợ mỗi năm phải cống cho ta 2 bảo vật thì sẽ bị thiệt thòi. Nên lần này ra tay, xuất 1 cái giá lớn để bên ta không thể đoán được giá trị đồ vật. Như vậy năm nay bọn người sẽ không phải nộp bất cứ thứ gì. Được, hay cho nước Thục nhà người. Hoàng thượng nhìn thấu được tâm tư của sứ giả nước Thục.

Sứ giả dâng cao thanh kiếm, không cho ai lại gần. Mọi người nhìn thấy thanh kiếm này liền cười lớn. Sở Hán quát to, giọng nói khí thế:

“Đây chỉ là một thanh kiếm vàng đồng, thì làm sao có thể được xem là báu vật. Chưa chắc nó có thể vượt qua được Lệ Kiếm của ta”

Sứ giả nước Thục nhếch môi cười, giọng tràn đầy tự tin nói ra

“Đây là báu vật mà Tiên Hoàng nước Thục ta khai quật được, nhìn không có gì đặc biệt nhưng nó có thể chém được mọi thứ. Nhưng chúng ta không biết được xuất thân của nó từ đâu và nó có đặc điểm gì lợi hại. Nếu hôm nay triều đình Tề Quốc có thể cho ta một câu trả lời, ta đây xin cảm kích không nguôi”

Hắn biết chắc rằng bọn người này sẽ không biết được bảo vật này là gì. Ngay cả bọn hắn cũng đoán rất nhiều suy luận, nhưng không có cái nào hợp lý.

Trong triều không ai nói gì. Nhìn thanh kiếm và đoán già đoán non.

“Các vị ái khanh, ai có thể có câu trả lời, mời nói?”- Hoàng thượng lắc đầu cười khổ. Ngay cả hắn cũng không biết thanh kiếm này đến từ đâu, lợi hại ra sao. Đây cũng được xem là bảo vật sao, không chừng bọn chúng lại bày các vị quân thần của Tề Quốc. Làm mất đi bộ mặt của triều đình.

“Việt Vương Câu Tiễn, hảo kiếm, hảo kiếm”- Hàn Ngọc đứng dậy bước đến bên thanh kiếm, đôi mắt sáng lóe lên.

Tất cả quân thần đều ngạc nhiên nhìn Hàn Ngọc. Thục Phi, Sở Linh cũng trở mắt nhìn nàng. Nàng vì sao gọi cái kiếm quyền này là Việt Vương Câu Tiễn.

“Tại sao công tử lại gọi kiếm này là Việt Vương Câu Tiễn” – Sứ giả cũng kinh ngạc hỏi lại, hắn đang nghĩ Hàn Ngọc chỉ đang đoán mò mà thôi.

“Trên thanh kiếm này có khắc 8 chữ *Việt Vương Câu Tiễn, tự tác dụng kiếm*. Đây là một thanh kiếm của Việt Vương, trên thân kiếm hoa văn đều được điêu khắc rất là tỉ mỉ, không có sai sót. Sở Hán tướng quân, không biết người có thể cho ta mượn thanh kiếm của ngài được không.

Sở Hán im lặng đưa thanh kiếm cho Hàn Ngọc. Trong lòng không biết vị công tử này đang nghĩ gì. Ngoại trừ đám cung tần ra, các vị triều thần lẫn các vị sứ giả đều không nhận ra nàng là con gái.

Hàn Ngọc rút kiếm, ánh sáng thi nhau chiếu vào thanh kiếm là mọi người lóa mắt. Đây chính là tác dụng của Lệ Kiếm. Có thể khiến cho đối phương mất tập trung, phân tán ánh mắt mà bị hạ bởi một đòn quyết định. Thanh kiếm vừa chạm phải vào Việt Vương Câu Tiễn đã ngay lập tức bị vỡ vụn. Mà Việt Vương Câu Tiễn lại hoàn hảo, không tổn hao gì.

“Người, đây là Lệ Kiếm”- Sở Hán tức đến nổi máu truyền lên tới não.

“Mong Sở Hán đừng tức giận. Thanh kiếm này không phải là đệ nhất thì làm sao có thể cùng với vị tướng quân có mưu to, ước lớn đi đánh giặc. Làm sao có thể cùng với vị tướng quân có thiên tướng bá đạo, khát vọng chiếm lĩnh vinh quang đi ra ngoài giao đấu với người khác”.

“Đúng, thanh kiếm này quả không xứng với ta”. Dường như Sở Hán không hề biết ý nghĩa sâu xa câu nói của Hàn Ngọc. Ngay cả hoàng thượng cũng phải ngẩn người

“Người cái đồ hỗn trướng, lại dám to gan dám một nhát kiếm vào khát vọng trí mạng của Sở Hán, Hàn Ngọc a Han Ngọc, nàng nói ta phải thưởng nàng cái gì đây”- Hoàng thượng lâm bầm trong miệng.

“Ý của ngài cũng thừa nhận thanh kiếm này không hợp với ngài, không có tư cách đồng hành cùng với chí lớn của ngài sao”- Hàn Ngọc lại lạnh lùng quảng ra từng chữ. Ý nghĩa đã rõ ràng hơn được vài phần và giờ khắc này Sở Hán đã lạnh run người, quỳ xuống hô to “Muôn tâu hoàng thượng, hạ thần không có ý đó, hạ thần chỉ nghĩ là thanh kiếm này dù gì cũng không có gì đáng trân trọng, chỉ là một thanh kiếm rẻ mạt. Ta có thể tìm một thanh kiếm tốt hơn, thanh kiếm này không thể đồng hành cùng ta đi giết giặc nơi sa trường”.

Hắn nói như vậy nhưng trong lòng lại đau đớn đến tận cùng, hắn phải đánh đổi hơn một nửa khối tài sản kết xù của hắn để mua lấy thanh kiếm, mà giờ khắc này nó lại trở thành đồng sắt vụn

“Ý của ngài nói thanh kiếm này rẻ tiền”- Hàn Ngọc mỉm cười nhìn Sở Hán

Giờ đây Sở Hán có linh cảm vị công tử này đã nhìn thấu được hết tâm tư của hắn, bất giác hắn trở nên không thoải mái

“Đúng, thanh kiếm này chỉ là một đồ vật rẻ tiền”

“Vậy ta không cần đền cho ngài một thanh kiếm khác”- Hàn Ngọc thâm sâu nhìn hắn. giờ phút này hắn tức không thể xé tên nam tử này ra thành vạn mảnh

“Không cần, chỉ là kiếm rẻ tiền mà thôi, ta đây có thể kiếm một thanh kiếm khác”

Sở Hán bình thần ngồi xuống tại chỗ, uống một li rượu, trong lòng cực tức vẫn còn đang sôi trào.

“Như hoàng thượng cùng các triều thần đã thấy, kiếm này có thể bỏ mọi thứ, sắc nhọn, thanh mảnh, khi dùng kiếm lại không gây nên tiếng động. Thanh kiếm rộng lực sát thương tăng cao. Nhưng chắc có lẽ sử thần cũng không biết bí mật bên trong thanh kiếm này. – Hàn Ngọc cười nhếch mép

“Mong vị công tử đây chỉ giáo”- sứ giả nước Thục giờ đây đã nửa tin nửa ngờ Hàn Ngọc. Nhưng hắn vẫn phải hỏi cho ra lẽ. Vì tới giờ phút này, chỉ có mỗi Hàn Ngọc là có thể nói thanh kiếm tới mức này.

“Xin hoàng thượng cho ta một chậu nước, một lò than”

Hoàng thượng liền cho người làm theo. Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hàn Ngọc liền vứt thanh kiếm này vào lò than. Thanh kiếm dần dần bắt đầu thay đổi hình dạng

“Cái này.. quá mức là khinh chúng ta rồi”- Sứ giả nước Thục tức giận.

“Xin lỗi vì đã đắc tội, nhưng đây cũng chỉ là ta muốn chứng minh bí mật bên trong” – Hàn Ngọc cười to.

Thanh kiếm từ to biến lại nhỏ hơn, thon hơn, những con rồng bắt đầu xuất hiện trên thanh kiếm, trên người nó rục lên một sức nóng khủng khiếp, Con rồng sống động như thật xuất hiện bao phủ lấy mặt kiếm. Trên đó xuất hiện 2 chữ “Long Kiếm”. Kiếm này không chỉ mang hào quang sáng chói, ánh sáng chiếu vào còn sáng hơn cả Lệ Kiếm, khiến đôi phương không thể nhìn thấy được gì, hạn chế tuyệt đối động tác của đôi phương.

“Xin Hoàng thượng cho thần 3 giọt máu của người”- Hàn Ngọc quỳ xuống cầu xin

“To gan, làm càn, mong Hoàng Thượng chém đầu nàng ta, máu hoàng thượng sau có thể đem ra thử nghiệm”- Sở Hán nghiêng răng nói lớn. giờ phút này ai cũng đồng tình với Sở Hán, vị công tử này quá to gan rồi, đây là tội khi quân.

Hoàng thượng chỉ lắc đầu cười, nói “Được”. Hoàng thượng căn ngón tay, nhỏ vào trong đó 3 giọt máu. 3 giọt máu tiến vào bên trong miệng rồng lại biến đổi rồng từ màu trắng thành màu vàng kim. Uy năng hơn xa thanh kiếm mà Hoàng thượng đang sử dụng. Rồng này như tiên, lại như thần. Sau đó Hàn Ngọc đem kiếm nhúng nước. Rồng giờ đây đã thanh tao, đầy Đế Khí. Thanh kiếm đã cố định.

Trong thanh kiếm này có 108 cái cơ quan. Mỗi cơ quan đều có thể dồn đôi phương đến con đường chết. Hoàng thượng, mời ngài thử bấm vào miệng rồng ở trên tay cầm. Hoàng thượng nghe thấy thế liền giơ tay lên một tấm bia đã chuẩn bị sẵn, bấm vào miệng rồng. hơn chục phi châm bắn ra từ miệng rồng trên mặt kiếm đồng loạt lao đến tâm của tấm bia.

Mọi người đều biến sắc, cực kì kinh ngạc. Không ngờ thanh kiếm này lại bắn ra được kim châm. Không những thế sau khi bắn vào tấm bia, tấm bia từ màu trắng biến hòa thành màu đen. Là một loại kịch độc mà thái y cũng không thể lí giải được đây là độc gì. Chỉ biết độc này có thể giết chết mọi người ngay tức khắc. Trong 108 đạo cơ quan trên thanh kiếm chưa đựng hơn ngàn vạn phi châm, sử dụng vô tận. Cho nên nó mới có tên là Tiên.

“Nếu như hoàng thượng gặp đối phương tầm xa, chỉ cần giơ kiếm từ xa, tức khắc đã lấy được mạng của đối phương. Nếu hoàng thượng bị địch bao vây, chỉ cần cầm thanh kiếm này xoay một vòng. Trong thanh kiếm này sẽ xuất hiện vô số phi châm, hoàng thượng giơ kiếm tới đâu, phi châm sẽ bay ra tới đó. 100 người, 1000 người không phải là đối thủ.

“Thực sự lợi hại như vậy”- Tất cả mọi người cùng đàm đạo

“Không những thế, độc này đã có máu của hoàng thượng. Chỉ có máu của hoàng thượng mới giải được độc này và cũng chỉ có Hoàng Thượng không bao giờ bị trúng độc bởi thanh kiếm này. Nói một cách khác, thanh kiếm này đã nhận chủ hoàng thượng.

“Hahahaha, hảo hảo.... đúng là một thanh kiếm tốt”

“Không nhưng vậy, nếu hoàng thượng đánh tầm gần, những thanh kiếm rẻ tiền như Lệ Kiếm hay mấu tiền đều không thể sức mẽ thanh kiếm, ngược lại những thanh kiếm đó đều tự đào”

“Người”- Sở Hán giờ này đã tức đến không thể chịu nổi. Hàn Ngọc từ nãy giờ đều châm châm đã kích hắn

“Vị công tử này, cảm ơn người đã cho ta biết huyền diệu của thanh kiếm này, thanh kiếm này thật sự là của trời, thật sự là đáng quý, nước Thục xin tâm phục khẩu phục”- Vị sứ giả nói ra nhưng giọng tràn đầy tức giận. Hắn tức vì đã giao một thiên vật cho Hoàng thượng nước Tề. Lời nói không thể rút lại. Nếu có thanh kiếm này, Quốc Vương nước Thục sẽ ó một lợi ích rất lớn. Thanh kiếm này còn là Long Kiếm, sinh ra để thiên tử chỉ đạo. Nước Thục bọn

hắn đã sai lầm, thanh kiếm này bằng cả trăm, cả ngàn vật phẩm khác của Thực Quốc. Thật sự là đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bồn Cung Sẽ Ngược Chết Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Phượng Trâm

Hàn Ngọc là một sát thủ, mà Việt Vương Câu Tiễn là một vũ khí lợi hại cho việc ám sát. Có lần viện bảo tàng nhờ trường của Hàn Ngọc xác định cũng như xem thử bí mật trong này, mới biết được tên gọi và xuất xứ cũng như công dụng của thanh kiếm này. Và khi Hiệp Hội của trường tìm kiếm ra được công năng của thanh kiếm này, phát hiện trong từng cái phi châm có dung dịch hòa trộn với máu, mới biết thanh kiếm này đã nhận chủ. Tuy nhiên không ai biết người đó là ai. Giờ thì Hàn Ngọc biết người đó là ai rồi. Chính tay nàng đã khiến máu của hoàng thượng nhận chủ. Hàn Ngọc tiếc không thể cướp lấy vũ khí này, nhất là trước mặt tên tiểu bánh bao nham hiểm.

Giờ phút này mặt Sở Linh và Thục Phi đã vô cùng tức giận, khi không lại chiếm tiện nghi cho ả tiện nhân này. Thái Hậu nhìn thấy Hàn Ngọc lại phì cười, đây đúng là một tiểu cô nương thú vị, thông minh hơn người. Mà cái quan trọng nhất, nó đã làm cho cung đình này loạn cả lên, nhất là dám đánh vào lòng tự tôn của Sở Hán. Đó là một sự dũng cảm. Thái hậu cũng đang thắc mắc, tại sao Hàn Ngọc lại biết Sở Hán có ý đồ mưu phản.

Tên sứ giả nuốt đi sự nuối tiếc, gằn giọng để lấy lại bình tĩnh, mặt ngược lên mỉm cười:

“Đúng là Tề Quốc thịnh an, có tài có trí, hạ thần xin bái phục, tiếp theo là món thứ 2 dành cho Phi tần trong cung”

Nói rồi sứ giả dâng lên bảo vật thứ 2, bảo vật này là một cây trâm gỗ củ ki. Không sáng lấp lánh mà đã bị đất cát ngấm sâu vào theo năm tháng.

“Cái trâm này chỉ là một cái đồ rác rưởi, ngươi cũng dám dâng lên hoàng thượng?”- Thục Phi tức giận khi thấy sứ giả mang cái thứ rác rưởi này vào trong triều đình.

Quý Phi đang uống trà cũng nhẹ cười với Hoàng Thượng: “Ta có câu này muốn nói, nhưng sợ sứ giả buồn. Hậu cung của Tề Quốc chỉ cần búng tay đã có hơn hân ngàn hàng vạn thứ quý giá hơn vật này, long lanh hơn vật này”

Hiền Phi cười lớn: “Ta đây tuy trong hậu cung giàu thật, nhưng thật sự không có cây trâm này, vì cây trâm này là vật thứ phẩm hơn cả thứ phẩm. Ngươi đi nhặt một cây trâm này, e rằng dò người thượng cổ vớt đi”

Những ả này ngày thường đều đầu đá nhau không ngớt vậy mà hôm nay lại cùng nhau ngênh địch, đúng là hiếm thấy, đúng là hiếm thấy.

Hàn Ngọc chỉ cười mỉm ngồi yên đó xem thử coi những người này có nhận ra được bảo vật này hay không. Hàn Ngọc vừa nhìn đã nhận ra, nàng đã từng thấy vật này trong viện bảo tàng quốc gia. Trung Quốc suốt một thời gian dài đưa tin về vật này. Khi nàng nhìn thấy vật này xuất hiện ở đây đã kích động khôn nguôi. Thật sự là trời giúp nàng. Nhưng nàng vẫn không biểu tình gì. Cứ để cho những vị quý phi ở đây giương nanh múa vuốt, chút nữa nàng liền ra tay dọn dẹp hết bọn ngu dốt này.

“Theo như ta thấy cái này Sứ giả nên cho con nít chơi thì hơn”- Sở Linh chê cười.

Sắc mặt sứ giả nước Thục giờ đây không tốt, ngẩng đầu khản cầu

“Đây là đồ vật được đào cách đây hơn 200 năm. Tiên đế đã được truyền lại và lưu giữ đến bây giờ trong kho của đất nước. Nhưng chúng ta không thể biết nguồn gốc và vẻ đẹp của cây trâm này. Nếu các vị coi đây là tầm thường thì thôi vậy, ta đây cũng xin dâng tặng, ai nguyện ý lấy cây trâm này xem như là người có duyên”. Sứ giả và Thục Vương đều đã đánh giá đây là đồ bỏ đi chứ không phải vật gì quý giá. Không bằng hôm nay tiễn nó đi xem như là đổi gió, thay máu.

Hoàng thượng bật cười “Các vị ái phi, không biết ai muốn được cây trâm này”- Hoàng thượng nhếch mép nhìn Hàn Ngọc. Ai đều nhìn không thấu nhưng Tề Minh lại rõ ràng hồi nãy thấy được giây phút Hàn Ngọc ngăn người rồi trở lại bình thường trong phút chốc thì biết được chắc chắn Hàn Ngọc đã biết vật này là gì. Với lại để người ham tiền như nàng nhìn thấy, lại trong phút chốc ngăn người chắc chắn là 1 vật quý giá, sánh ngang với thanh kiếm mà nàng tặng cho hắn.

“Hoàng thượng, thần thiếp xin cả gan đề cử Hàn Tiệp dư, vì Hàn Tiệp dư đã lập công lớn khi giúp Hoàng thượng đoạt được thanh kiếm này” – Thục Phi cười lạnh trong lòng. Tiểu tiện nhân nhà ngươi lập công lớn như vậy, chắc chắn Hoàng thượng sẽ thăng chức cho người, vậy thì người càng đe dọa hơn. Không bằng ta đề xuất cho hoàng thượng tặng cây trâm này xem như quà tặng. Thứ này lại rác rưởi như thế thật đáng giá để đổi lại cái công rề rạch hồi nãy của nàng. Thứ chính là để hoàng thượng thấy Thục Phi là một người hiểu tình, đạt lý, luôn nhường nhịn và tốt với những ái phi trong cung.

“Đem cây trâm rề rạch này cho ả tiện nhân này đúng là xứng tầm với ả”- Sở Linh phì cười nói nhỏ với Dạ tài nhân.

“Con người này đúng là không dễ đối phó, chẳng phải Thục Phi so Hàn Tiệp dư là rác đồng loại”- Quý phi nói với Đức Phi.

Đức Phi cười lạnh nhìn Quý Phi “Thục Phi này chỉ được cái thù dai mà thôi, ả tiện nhân này nên tránh xa càng tốt, đúng là âm hiểm nha”.

Vương Chiêu Nghi nhìn Lý Chiêu Nghi nói nhỏ “Ta thấy Lý Chiêu Nghi cũng hợp với cây trầm đó đó”. Chỉ thấy Lý Chiêu Nghi cười nhếch mép “còn ta thì thấy người không xứng đáng được cây trầm đó”. Lời lẽ Lý Chiêu Nghi nói như một bạt tai tán mạnh vào mặt của Vương Chiêu Nghi. Vương Chiêu so Lý Chiêu là rác đồng loại, Lý Chiêu thì nói Vương Chiêu không bằng rác. Kề tám lạn người nửa cần.

“Hàn Tiệp dư, nàng nghĩ sao?”- Hoàng thượng cười lạnh trong lòng. Đây đúng là quỷ đạo mà hoàng thượng muốn thiết lập.

“Dạ nếu Hoàng thượng đã rộng lượng cho thần thiếp, thì thần thiếp xin nhận”

Hàn Ngọc tiến lên nhận lấy cây trầm, tạ ơn Hoàng thượng

“Vị công tử đây là con gái sao?”- Sứ giả ngạc nhiên nhìn Hàn Ngọc. Mọi người trong triều đều nghị luận không ngớt.

Hàn Ngọc không nói gì chỉ cầm lấy cây trầm

Sở Linh nói nhỏ với Dạ tài nhân “Đúng là người và vật đều là rác rưởi”

Thục Phi phì cười “Đúng là rác rưởi nha”. Lời này được thầm thì trong bụng. Xem như nàng đã đạt được mục đích.

“Nếu như hồi nãy thanh kiếm của Hoàng Thượng là Long Kiếm, thì Thanh Trâm này chính là Phượng Trâm. Một trong tứ phẩm thiên hạ “Long Kiếm, Phượng Trâm, Hồ Phù, Quy giáp”.

“Tứ phẩm, tứ phẩm là cái gì?”- Mọi người đều thắc mắc. Hàn Ngọc chỉ cười lạnh không nói vứt cây trầm này vào lò than hồi nãy. Thanh Trâm đã bắt đầu rực lửa, cháy thành đen thui.

Sau đó nàng gấp cây trầm này ra, bỏ vào nước. Lập tức cái cháy đen đó dần dần hòa tan. Xong nàng đề xuất mang lên cho nàng một cái sừng Linh Dương. Sừng được mang đến nàng dùng sừng đập mạnh vào cây trầm. Vỏ bọc bên ngoài nứt ra, thanh trâm quý giá thực sự hiện lên trước mắt mọi người. Thanh Trâm này tỏa sáng liên hồi, nhận lấy ánh sáng lan tỏa đến mọi vật xung quanh.

“Nếu như Long Kiếm của Hoàng Thượng là để giết người thì thanh trâm này chính là vật để cứu người. Tuy không thể giải được loại độc nhận chủ, nhưng nó lại giải được các loại động thông thường. Chỉ cần nhúng cây trầm này vào nước. Tác dụng sẽ thật khó mà tưởng tượng được. Nhưng nó còn có một tác dụng lớn hơn”

Hàn Ngọc lấy thanh trâm, bấm vào viên ngọc dưới tay cầm. 1 thanh trâm này biến thành 9 cái, như đuôi phượng, lại huyền ảo. Hàn Ngọc đội cái này lên đầu đi vào trong chỗ khuất, một ánh sáng kì lạ được lan tỏa ra. Long lạnh như cánh phượng, tỏa sáng khắp hơn 100 bước chân.

Giờ đây đã có 9 viên ngọc trên tay cầm. Hàn Ngọc tùy tiện bấm vào một viên ngọc, Miệng phụng trên thanh trâm ở vị trí trên đó bắn ra một phi châm. Phi châm này có thể nói độc ngang ngửa Long Kiếm. Tuy nhiên đồ vật này không nhận chủ.

Hàn Ngọc mỉm cười đẩy 9 thanh trâm này lại thành một cái lên trên đầu. Lập tức liền toát lên vẻ thanh khiết.

Thanh trâm này Nhất sinh cứu tử. 9 cây hợp lại thành 1 có thể cứu người, 9 cây tách ra lại có thể giết người. Đồ vật này đối với Hàn Ngọc là đại may mắn.

“Đúng là 1 thanh trâm cực phẩm, hơn cả cực phẩm, vậy mà hồi nãy ta lại nhìn lầm là một đồ vật rác rưởi” – giờ đây mọi người lại nao càng thêm nao

“Không thể nào, không thể nào, tại sao ả tiện nhân lại được vật này?”- Thục Phi ngẩn rặng.

Hàn Ngọc nhìn thấy ánh mắt vát vát trên người các Phi tần đều cười lạnh nói lớn “Nếu mọi người coi đây là rác rưởi thì những vật dụng mọi người mang trên người còn không bằng rác rưởi”

Câu nói của Hàn Ngọc giết chết tâm ma của những kẻ phi tần. Bọn họ ánh mắt tức giận nhìn nhau rồi nhìn Hàn Ngọc. Thái hậu giờ đây đã thực sự tâm phục khẩu phục tiểu nha đầu này. Còn Hoàng thượng thì nhếch mép. Chẳng đoán không sai. Nàng biết rất rõ lai lịch của vật này. Nàng xứng đáng có được.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Hát thực

Hôm nay là ngày thi phần đầu tiên Hát. Tất cả mọi người trong cung đều tụ họp. Mỗi một người hôm nay đều ăn mặc tào nhả, bỏ đi cái vẻ nặng nề trên Long Điện, tất cả giờ đây như những vị công tử tào nhả. Ngay cả Hoàng thượng cũng rũ bỏ Long Bào, chọn cho mình một bộ áo trắng tôn lên hào quang và nét đẹp không thể cưỡng cầu. Gái thấy gái đồ, trai thấy trai mê. Nói vậy chứ mấy đứa con trai mà sáp lại Hoàng thượng, bệ cong Hoàng

thượng thì Hàn Ngọc xác định sẽ xé xác bọn chúng ra thành ngàn mảnh. Hôm nay Hàn Ngọc vẫn nữ giả nam trang. Vì nàng không muốn mọi người nhìn nàng là một con bánh bèo vô dụng trong triều. Càng không muốn bọn chúng đánh giá nàng về bất cứ điều gì nên nữ giả nam trang là cách để bọn chúng không chú ý. Hoàng tử Thục Quốc đang cùng với các vị hoàng tử nước khác uống trà.

Tiếng chuông bắt đầu vang lên, các thí sinh bắt đầu đi thay y phục. Người đầu tiên lên trình diễn là công chúa của Chu quốc. Nàng ta mang một áo vàng nhạt nhưng dáng thanh tao, khuôn mặt như tình nhẹ nhàng ngồi xuống bên đàn, đánh những nốt nhạc đầu tiên, nhẹ nhàng mang người khác vào chốn bồng lai tiên cảnh. Tiếng hát nàng vang lên mang theo sự thuần khiết của băng trôi, lại nhẹ nhàng như hoa mai bung nở sắc xuân.

“Đúng là công chúa của Chu Quốc, vừa có tài vừa thông minh. Lại hát hay nữa. Nghe bài hát này trong ta dâng lên một cái gì đó không khỏi vui vẻ a”- Hoàng tử Thục Quốc nói với hoàng tử Chu Quốc.

Hoàng tử Chu Quốc cười lạnh “ cái này sao có thể so với Lâm cô nương của Thục quốc, nghe nói nàng đã thắng 3 năm liên tiếp, sắc đẹp của nàng đúng là không ai có thể cưỡng lại”.

Thí sinh của năm nước đã thi xong 3 chỉ còn 2 người. 3 người đầu tuy đàn hay nhưng khi nghe người tiếp theo đánh thì đã không ấn tượng gì với bài hát trước. Đa phần các bài hát này bọn họ đã nghe rất nhiều, phải nói là nghe muốn phát chán.

Lâm cô nương là bạn thân của thái hậu nước Thục, cũng được xem như là con nuôi của Thái hậu. Về tài đàn và ca hát thì không cần dùng những thứ trên trời để hình dung. Giọng hát của nàng có thể làm vạn chúng sinh điên đảo.

Lâm cô nương bận một chiếc váy trắng toát để lên đó là sự thanh khiết của băng trôi. Ánh mắt lạnh lùng của nàng làm tan chảy mọi trái tim của những người đàn ông đó. Duy chỉ có Hoàng thượng lúc trước rất mến mộ Lâm cô nương. Nhưng bây giờ hẳn chỉ xem vừa mắt Hàn Ngọc mà thôi. Những thứ khác chỉ như cỏ mọc ven đường. Không so sánh được.

Lâm cô nương hát một bài về mùa xuân, mọi người cảm tưởng như trăm hoa đua nở. Không khí trở nên ấm cúng và vô cùng bình an. Ai nghe thấy cũng đều nhẹ lòng, đều rất thưởng thức.

“Đúng là Lâm cô nương, không chỉ hát hay, dung mạo vô cùng xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành”- Các vị hoàng tử rất thưởng thức.

Thục Phi nói lớn: “xem ra danh hiệu hát hôm nay lại lần nữa thuộc về Lâm cô nương của Thục Quốc. Đúng là hậu cung nước Tề ta không ai có thể xứng bằng”,

Quý phi mỉm cười “ không phải chúng ta còn có Hàn Tiệp dư sao”

Hiền Phi “ ả ta thì có gì để so đấu với Lâm cô nương, chỉ được cái nhan sắc hồ li tinh của ả”- Vừa nói Hiền Phi đã tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu hơn nữa e rằng răng cũng không còn.

“ Các người ở đây bình luận về người của Tề Quốc ta không cảm thấy xấu hổ hay sao. Tự dung giả nhà lại đi đấu với nhau”- Thái hậu bực tức quay sang nhìn bọn họ. Trong lòng của ngài rất thưởng thức Hàn Tiệp dư, dù gì thì nàng cũng chính trực, thẳng thắn lại có tài không như bọn họ, vô đức vô năng. Không phải vì những mối quan hệ triều đình thì còn lâu các nàng mới có được vị trí như thế này”

Phút chốc đã tới lượt Hàn Ngọc. giờ đây nàng đang mặc một bộ áo màu trắng tinh khiết, đôi mắt của nàng sâu xa hơn băng của ngàn năm, da nàng trắng mịn như tuyết. Mọi người ở đây lần đầu thấy dung mạo này cũng phát hoảng

‘ Hào, nếu như Lâm cô nương nghiêng nước nghiêng thành thì vị Hàn tiệp dư đây là tiên nữ giáng trần. Sắc đẹp hơn xa so với Lâm cô nương’.

“Nàng chính là nữ giả nam trang ngày hôm qua sao”- Thục hoàng tử thú vị nhìn Hàn Ngọc.

Sắc đẹp của nàng đúng là ngoài dự đoán của mọi người. Đến ngay cả Hoàng thượng, Thái hậu và những cung tần trong cung đều vô cùng kinh ngạc. Bình thường nàng khôn son phấn cũng chẳng chau chuốt bản thân. Nên nhìn nàng chỉ thấy một nét đẹp gì đó thô sơ. Nhưng hôm nay thì khác, hôm nay sắc đẹp của nàng đã đập lên vạn người. Thanh thoát như tuyết. Đó là sắc đẹp Bách bần nan miêu (khó có thể miêu tả được thành lời). Một nét đẹp bách niên nan ngộ (trăm năm khó gặp), ngọc trắng hoàn mỹ, đẹp như tranh vẽ, da như xương, cốt như ngọc sáng long lanh, điểm áp quần phượng.

“Không ngờ trong hậu cung Tề Quốc lại có một nữ tử xinh đẹp, khinh xuất vân tỵ (mây nhẹ rời núi, vẻ đẹp thanh thoát) như vậy, thần bá phục”- Chu hoàng tử lớn tiếng cảm thán.

“Thần có thể bình luận nhan sắc của nàng được không thưa hoàng thượng”- Thục hoàng tử lên tiếng

“Người cứ việc nói”- Hoàng thượng cho phép. Cũng muốn xem thử trong ánh mắt ghen tị của Thục hoàng tử có muốn nói ra những gì.

“Mắt của Hàn tiệp dư như Mâu hàm thu thủy (nước mùa thu), mi mục như hóa (lông mày như tranh), Thân hồng xi bạch (môi hồng, răng trắng), Nhân diện hoa đào (gương mặt như hoa), ôn yển nhu thuận (dịu dàng hiền thực),Kính tài tuyệt diệu, khi sương tái tuyết, băng thanh ngọc khiết khiến cho mọi vật trên thế gian đều ganh tị”. Đây là lời nói thật lòng của Thục Hoàng tử. Dường như Thục Hoàng tử đã lạc vào chốn chỉ có mỗi chàng và nàng. Nếu như chàng có được nàng, chàng cũng muốn từ bỏ ngai vàng, từ bỏ thiên hạ.

Hàn Ngọc không nói gì, cất dấu đi vẻ bạo lực thường ngày, nàng dịu dàng ngồi xuống, đánh lên từng khúc nhạc và bắt đầu hát. Nàng là chọn bài Họa tâm, một bài hát rất hay mà nàng luôn muốn hát mỗi khi nàng cô đơn và buồn.

Nàng dừng đánh đàn lại. Không còn bất cứ âm thanh của nhạc cụ, nàng thê lương cất lên những câu hát đầu tiên trong giọng ngen ngào. Là la la, la la la la la la. Vừa mới câu đầu đã đánh thẳng vào những trái tim yếu đuối bằng sự tuyệt vọng, chất chứa trong từng âm tiếng. Dù chỉ là những tiếng ngân nga vô nghĩa, nhưng lại tràn đầy uất hận. Mọi người đang tưởng tượng nàng – một mỹ nhân áo lụa trắng nơi lãnh cung hiu quạnh đang cất những lời thê lương ai oán, ai cũng đều cảm thấy đau lòng.

Khoảng lặng 2 giây kế tiếp để mọi người chuẩn bị tinh thần bước vào bài hát ảo diệu. Nàng tiếp tục đánh tiếp, tiếng đàn u sầu hòa cùng để nhập vào bầu không khí âu sầu, thảm thiết của chủ đạo toàn bài.

“Nhìn không thấu được tâm hồn lạc lõng của người

Đoán không ra nổi sắc màu đôi mắt người” Rồi nàng dừng lại, đôi mắt nhẹ nhàng nhìn hoàng thượng. Đôi mắt sâu không thấy đáy khiến phút chốc tất cả mọi người xem tí đã rơi lệ. Nàng mỉm cười, đôi mắt vẫn long lanh, nàng hát tiếp

“Một cơn gió, một giấc mộng

Ái tình tựa như sinh mạng khó lường

Cho đến cùng, là thứ gì đã cướp đi trái tim người?

Rồi từ đó, đi một mạch đến hết nỗi đau này

Bóng hình người, giờ đây chìm trong đêm đen vây kín

Nhìn xem hoa đào kia đã nở đến nhường nào

Lại nhìn người ôm lấy ta, ánh mắt cô quạnh tựa vầng trăng

Thôi cứ để mặc người vui về bên ai kia

Ta yêu người đến con tim đau nhói

Về được người cũng chẳng về ra được tâm can người

Khắc ghi gương mặt người vì ta vẫn khăng khăng đợi chờ

Người là khúc ca dang dở ta mãi ngân nga”

Giọng hát chuyển sang sự day dứt, như thể đưa người ta vào thế giới của những hoài niệm bi thống, tưởng đang ở nơi cánh đồng xa vắng, tan vào không trung.

Và lúc này, cơn đau đã lên tới đỉnh điểm, khi chỉ còn lại tiếng nhạc đập đều réo rắt, cộng với những câu từ gia tăng cấp tiến. Thư âm thanh dai dẳng như vô tận và lên một nỗi đau không tên, sự dồn dập như siết chặt trái tim của tất cả mọi người. Ai cũng đều cảm thấy đau, tim đều bị thắt lại.

Tiếng hát không biết từ khi nào dừng lại nhưng những con người ở đây vẫn chưa trở về với thế giới thực tại. Ai cũng đều mông lung, cũng đều xót xa. Cũng đều thương tiếc cho người con gái này. Ai cũng đang lạc vào trong mê cảnh, đắm chìm trong những nỗi buồn.

Ai cũng không thể thoát ai cũng không thể dứt.

“Các vị còn muốn ngắm người như vậy đến khi nào, đã hết một nén nhang rồi đây”- Hàn Ngọc bật cười, đôi mắt vẫn còn vương lên vài giọt nước mắt.

Giờ này mọi người mới trở lại thực tại, ai nấy cũng đều che giấu đi vẻ xấu hổ còn vương lên trên gương mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bồn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hát thực hóa hát tề

“Hay, quả thực rất hay, giọng hát của Hàn Tiệp Dư phải nói xuất chúng hơn người, giọng ca đưa ta đi trên một con đường hoa hồng, rồi đẩy ta vào trong mê cung không lối thoát, nếu không phải tiếng đàn dứt, Hàn Tiệp dư lên tiếng cảnh tỉnh, ta có thể cứ miên man trong đồng cảm xúc hỗn độn đó, tại hạ xin bái phục”- Thục hoàng tử đây là nhìn trộm nàng, đây không còn là chiến ngầm giữa các nước mà là sự hâm mộ trước cái đẹp, trước nhân sinh, trước tri kỉ.

Chu hoàng tử uống lấy một ngụm rượu. gương mặt hơi ửng đỏ, nhưng trong lòng lại buồn miên man. Không hiểu sao khi nàng hát Chu hoàng tử lại nhớ

đến quá khứ của mình. Chàng luôn tự hỏi, tình yêu là gì, tình yêu có thể sống sót song song với quyền thế. Đến cùng thì nàng và chàng đều không đến được với nhau. Ngược lại còn khiến nàng chết.

“Bài hát này tại hạ mới vừa nghe lần đầu, rất mới lạ, nhưng lại thân quen. Giai điệu đi sâu vào lòng tại hạ đến khi Hàn tiếp dư đây hát xong thì ta vẫn không thể nào dứt ra được, không biết bài hát này tên gọi là gì”- Tấn hoàng tử thắc mắc.

“Xin cảm ơn các vị hoàng tử dành những lời có cánh cho ta. Đây là bài hát do ta sáng tác mang tên Họa Tâm”- Hàn Ngọc đứng dậy đi về chỗ ngồi của mình. Nàng nhìn hoàng thượng. Lúc này đây sắc mặt Hoàng thượng cực kì khó coi. Không phải vì tiếng đàn và tiếng hát của nàng không chạm tới trái tim hắn, mà vì nàng đã lừa hắn. Nàng hát hay đến như thế mà suốt ngày cứ tra tấn hắn bằng cái giọng hát chua ngoa, khó nghe. 1 tháng nàng đứng quét sân y như rằng 1 tháng hiệu quả công việc của hắn giảm sút rõ rệt. Nhưng tới ngày thứ 32 không có nàng hát, hắn lại như thẳng nghiện luôn muốn tìm cách để đến bên nàng.

“Họa tâm, vẽ người bằng tâm, tâm buồn họa buồn, hay tên hay. Ly Quốc ta hôm nay mở rộng tầm mắt”- Ly hoàng tử cũng rất thích Hàn Ngọc.

“Không biết tại sao nàng lại nghĩ ra bài hát này”- Hoàng thượng thắc mắc hỏi.

“Ta hóa thân mình thành một con hồ ly tinh. Một hồ ly tinh yêu phải con người. Suốt ngày ta chỉ lừa dối mình là một con người. Ta có da người, có khuôn mặt giống người, vóc dáng giống người nhưng ta phải ăn tim người để sống. Nhưng chàng trai của ta yêu lại cùng với người khác yêu nhau sâu đậm. Từ khi ta yêu chàng, nhiều vụ án mạng xảy ra tại nơi ở của chàng. Chính là do ta đi ăn những quả tim đó mà sống, để giống con người. Ta rất đau khi thấy chàng cùng nàng ấy luôn yêu nhau. Hạnh phúc đó ta cũng muốn có. Một lần ta ăn tim người bị nàng phát hiện, ta hù dọa nàng phải biến mình thành yêu quái tóc trắng để thế mạng cho ta, nếu không ta sẽ hại chết chàng. Nàng ta vì tình yêu mà đồng ý. Đến khi nàng chết, tình yêu của chàng cũng không dành về phía ta. Chàng còn muốn tự sát để đi cùng nàng. Chàng tìm mọi cách để cứu sống nàng. Vì cái chết nhiều người trong làng, nên pháp sư đã đến để diệt ta. Còn ta thì luôn muốn nàng sống dậy để yêu chàng. Ta chuẩn bị hi sinh nguyên khí để cứu nàng thì người yêu ta – một con tắc kè tinh ngăn cản. Rồi có một cuộc chiến diễn ra, hàng loạt người đều chết. Ngay cả chàng cũng chết. Ta tiếc hận, ta có thể về chàng nhưng không về được tâm chàng. Ta có thể nhớ chàng nhưng chàng thì không bao giờ yêu ta. Ta cuối cùng cũng quyết định hi sinh tất cả để cứu chàng và nàng. Ta hi sinh để cứu những người đã chết. Mọi thứ quay trở lại guồng sống bình thường, còn ta thì tan vào trong trời xanh. Như một con gió thoảng qua chuyện tình của họ. Lấy cảm xúc đó để viết lên bài hát này”- Hàn ngọc vừa uống trà vừa kể.

Nhưng người ở đây trong phút chốc đã hóa đá, không nói nên lời. Những vị phi tần có người nước mắt đã lệ rơi. Còn hoàng thượng lâm vào trầm tư.

“Hay, rất hay, ta rất muốn cùng Hàn tiếp dư kết bạn, mong hoàng thượng đồng ý”- giờ đây Thục hoàng tử đã không kìm chế được mình, chàng giờ đây đã quá hâm mộ nàng, hâm mộ đến mức có thể hi sinh tất cả vì nàng.

“Ta cũng muốn”- Chu hoàng tử bày tỏ ý nguyện.

“giọng hát hay, cảm xúc tuyệt vời, ta thật sự rất hâm mộ Hàn tiếp dư”- Ly hoàng tử vô cùng mến mộ

“Mong hoàng thượng cho ta và Hàn tiếp dư kết bạn”- Tấn hoàng tử trầm mặc nãy giờ bây giờ mới lên tiếng.

“Đó là do các người, các người muốn kết bạn cùng nàng thì do chính các người nắm bắt, tại sao phải hỏi ý kiến của ta”- Hoàng thượng giờ đây rất thờơ thối Hàn Ngọc, phải nói là nàng đã làm điên loạn thiên hạ, khó thấy, khó thấy.

Thái hậu giờ đây cũng chỉ biết mỉm cười lắc đầu. Quả thực hôm nay nàng đã làm cho thiên hạ nhấc lên một trận sóng gió

Sở tài nhân ngồi kế bên Dạ tài nhân nói nhỏ “Hừ, để cho con ả tiện nhân này được tiện nghi, thật là tức chết ta mà. Để xem, thơ của nàng có thể cùng với những thi sinh nước khác đối hay không. Đến lúc đó chúng ta sẽ nhục mà ả”.

Quý phi nghĩ thầm trong lòng “Hàn Ngọc a Hàn Ngọc, người càng tỏ ra hào quang thì ta phải tìm mọi cách để hào quang đó bị dập tắt. Đừng trách ta, chỉ trách người không biết thời thế”

Đức Phi liếc nhìn Quý Phi, môi nhếch lên – nhẹ cầm một li trà lên uống, đầu nghĩ thầm “chắc chắn Quý Phi đang tìm cách để giết Hàn Ngọc. Quý Phi ơi là Quý Phi, người xem ta ngư ông đắc lợi kiểu gì nhé”.

Hiền Phi giờ đây im lặng nhìn Hàn Ngọc, nhìn Đức Phi và Quý Phi, trong lòng cười lạnh “ta cứ để cho các người đấu nhau, ta sẽ người dọn dẹp tàn cuộc này”.

Thục Phi giờ đây đang rất tức giận “Ả tiện nhân người, coi như hôm nay ta thất thế, nhưng người ở trong cung còn dài, đầu của người lâu hay là ta sẽ sống lâu đây”.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bôn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kinh ngạc toàn trường

Sáng hôm nay phần thi thứ 2 giữa hai nước đã chính thức khởi động. Tất cả mọi người đều đứng xếp hàng thứ tự cấp quan từ cao xuống thấp.

Phía trên bên trái là hàng loạt các vị hoàng tử, công chúa của các nước khác. Phía trên bên phải là các phi tần vua được xếp vị trí cao nhất là tứ Phi, tiếp đến Chiêu Nghi, sau đó Tiệp Dư. Và ngồi ở phía cuối cùng là Tài Nhân. Trên cao nhất, Hoàng thượng đang hạ lệnh chuẩn bị bắt đầu cuộc thi.

Thi là thế mạnh của Tề Quốc, bấy lâu nay phía triều đình Nam mạnh về đối đáp thơ là Lỗ Lâm, con trai của Lỗ tể tướng. Còn bên phi tần, hay nhất là Lý Chiêu Nghi, con gái Lý Tư Đồ. Cứ 3 năm một lần tổ chức thi thơ, Lỗ Lâm luôn giành chiến thắng các nước khác, Lý Chiêu Nghi vì thế mà được tiếng theo. Căn bản vốn thơ cũng như sự sáng tạo của Lý Chiêu Nghi chỉ có giới hạn, chỉ đối đáp kịp 2, 3 câu từ người khác mà không thể nào chiến thắng. Luôn nhờ có Lỗ Lâm đứng ra chịu trận, thông minh, quyết đoán suy nghĩ mới giành tất cả phần thắng về cho Tề Quốc. Nhưng năm nay, đổi lại là Hàn Ngọc khiến cho tất cả người trong triều đình đều bức xúc. Tại sao lại để cho một Tiệp Dư không danh, không tiếng, không có kinh nghiệm trong việc thi đối đáp thơ ca lại thay mặt cho Lý Chiêu Nghi đảm nhận nhiệm vụ này. Hoàng thượng cũng tính xen vào tránh làm cho Hàn Ngọc không bị nhục nhã nhưng lại bị Thái Hậu can lại. Bởi đó là việc hậu cung, nên để hậu cung xử lý. Không chừng lại thấy được kì tích.

“Hàn Tiệp Dư không biết có thể so sánh cùng Lý Chiêu Nghi hay không mà tự ứng cử đi thi”- Sở Linh nhếch mép nói lớn khiến cho toàn triều đình dậy lên một trận sóng gió.

“Thì ra cô ta tự ứng cử, đúng là không biết núi này cao còn có núi khác cao hơn sao. Tự tin quá mất sẽ hại chết chính mình”

“Đúng là không biết tự lượng sức mình, đâm đầu vào lửa có ngày không có cái kết tốt đẹp”

“Tại sao lại để một người chưa ai biết đến đem vinh quang của đất nước để trên lưng của người khác”

Bỉ ỏi, quá bỉ ỏi. Ta tự ứng cử hồi nào, chính các người ép ta ứng cử đó chứ.

“Sở tài nhân quá khen, dù gì ta cũng dùng miệng, lấy dùng khí để nói ra ta ứng cử đi thi, cống hiến cho đất nước, bắt quá không dùng miệng để tự hạ nhục bản thân. Nếu mình đã không muốn lập công cho đất nước thì cũng đừng nên hạ thấp tầm nhìn của người khác. Sở tài nhân nói vậy e là chê mất nhìn người của Thục Phi mới đồng ý cho ta tham gia sao”

Hàn tài nhân uống một miếng trà, miệng vẫn mỉm cười nhưng đôi mắt lại có phần sắc lạnh.

“Theo ta thấy Hàn Tiệp Dư là một thần tiên hạ phàm, chắc chắn nàng sẽ lại làm nên kì tích” – Thục Hoàng tử trầm trồ khen ngợi.

“Theo ta thấy còn lâu nàng mới giành giải nhất hạng mục này. Dù sao nàng ta cũng là con gái, không chỉ chuyên tâm vui mài kinh sử như phận nam nhi mà còn phải phân tâm học các môn khác. Lý Chiêu Nghi mấy lần trước cũng chật vật lắm nhưng chẳng phải cũng thua sao. Không nhờ Lỗ Lâm ra mặt cứu giúp thì ả ta chắc chắn không còn mặt mũi nào, nghe nói lúc ả ta cùng Lỗ Lâm giành chiến thắng, ả ta đã khoe khoang mọi nơi ả ta là đệ nhất, xem ra lần này ả không được ra sân không phải không được mà là không dám ra sân”- Lâm quận chúa (Lâm cô nương, con nuôi của Thái hậu) nói nhỏ.

“Nhưng không phải Hàn Tiệp Dư rất tài năng sao, giọng hát của nàng khiến cho ai cũng phải rung động”

“Đúng, dù ta thua trong tay nàng như ta phải công nhận nàng ta hát rất hay, rất có cảm xúc, ta phải cố gắng nhiều mới có thể thi đấu cùng nàng ấy”

“Người”- Thục Phi nghe câu nói của Hàn Ngọc xém xiu đã phun máu ra ngoài, đáng ghét, Sở Linh ơi là Sở Linh, miệng của người phải chăng nên câm lại. Người đừng tự can mình lại can ngược cả ta chứ.

“Phần thi đấu chính thức bắt đầu, đợt thi lần trước đã nói đề tài về hoa, lần này rộng hơn, sẽ nói về đề tài tình yêu. Người đối thơ sau phải hay hơn người đối thơ trước, nếu thấp hơn đồng nghĩa với việc bị loại. Ai ở lại đến cuối cùng sẽ giành chiến thắng”

Tiêu A Á công bố quy tắc xong sau đó đánh một hồi vào trống.

“Thục quốc ta xin ra đầu tiên

Kim nhật hoa tiền ẩm

Cam tâm túy sở bôi

Đản sầu hoa hữu ngữ:

Bất vị lão nhân khai”

(Dịch thơ: Hôm nay uống rượu ngắm hoa

Cạn đôi ba chén gọi là mua vui

Chỉ e hoa nói lên lời:

Em không phải nở cho người già nua)”- Thục hoàng tử dứt khoát đọc lên khiến mọi cười rầm rộ. Hoa lại biết nói cười, lại biết chê người ngắm. Nhưng thực ra lại châm biếm những kẻ râu già khoát găm cỏ non.

Chu hoàng tử liền tiếp lời:

“Triều phát Quế Lan chữ Trú túc tang du hạ

Dữ quân đồng bạt bỏ

Cánh nhật bất thành bả”

(Dịch: Sáng đi từ bến Quế Lan,

Ngày thì ngồi nghỉ dưới làn bóng du.

Đôi ta cùng nhỏ cỏ bỏ,

Suốt ngày một năm cũng chưa chịu đầy.)

“Hay, quả thực Chu hoàng tử cao hơn một bậc, thơ hay thơ hay”- Mọi người tấm tắc khen ngợi.

Lỗ Lâm cười ra tiếp:

“Ngã trú Trường Giang đầu,

Quân trú Trường Giang vĩ.

Nhật nhật tư quân bất kiến quân,

Cộng ẩm Trường Giang thủy.

Thử thủy kỷ thời hưu?

Thử hận hà thời dĩ?

Chỉ nguyện quân tâm tự ngã tâm,

Định bất phụ tương tư ý.”

(Dịch:

Em ở đầu Trường Giang,

Chàng ở cuối Trường Giang.

Ngày ngày nhớ chàng chẳng thấy chàng,

Cùng uống nước Trường Giang.

Sông bao giờ ngừng trôi?

Hận bao giờ mới nguôi?

Chỉ mong lòng chàng như lòng thiếp,

Nhớ nhau chung thủy trọn đời.)

“Đúng là Lỗ công tử làm thơ xuất khẩu như thần, không uống lần nào đối đáp cũng nhất”- Mọi người lại chuyển sang khen Lỗ Lâm.

“Lỗ Lâm công tử quả thực làm thơ như thần, ta đây không thể kiếm được bài nào hay hơn”- Tấn Hoàng Tử ngã mũ chịu thua.

“Ta cũng vậy, thơ của Lỗ Lâm công tử đây quả thực không tầm thường, tại hạ xin bái phục” – Ly hoàng tử đáng lẽ ra rất tự tin vào chủ đề này nhưng lại bị Lỗ Lâm công tử làm khó.

“Sáp sáp thu phong sinh,

Sầu nhân oán ly biệt.

Hàm tình lưỡng tương hướng,

Dục ngữ khí tiên yết.

Bỉ lai khước nan thuyết.

Biệt hậu duy sở tư,

Thiên nhai cộng minh nguyệt.”

(Dịch:

Gió thu nổi gấp gấp

Người buồn oán hờn vì ly biệt.

Chan chứa tình khi đối diện nhau,

Muốn nói đã nghẹn lời.

Lòng cuộn ngàn muôn mối,

Buồn khổ mà khó nói thành lời.

Chia tay rồi chỉ còn nỗi nhớ,

Hai phương trời cùng chung một ánh trăng.”) – Lâm quận chúa cười mỉm, đúng là một nữ tử thông minh, không gì có thể làm khó nàng.

“Lâm quận chúa làm ra được bài thơ này quá hay, Chu công chúa ta và Chu hoàng tử không có đáp án”- Cả hai đều trầm mặc.

“ Vọng kiến uy nhuy cử thúy hoa,

Thí khai kim ốc tảo đình hoa.

Tu du cung nữ truyền lai tín,

Ngôn hạnh Bình Dương công chủ gia.”- Hàn Ngọc vừa uống trà vừa điềm tĩnh trả lời.

(Dịch: Xa trông cờ thúy đến rợp trời,

Nhà vàng thử mở, quét hoa rơi.

Chốc sau cung nữ đưa tin đến,

Ân sủng dành cho kẻ khác rồi.)

Hàn Ngọc vừa đưa ra 4 câu đã khiến cho toàn trường sững sốt, chỉ có 4 câu nhưng nói đúng kẻ làm phi, nói đúng tình yêu trong hậu cung, có oán có hận, có tình. Thật sự đã làm độ khó tăng lên cao chót vót.

Vừa nghe xong Thục hoàng tử đã giật nảy mình, óc ác nổi hết cả lên. Không thể kìm chế mình, miệng run lên lập cập nhận thua.

“Đúng là ăn hên mà”- Sở Linh tức giận

“ Sở tài nhân lại thế nữa rồi, ta chiến thắng không phải mang vinh quang về cho Tề Quốc hay sao, hay là Sở tài nhân không muốn cho Tề Quốc chiến thắng”

“ Ngươi...”- Sở Linh tức giận.

“ Quả thực đến ngay cả ta cũng không thể tìm ra được bài nào hay hơn”- Lỗ Lâm lắc đầu trả lời.

“ Thôi được, để cho kẻ nói ta ăn hết sáng mắt, ta không ngại làm thêm những bài thơ hay hơn, xin mời người đó rửa tai lắng nghe”

“ Tích nhân dĩ thừa hoàng hạc khứ,

Thử địa không dư Hoàng Hạc lâu.

Hoàng hạc nhất khứ bất phục phản,

Bạch vân thiên tải không du du.

Tình xuyên lịch lịch Hán Dương thụ,

Phuong thảo thê thê Anh Vũ châu.

Nhật mộ hương quan hà xứ thị?

Yên ba giang thượng sử nhân sầu.”

(Dịch: Người xưa đã cười hạc vàng bay đi,

Nơi đây chỉ còn lại lầu Hoàng Hạc.

Hạc vàng một khi bay đi đã không trở lại,

Mây trắng ngàn năm vẫn phiêu diêu trên không.

Mặt sông lúc trời tạnh, phản chiếu cây cối Hán Dương rõ mồn một,

Cỏ thơm trên bãi Anh Vũ mơn mớn xanh tươi.

Trời về chiều tối, tự hỏi quê nhà nơi đâu?

Trên sông khói toả, sóng gợn, khiến người sinh buồn!)

Vừa kết thúc đã làm triều đình gợn sóng. Mọi người choáng váng không muốn tin vào những gì tai mình nghe nữa. Ngay cả Lỗ Lâm, Thục hoàng tử cũng há hốc mồm. Hoàng thượng và Thái hậu nhủ mảy, bọn phi tần lại bùng lên ngọn lửa tức giận.

“Hay, quá hay, Hàn Tiệp Dư, tại hạ xin bái phục, bái phục, nãy giờ những câu thơ của ta chỉ là múa rìu qua mắt thợ, qua mặt Hàn Tiệp Dư, mong Hàn Tiệp Dư lượng thứ”

“Ta không phục, ta muốn vòng thi phụ thi đối đáp, Hàn tiệp dư chỉ là ăn hên mà thôi”- giọng nói phát ra từ sự tức giận của Sở Linh.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bồn Cung Sẽ Ngược Chết Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ngựa non háo đá

Hàn Ngọc nhìn về phía người vừa nói ra câu đó, hận không thể

đem nàng xé thành muôn mảnh. Nàng không hiểu tại sao trong cung lại nuôi một

con đàn, nào thối đến thế. Nước mình đã thắng, chính người nước mình kêu không

phục. Con này phải vả miệng hoặc dùng kiếm đâm thẳng vào não một phát để nó biến

mất khỏi cõi đời này cho bớt sỉ nhục loài người. Hàn Ngọc vẫn im lặng không

nói. Nàng biết thế nào thì Thái hậu và hoàng thượng cũng sẽ phản ứng. Nàng chẳng

được gì ngoài cái đoán đúng cả, Thái hậu nghe thấy mặt bừng đỏ lên, nhưng vì

phong độ của mình mà ngài kìm xuống. Hàn Ngọc không biết toàn trường chỉ có mỗi

mình nàng thấy được điều đó. Thái hậu đặt nhẹ li trà xuống, tay khẽ run, miệng

nói nhỏ nhẹ nhưng vẫn nghe ra tiếng sắc nhọn của những lưỡi dao chuẩn bị đưa tới

cổ của Sở Linh.

“Ngươi là không muốn Tề Quốc thắng, ngươi muốn nói là Tề Quốc

nhân tài chỉ ăn hên, dù cho thường ngày trong cung ngươi có ghét ai, đố kị ai

thì cũng đừng nên đem chuyện riêng tư làm chuyện công như vậy, hôm nay ta vui,

không có hứng để trừng phạt ngươi. Nếu không thì ngay cả đầu của dòng họ ngươi, ta cũng sẽ tháo xuống”- Thái Hậu cười nhạo từ.

Thục Phi nghe xong liền tái mặt, môi lắp bắp, mắt hoảng sợ

láo liên rồi khấn cấp cuối đầu quỳ xuống, miệng van xin “ Xin Thái hậu tha tội, là do thần thiếp quản người không chặt, làm ảnh hưởng đến hứng của mọi người”

Sở Linh gương mặt cũng tràn đầy hoảng sợ “ xin Thái hậu tha tội, xin Thái hậu tha tội”

“ Theo ta thấy thì đây cũng là ý kiến không tồi, từ đó đến giờ thi thơ nước ta thắng nên không phải là thắng vinh, thử đề ra một mục khác để thi, ai thắng cũng đều nói rõ, họ không có chuẩn bị khi đến đây. Còn nước ta, ta dám cam đoan với các ngươi điều này không tồn tại trong kịch bản cuộc thi và trong cung của ta ai cũng đều không có chuẩn bị hạng mục này. Đội vẫn như cũ, các ngươi có ý kiến gì không?

“ Theo ta thấy thì nếu như vậy chỉ có thiệt thòi cho Hàn Tiệp dư mà thôi, không phải Hàn Tiệp Dư đã chiến thắng phần thi đối thơ sao”- Thục hoàng tử lo lắng

“ Không thiệt thòi, ta tự có chủ ý của mình”- Hoàng thượng ngắt lời

“ Vậy thì cuộc thi đối bắt đầu, luật đối như sau, mỗi đội ra một câu đối, đội nào muốn xưng phong giành quyền đề đối, nếu đối tương đương hoặc hay hơn câu đối đề thì sẽ được điểm. Nhưng nếu câu đối của người trả lời lại có câu trả lời khác hay hơn từ đội khác thì đội khác sẽ được điểm, vòng thi đối bắt đầu”

“ Hàn Tiệp dư, nàng đối được chứ”- Lỗ Lâm nhìn gương mặt không một chút cảm xúc, hiểu nhầm nàng đang lo lắng nên dùng lời nói của mình để trấn tĩnh. Nhưng kinh ngạc là Hàn Ngọc không nói lời nào, miệng chỉ uống trà. Nàng đang hận tên Hoàng thượng chết tiệt kia, tại sao lại đi thi tiếp, chẳng nhẽ nàng thắng không phục. Nhưng rất nhanh nàng liền không để ý đến chuyện đó nữa. Nàng khẽ mỉm cười nhìn Lỗ Lâm, lại gương mặt vô tư không lo âu.

“ Không sao, nếu đối được ta sẽ đối”

“ Thế ta xin ra đề đầu tiên, Bích chiều kỳ hà khai tịnh đế” – Thục hoàng tử ra câu đối, quạt phất phơ trước người

(Ao biếc súng sen

chung rẽ nở)

Lỗ Lâm linh hoạt đối lại “Tú vi loan phượng kết đồng tâm”

(Màn thù loan phượng

kết đồng tâm).

“Hay rất hay, Lỗ Lâm công tử đúng là khen người, lấy loan

phượng để so sánh với súng sen, cả hai đều từ gần nghĩa, súng = sen, loan

= phượng”

“Tề Quốc được 1 điểm đầu tiên”.

“Liên hoa ảnh nhập thủy tinh kính.” – Chu Hoàng tử lại ra đề

mới

(Gương thủy tinh thấy ảnh hoa sen)

“Trúc điệp hương phù anh vũ bôi.” – Thục công tử nhanh miệng

đối đáp

(Chén anh vũ toả hương

lá trúc)

“Dùng chén anh vũ để đối với gương thủy tinh, dùng lá trúc

biểu tượng cho đồng bằng để đối với hoa sen, biểu tượng trong ao nước. Quả là

tuyệt diệu”- Lỗ Lâm tấm tắc khen ngợi.

“Thục Quốc được 1 điểm”.

Lỗ Lâm bắt đầu đứng dậy, miệng phán chứng “Bây giờ thì đến

lượt ta, Tri thượng lục hà huy thái bút.” (

Sen biếc trên cao thêm hứng bút.)

Tấn công tử này giờ ngồi yên dường như đã biết được đối câu

nào như thế nào đều phản chấn “Thiên biên lãng nguyệt yên tân my” (Bên trời trăng sáng động hàng mi.)

“Dùng sắc đẹp của trăng sáng để đối với sen biếc trên cao thật

là tương đồng, câu đối này quả thực rất hay”- Lỗ Lâm mời rượu Tấn công tử. Cả

hai dường như rất ăn ý với nhau.

Hàn Ngọc vẫn im lặng ngồi đó mơ mơ màng màng. Đúng là nhàm

chán mà, nghĩ sao giờ còn đối đáp qua lại mất thời gian, trong khi sáng hôm nay

nàng đã dậy từ rất sớm, giờ thì hay rồi, mắt chuẩn bị chảy xệ xuống lỗ mũi mà

con nghe ba cái người này nghiêng đầu qua trái rồi qua phải, đọc lên 2 3 câu rồi

tự khen nhau.

“Tấn quốc được 1 điểm”

“Cầm sát bồ hoà cương tứ nguyệt.” – Tấn hoàng tử ra đề

(Mới tháng tư cầm sắt

hài hoà.)

Lỗ Lâm liền nói câu tiếp theo “Hùng bi nhập mộng hỷ tam

canh.” – Dịch (Mừng ba canh hùng bi vào mộng)

“Nãy giờ sao ta chỉ thấy Lỗ Lâm công tử đứng ra giúp đỡ,

Hàn Tiệp dư sao không tham gia vào trận chiến này”- Lý Chiêu Nghi hỏi nãy tức

giận vì thiên phú làm thơ của Hàn Ngọc, lại hận không thể đem ả biểu xấu, nói

là không bằng mình. Đây đúng là cơ hội tốt.

“ Chắc là do Hàn Tiệp Dư không biết đối, con người đâu ai là

toàn diện”- Sở Linh nói giọng đáng thương, nghe thì có vẻ đang bênh vực Hàn Ngọc,

thật chất là đang cố tình cho mọi người thấy Hàn Ngọc bất tài vô năng.

“ Hai người nói đủ chưa, Hàn tiệp dư dù không biết đối nhưng

vẫn dừng cầm đứng ra thì, đây là lòng yêu nước đó”- Thục Phi nhân nha trách

trà, lớn giọng quát, cố tình chỉ cho mọi người thấy, đúng là Hàn Tiệp Dư dùng

trúng chọi đá, đi thách đấu với người ta, mang vinh quang của đất nước xem nhẹ.

“ Thì ra là Hàn Tiệp Dư không biết đối, chả trách nãy giờ ngồi

im không nói một lời nào”

“ Hàn Tiệp Dư hát hay thôi, thơ hỏi nãy chắc là do ăn may thật’

“ Lý Chiêu Nghi cũng nói thế chứng tỏ Hàn Tiệp dư yếu kém

quá. Chỉ được sắc đẹp thì cũng không làm nên trò trống gì đâu”

Trong cung điện xì xào, duy chỉ có Hàn Ngọc không nói một lời

nào.

Hoàng thượng ngạc nhiên khi thấy nàng im lặng. Chẳng phải

thường ngày nàng giỏi biến trắng thành đen lắm sao, sao hôm nay phải nhún nhường,

phải im lặng, nàng ta có tâm sự, hay nàng ta đang im lặng để tìm kiếm cơ hội.

Nhưng nhìn kĩ, mọi người xem xú đã té ghé.

“ Hàn tiệp dư to gan, trong lễ thi đấu lại ngủ gật, đây là tội

gì hả”- Hoàng thượng vừa nói vừa quang quynh tấu vào đầu của Hàn Ngọc. Trúng một

cái búa I như là hồi chuông gọi người, nàng choàng tỉnh, mắt hoe đỏ, đôi môi nhếch

nhắc “Thi xong rồi hả, ta hỏi cung đây, hôm nay mọi người vui dữ, thi xong rồi

mà chưa chịu về, có mặt đông đủ dữ”

“ Thì ra là Hàn Tiệp dư hoàn toàn không biết môn này nên mới

đễ ngủ đến như vậy. Ta đây hiểu biết ít vẫn còn thấy đối rất hay, không buồn ngủ

chút nào cả”- Sở Linh chọc tức.

“Nàng muốn nói gì không?”- Hoàng thượng nhìn trừng trừng vào Hàn Ngọc, khiến nàng lạnh toát cả mồ hôi

“Muôn tâu hoàng thượng, bởi vì môn này quá chán, mọi người lại cứ dây dưa, thần thiếp sáng nay dậy sớm nên buồn ngủ”- Hàn Ngọc cất lời.

“Theo ta thấy, khi đối diện với một thử thách nào, một người ngủ có 2 giả thuyết, một là không biết gì, hai là biết rất rõ. Không biết Hàn tiếp dư đây thuộc vào loại nào”- Lý Chiêu Nghi đồ đầu vào lửa.

“Thế ta xin Chiêu Nghi trả lời cho ta trước, có hai loại người, trước một chuyên thích chĩa miệng vào, một là không biết gì, hai là am hiểu mọi việc, nhưng lại dùng câu hỏi thắc mắc để đề chết người khác, không biết Chiêu Nghi thuộc loại người nào”

“Ta đương nhiên là.”- Lý Chiêu Nghi bỗng chốc im lặng biết nàng bị hố, nếu nàng nói nàng biết nhiều khác nào nói cho mọi người biết nàng đang bầy Hàn Ngọc. Nhưng nếu nói nàng không biết gì ngược lại sẽ rất mất mặt. Nên nàng quyết định im lặng

“Thôi thì vậy, để nhanh chóng kết thúc cái bộ môn này, mọi người cứ nhắm vào ta để ra đề, ta đoán không được người thì người đó chiến thắng, các người thấy thế nào.

“Được ta đồng ý”

“Hào, Hàn tài nhân thật sự rất dũng cảm, ta đồng ý”

“Ta cũng đồng ý”

“Đúng là ngựa non háo đá”

“Biết có làm được hay không mà đòi, này giờ cô ta ngủ là hiểu rồi”

“Tại sao triều đình lại có người như cô ta chứ”

“Cứ như vậy mà làm”- Hoàng thượng hứng thú nhìn Hàn Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bồn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Không phải là người

“Thăm hoa hạnh tể thời sơ hạ” – Thục công tử ra đề

(Thăm hoa may gặp thời sơ hạ.)

“Mộng yển hân phùng mạch chí thu.”- Hàn Ngọc lười biếng trả

lời

(Mộng yển vừa hay mạch đến thu)

“ Dùng Mộng Yển để đối với thăm hoa, đều vô tình gặp bạn cũ,

hay rất hay, rất hay”- Thục Công tử kích động không ngớt.

“ Chu Quốc ta có một câu đối không người nào giải được, xem

thử Hàn tiếp dư đây có biết được câu trả lời không, Xuân ánh dao đài nhất khúc

tử tiêu phi thái phượng.”

(Xuân sắc chiếu dao đài, một khúc tiêu hay vời phượng đẹp.)

“Xuân sắc xinh đẹp như thế lại chiếu với dao đài, câu từ thật

sự muốn người nghe tự sát đây mà, hèn gì không có một câu nào đối lại, hai bên

trái ngược nhau quá nặng, Thục quốc ta xin bái phục”- Thục Hoàng tử nghe đã giật

Mình

“ Đến ngay cả Lỗ Lâm ta cũng không biết được thứ gì có thể

so với Xuân Sắc, lại ngược với nhẹ nhàng để so với dao đài”

“ Xem ra lần này Hàn Ngọc thua rồi, tự mình hại mình hahaha”

“ Thật đúng là không tự lượng sức mình, sao giờ không chịu

thể hiện bản thân mình nữa đi”

“ Huệ phong thanh bảo sắt sỏ hàng cầm tự triện thanh cù.” –

Hàn Ngọc vừa uống trà, vừa đối lại (Gió

thơm trong tiếng sắt, vài hàng chữ găm gửi rỗng xanh.)

Toàn trường lạnh ngắt như tờ, Thục hoàng tử lỡ tay làm rơi

ly rượu xuống đất, mặt đỏ lên, lòng hâm mộ của cậu ấy lại dâng trào.

“ Không, không thể nào, đúng là không thể tin được, xuân sắc

đẹp về mặt, gió thơm đẹp về hương, nhưng xuân chiếu dao, thì gió thơm chiếu sắt,

vài hàng chữ gửi long lại hay hơn cả một khúc tiêu vời phượng, quá hay, quá

hay”- Thục hoàng tử không kiềm chế được xúc động

“ Tại sao đó giờ ta không nghĩ ra, ta thật ngu muội mà”- Chu

Hoàng tử chột rùng mình

“ Hay, đối hay, đối rất hay, xem ra ta nghĩ quá rồi”- Lỗ Lâm

chúc mừng Hàn Ngọc.

“ Tôi ta ra đề, Chúc hoa hỷ tịnh lự hoa diệm”- Tấn hoàng tử

ra đề

(Hoa đuốc kê bên hoa lựu

đẹp.)

“Bồ từu hân liên cần

tửu châm”– Hàn Ngọc đáp

(Rượu nho cùng với rượu

cần mời)

“Bồ từu lưu hình liên cần tửu.” (Rượu nho cùng rượu cần thơm ngát)

“Chúc hoa huyền thái ánh lựu hoa.” (Hoa đuốc bên hoa lựu rực màu.)

“Hạ đậm chi liên hải tú mạc.” (Hoa sen chung rể hợp rèm thêu.)

“Uyên ương dực ty mỹ tương đài.” (Uyên ương chấp cánh nổi đài đẹp.)

“Cần tửu hương phù bồ tửu lục.” (Lựu hoa điểm ánh chúc hoa hồng.)

“Lựu hoa điểm ánh chúc hoa hồng.” (Hoa lựu đẹp nhờ đuốc hoa

hồng.)

“Chúc ánh tú vi huy thái bút.” (Ánh đuốc rèm thêu rạng vẻ

bút.)

“Bôi giao thử nhật hoạ tân my.” (Chén trao ngày nóng vẽ tươi

mây.)

Mỗi câu đối Hàn Ngọc đối đều chứa ý vị sâu xa, hay đến mức

không ai có thể tìm ra được đáp án nào chuẩn xác hơn, hay hơn như thế nữa, ai

cũng thán phục trước tài đối của nàng.

“ Thế nên đến ta ra đề, Thiên tích giai kỳ ngọc vũ hỷ khan

kim tước vũ.” – Hàn Ngọc nhìn ngược lại tất cả mọi người

(Trời định giai kỳ, hiền ngọc mừng xem sẽ vàng múa)

Toàn trường đều im lặng suy nghĩ, câu này nghe như đơn giản

lại ẩn chứa huyền cơ, ai cũng đoán không ra câu trả lời của mình thiếu sót cái

gì

“ Thực công tử ta xin nhận thua”

“ Chu công tử ta cũng vậy”

“ Ta cũng nhận thua”- Tần Hoàng tử tấm tắc khen ngợi

“ Hay, đáng tiếng ta không tìm ra được câu trả lời”- Lê

Hoàng tử tỏ ra tiếc nuối

“ Lỗ Lâm ta cũng xin

bái phục, giờ nàng hãy nói câu trả lời đi”

“Nhân hải thịnh sự hoạ đường hân thánh thái loan minh.” (Người

vui việc tốt, nhà hoa vui nghe loan hát hay.”

Nói rồi Hàn Ngọc xin phép hoàng thượng cho mình về nghỉ

ngôi, một mình nàng diệt gọn tất cả các nam nhân gọi là thiên tài si tử. Mọi người đều lắng nhìn gót chân của Hàn Ngọc ra khỏi toàn trường, mọi người sợ là tìm giữ không nổi. Đến khi nàng rời khỏi, ai nấy cũng thờ phào, toàn trường lại một hồi nữa âm ỉ.

[Mọi người muốn biết tâm sự của Hàn Ngọc ngoại truyện, muốn được sống chung với Hàn Ngọc, lên thuyền, cùng chiến đấu với Hàn Ngọc xin vui lòng theo dõi 2 fanpage của truyện: "Cầu hoàng đế bốn cung ngược chết người", "Hàn Ngọc".

Nhưng ai lấy truyện vui lòng giữ nguyên phần p/s để tôn trọng tác giả <3 Xin được cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Thánh gián

“Tiểu thư, ngày mai thi cử rồi, sao người vẫn chưa ngủ”- A Châu lo lắng khi thấy Hàn Ngọc vẫn ngồi đó và vẽ một con gián.

“Tiểu thư, tại sao người lại vẽ con gián”- A Châu lại thắc mắc, Hàn Ngọc chỉ thờ dài “Ta không vẽ con gián, ta vẽ hoàng thượng”. Vừa nghe hai chữ đó, A Châu như lâm vào chốn lạnh lẽo, người đóng băng, môi run cầm cập: “Tiểu thư, người không nên nói như vậy, sẽ bị chém đầu đó”. Nhưng trái với thái độ lo sợ của A Châu, Hàn Ngọc lại bóp tờ giấy lại và quăng thẳng ra ngoài cửa “Tên hoàng thượng chết tiệt”. Nhưng trở trêu thay, cánh cửa đó tự động mở, Hoàng thượng vừa mở cửa đã bị một cục giấy quăng thẳng vào mặt. Phía sau mới truyền đến một tiếng la muện mắng “Hoàng thượng giá lâm”.

Hàn Ngọc hai mắt long lanh nhìn hoàng thượng, đôi môi trở nên khô khốc, nàng nuốt một ngụm nước bọt lại lo lắng nhìn Hoàng thượng.

“Nàng đang vẽ ta”- Tề Minh kinh ngạc nhìn hình con gián, kẻ bên có 2 chữ Hoàng thượng.

“Nàng thấy ta giống con gián, một con vật dơ bẩn như thế”- Mắt Tề Minh bắt đầu đỏ lên, mặt hấn cũng đỏ không kém.

“Là ta đang tôn vinh Hoàng thượng đó, hoàng thượng không biết con vật này mạnh mẽ đến cỡ nào đâu, con người đập một lần không chết, cháy nhà cũng không chết, dưới nước cũng không chết. Đang nói là tuổi thọ của Hoàng thượng cũng giống như vật linh thiêng này”- Hàn Ngọc vội lấp liếm.

“Ý người ám chỉ là trăm sống dai”- Hoàng thượng lại trầm giọng.

Hàn Ngọc giờ chẳng còn ngôn từ nào để diễn tả được hết. Nàng có thể nói gì đây, Hoàng thượng ngài là gián, là loại sống dai, đồ chết dờ, bốn cung hận không một cước đạp chết chàng.

“Hoàng thượng, thần thiếp không tôn thờ linh vật mà tôn thờ con gián này, con gián đối với thần thiếp là một ý chí sống kiên cường, không bị khuất phục bởi ai, càng đối diện với cái chết, càng khiến đối phương run rẩy. Đối với thiếp, gián là đệ nhất.

“Nếu nàng đã nói như vậy, lại đây”

Hoàng thượng nói xong cầm cây bút vẫn còn mực trên bàn, cầm chặt mặt của Hàn Ngọc, vẽ một con gián ở trên trán.

“Ngài đang là ý gì”- Hàn Ngọc hận không thể xé xác Tề Minh ra thành trăm mảnh.

“Ta chỉ đáp ứng yêu cầu của nàng, nàng thần tượng con gián đến vậy, nên cho nàng biểu hiện với mọi người tôn thờ con gián như thế nào để người khác còn học hỏi”- Hấn bật cười nhìn nàng, đã lâu rồi hấn mới thoải mái như vậy. Bữa giờ giấc trọng giấc ngoài thi nhau nổi loạn, hấn đang rất bức bối và áp lực. Nhưng giờ thì đã tốt hơn nhiều rồi.

“Đây là ngự bút của trăm, chừng nào trăm cho phép mới được xóa”- Tề Minh trầm giọng đứng lên, nhìn Hàn Ngọc một cái, cười haha và chuẩn bị bước ra.

“Hoàng thượng, người là rồng trong loài người, là một bậc thần tiên, một bậc thánh thần, ngài không thể nào nhỏ mọn đúng không. Xin người xóa đi ạ”- Hàn Ngọc bám tay áo Hoàng thượng.

“Đôi khi ta hẹp hòi một tí, cũng chẳng sao”- Hoàng thượng nắm lấy tay nàng, vật ra ngoài.

“Hoàng thượng, ngài không muốn bị các nước khác chê cười khi ta mang một con gián trên đầu chứ hả”- Hàn Ngọc lại bám đuôi áo hoàng thượng.

“Lâu lâu để bọn hần tui cười một tí cũng chẳng sao, mấy bữa này bọn chúng thua nhiều cũng hơi buồn bực rồi”

“Hoàng thượng, ngài không sợ ta vì con gián này mà tự tử, trong cung của ngài sẽ mất đi một người thông minh, xinh đẹp, tài trí hơn người sao”

“Ta cũng không cần một người đi về ta với con gián”- Hoàng thượng lắc đầu.

“Hoàng thượng, ngài có thể trừ tiền lương của ta mà”- Hàn Ngọc lại bám theo

“Ý hay, trừ người mỗi tháng 10 lượng bạc, con gián này vẫn để”- Hoàng thượng lại cất bước, trong lòng hần vui vẻ hần lên.

“Hoàng thượng, người đối xử với thần thiếp như vậy sao”

“Ta có gì mà không thể”

“Tùy ngài”. Hàn Ngọc định bỏ đi, nhưng lại thấy một con sâu rớt trên người hoàng thượng. Hàn Ngọc quát lớn “Hoàng thượng, có sâu trên đầu ngài”- Hoàng thượng thầm dự đoán không hay. Con quỷ sâu này, sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, lại xuất hiện ngay lúc mà Hàn Ngọc đang tức giận thì chả khác nào Hoàng thượng sẽ bị ăn đánh. Đúng như dự đoán, Hoàng thượng định kêu khoan, nhưng thần thủ của Hàn Ngọc quá nhanh, tay của nàng đã đập thẳng vào sau gót của Hoàng thượng, Hoàng thượng choáng váng mặt mày. Nàng lại dùng cặp mắt nai tơ đỏ ra để dụ dỗ “Hoàng thượng không sao chứ, may mà có thần thiếp hộ giá kịp thời, không thì không biết sẽ ra sao nữa”. Người mà hộ giá, người là muốn ám sát ta đúng không, Hoàng thượng cười cười, miệng nói “Được, cảm ơn nàng đã hộ giá ta, ta ban cho nàng 2 tháng quét sân trước điện của ta”.

Hàn Ngọc như rớt vào trong một vùng trời âm u, môi nàng chột cứng lại, hô hấp cũng ngừng, rồi chột một tiếng gào khóc trong tuyệt vọng “Hoàng thượng, cái này là phạt, không phải là ban thưởng”

“Nàng có biết không phải ai cũng có thể quét sân trước cửa điện ta hay không”- Hoàng thượng cười ha ha rồi bước đi về phía cung của mình.

Còn Hàn Ngọc, nàng đã đứng đó một thời gian rất lâu, nếu ai không biết sẽ tưởng nàng chết đứng.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bồn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hàn Ngọc uất ức

Trong cung mọi người đã có mặt đầy đủ, duy chỉ có Hàn Ngọc là chưa tới. Hoàng thượng nhếch mép cười, sai tên thị vệ gọi Hàn Ngọc tới. Một tiểu cô nương lấp ló ở mấy cái cột trụ, đôi mắt nàng long lanh, ẩn hiện sau chiếc khăn trắng che đi dung nhan của nàng.

“Thần thiếp bái kiến hoàng thượng, bái kiến các nương nương”

“Hàn Tiệp Dur, sao người lại dùng khăn che mặt như thế, thường thì ta thấy người che khăn một là vẻ đẹp bí ẩn, thứ 2 thì do che dấu một cái gì đó xấu xí. Không biết Hàn Tiệp Dur thuộc loại người nào”- Thục Phi che miệng, đang đồ nhưng thực ra đang kích dè nàng lộ khăn che mặt, xem nàng đang che dấu cái gì.

“Dạ thưa nương nương, đương nhiên là trường hợp thứ 1. Nhưng mà nếu có trường hợp thứ 2 thì cũng chẳng sao, người ta thường nói tốt khoe xấu che đi, đó là khiêm tốn. Tôn trọng người khác. Chứ mình xấu người, xấu nét mà lại cứ đi phô trương thì người ta càng kính tởm hơn ạ”- Hàn Ngọc nhoeën miệng cười, đôi mắt rực lửa nhìn hần.

“Người là đang nói ta xấu người xấu lẫn nét, to gan”- Thục Phi tức giận quát lớn. Đôi mắt tròn tròn nhìn nàng. Chỉ thấy nàng cười nhẹ, đôi môi hở ra một tí, giọng the the “Nương nương nghĩ nhiều rồi, ngoài nương nương ra thì ai dám chê nương nương xấu chứ. Thần thiếp chỉ là một Tiệp dư nho nhỏ càng không thể đắc tội với nương nương. Vì thần thiếp phải biết gió thổi chiều nào đu theo chiều đó. Phe của nương nương lớn mạnh như vậy, trong cung ai mà dám đắc tội chứ”.

Thục Phi run người nhìn nàng. Miệng lắp bắp

“Người, người đang nói gì đó, người dám vu khống cho ta lập phe phái trong cung sao. Hoàng thượng, xin hoàng thượng hãy làm chủ cho thần thiếp”. Thục Phi vừa như mảnh hồ đã tỏ ra một chủ cừ non bé bỏng. Cần sự bảo vệ của tên hôn quân kia. Hoàng thượng chỉ nghiêm mặt, lạnh giọng quát “Các người đang vạch áo cho người xem lưng sao, Hàn Tiệp Dur, mong nàng hãy cởi bỏ chiếc khăn ra cho mọi người nhìn thấy dung nhan của nàng đi nào”- Hần bắt đầu quăng từng chiếc dao găm vào suy nghĩ của nàng

“Thần thiếp đang mang ngự bút trên mặt, nếu mở ra sờ bụi thổi vào, dơ đi ngự bút. Đó chẳng phải là sự xúc phạm lớn nhất đối với Hoàng thượng sao ạ”

Hàn Ngọc cười thầm trong lòng. Người mà còn dám nói nữa ta xin nguyện ý leo lên đó xé xác người ra vụn mảnh. Nhưng sự thật không như nàng mơ, câu nói lạnh gáy khiến nàng xem xú là choáng váng.

“Ta cho phép người mở ra, dù có bụi, cũng không bị trách tội”

Hàn Ngọc bắt lực nhìn cuộc đời, mắt nàng khẽ đông cứng. Trong giây phút lân lân như những cộng lông tơ bay lơ lửng trên không trung. Nàng vô thức cời chiếc khăn ra.

Một giây im lặng

Một phút im lặng

Hai phút im lặng rồi bỗng tiếng cười ồ từ dây trên xuống dây dưới, từ A đến Z. Tiếng cười dần dần hòa thành một bản opera du dương. Hàn Ngọc như hòa mình vào trong bản nhạc đó. Nàng đang lơ lửng với những nốt nhạc. Trong khúc nhạc đó, nàng uống một tí rượu Chivas làm mặt nàng đỏ ửng. Đôi mắt nàng đang phê nên đen lại. Nàng đứng một cục dù hiện tại có một con bèo lever max thổi ngang qua thì nàng vẫn vững như kiềng ba chân.

“Tại sao lại là một con gián”

“Hàn Tiệp Dư lại để một con gián trên mặt, chẳng khác nào nói Hoàng thượng có một vị thê thiếp không bằng con gián. Thật là đáng chê cười” – Thục Phi cười khúc khích.

“Thục Phi nương nương sao lại nói như vậy, dù gì con gián này là ngự bút của Hoàng thượng. Thục Phi nương nương nói vậy ý ngày đang nói người đứng ra thi cuộc thi tiếp theo đến một con gián cũng không bằng. Đó thật sự là một điều sỉ nhục đối với đất nước.

“Người đừng có xuyên tạc lời của ta”

“Hoàng thượng đã vừa lòng chưa ạ. Xin hoàng thượng bắt đầu cuộc thi.” – Hàn Ngọc nói như là đã sẵn sàng. Nhưng thực ra đang rất bức tức vì trò đùa quá lố bịch của hân. Hân chợt tròn xoe mắt nhìn nàng, cười lớn “Được, được bắt đầu cuộc thi thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bồn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chỉ điểm Tấn hoàng tử

“Dù trên khuôn mặt của Hàn tiệp dư có một con gián vẫn tuyệt phần xinh đẹp, con gián ở trên khuôn mặt của Hàn tiệp dư thì hơn vạn người”- Thục hoàng tử biết Hàn Ngọc đang bối rối. Nên tìm cách chữa cháy. Nhưng lời của hân nói không sai. Hân đã yêu thâm Hàn Tiệp Dư mất rồi. Nếu nàng không phải thiếp của Hoàng thượng, hân sẽ cố gắng mang nàng về nước. Nhưng giờ hân chỉ bắt lực nhìn nàng ra sức cho Tề Minh mà thôi.

“Cảm ơn Thục hoàng tử”

Cuộc chiến chuẩn bị bắt đầu. Hàn Ngọc nhẹ nhàng thướt tha với bộ đồ màu trắng và quần cò màu trắng. Đánh đầu thắng đó khiến mọi người kinh ngạc. Ngay cả Thục hoàng tử cũng làm bại tướng dưới tay nàng.

“Hàn tiệp dư quả không tầm thường”- Lỗ Lâm cùng với Chu hoàng tử nghị luận

“Nếu nàng là nam nhi sẽ là rồng trong vạn người, nước cờ của nàng chứa thiên cơ rất cao”- Chu Hoàng tử lắc đầu. Lỗ Lâm cười nói “Nhưng mà có lẽ Tấn hoàng tử sẽ không để nàng thắng đâu. Tài năng của Tấn hoàng tử là do quốc vương Tấn Quốc truyền dạy, có người từng nói năm xưa Tấn Quốc đánh trận rất giỏi, đánh đầu thắng đó. Và đi khắp thế gian Tấn quốc vương không có địch thủ về chơi cờ. Nên ít ai muốn đánh cờ với Tấn Quốc Vương.

Tấn hoàng tử bắt đầu đi nước đầu tiên. Hàn Ngọc cũng không chú ý gì đến xung quanh.

Đi được 30 nước, Hàn Ngọc cười nói

“Quả thực nếu sống như Tấn hoàng tử đây thật uống phở”.

Tấn Hoàng tử ngạc nhiên tròn xoe mắt “Người là ý gì”

Hàn Ngọc khộp một miếng trà, mỉm cười.

“Nếu như người trong cuộc không thông, thì ta sẽ đã thông cho ngài, phải chăng Tấn hoàng tử đang phải đối đầu với 3 thế lực quay quanh”

Mọi người trong triều đều tròn xoe mắt nhìn, Tấn Hoàng tử khiếp sợ, môi run lấp lỏp:

“Làm, làm sao người biết”

“Nước cờ của Tần Hoàng tử đây cứ lạnh quanh không có lối ra, tuy đánh với những kẻ thường đều ăn nhưng đây không phải là điểm chí mạng của ngài sao. Nàng nên quyết định và theo chính kiến của mình, đừng phải đi chiêu nạp 3 thế lực này làm gì”

“Hàn tiếp dư có thể nói rõ hơn không”

“Quân cờ trắng này của ta đại diện cho thế lực hậu cung, người lại muốn tiến thân với ta chốn hậu cung, công kích từ dưới bàn cờ, cơ bản nhất để đánh ra, nhưng người không biết rằng, một khi người kết thân với hậu cung thì có một thế lực cách xa người nhiều hơn”

“Ý người là Tần Quốc Vương”

“Đúng vậy, người càng muốn cùng hậu cung thành 1 phe thì Tần quốc vương sẽ lo ngại ngôi vương của ông ta”- Nói rồi Hàn Ngọc dùng tay chặn đi một đường của Tần hoàng tử, hóa giải sạch 1 cánh quân cờ của Tần hoàng tử”

“Ta vẫn còn 2 cánh quân, sẽ không sao hahaha”- Tần hoàng tử cười lạnh, trong lòng đang dần được khai thông.

“Cánh quân bên phải của người tiếp cận với quan lại quý tộc, chơi trên cửa trên nhưng người không biết thế lực nào mới là nhiều nhất sao” Nói rồi Hàn Ngọc dùng những quân cờ rải rác tập hợp thành một chỗ, giết sạch cánh quân bên phải của Hàn”

“Ý Hàn tiếp dư là ta nên để ý đến những giai cấp dưới nữa”

“Trong một đất nước phồn vinh, nhóm quý tộc và nhóm dân làm quan phải được cân bằng, nếu một thế lực nào hơn thì sẽ làm cho phía trên ngôi vàng bị lung lay. Đơn giản là nếu như người ủng hộ quý tộc, thì hoàng hậu sẽ càng nắm giữ nhiều hơn quyền hành”

Tần Quốc Vương tròn tròn mắt, há hốc mồm.

“Còn cánh quân thứ 3, hoàng tử nghĩ mình khi tiếp xúc nhiều với Hoàng thượng thì sẽ an toàn và giữ vững ngôi vị sao”

“Ý của nàng là”

“Khi người tiếp xúc gần quân cờ chính giữa, xung quanh những quân cờ đó sẽ đối địch với người. Nhất là những vị huynh đệ của ngài. Và ngài nghĩ. Họ mỗi người ở một phương khác nhau sẽ không làm ảnh hưởng đến ngôi vị của ngài sao”

Nói rồi hàn Ngọc dùng 2 cánh quân bên trái và bên phải dồn dập công kích

“Bình thường 3 cánh quân này đều đối đầu lẫn nhau, nhưng một khi cánh quân của ngài nổi bật, thì sẽ là điểm chung cho 2 cánh này công kích”

Mọi người trong triều đều nhắc lên một hồi nghị luận.

“Vậy ta phải làm sao”- Tần hoàng tử lo lắng nhìn Hàn Ngọc.

Ta chỉ cho người một nước hóa giải toàn bộ quân cờ.

Hàn Ngọc nói thì im lặng cùng dùng một quần cơ đen nhanh chóng đặt vào bàn cờ. Nhanh đến mức người ở ngoài không thấy gì.

“Hàn Tiếp dư đang muốn nhắc ta, muốn công kích đầu tiên phải đánh từ dưới dân đen lên quý tộc. Sau khi đã kích quý tộc thì sẽ ảnh hưởng đến hoàng hậu. Hoàng hậu sẽ ra sức ngăn cản hoàng tử sẽ làm cho Tần Quốc Vương cảm thấy hoàng hậu thao túng quyền hành, nên càng chú ý tới hân hơn. Vì vậy bất cứ những huynh đệ của hoàng tử, nếu muốn tính kế hoàng tử sẽ tự khắc đâm đầu vào lửa. Để Quốc Vương thấy rõ bản chất của họ.”- Tần Hoàng tử nghĩ thầm

Bỗng chốc ngài cứng đờ, đôi mắt tỏa sáng. Mọi người đều không nhìn thấy quân cờ của Hàn Ngọc, Chỉ có hoàng thượng và Tần hoàng tử thấy rõ. Và chỉ có 2 người mới hiểu ngụ ý.

Tần hoàng tử lập tức quỳ xuống dập đầu cảm ơn.

“Theo như quân cơ, quân đen dành chiến thắng”- Tiêu A Á nói chuyện và chuẩn bị bấm báo kết quả cho mọi người thì bất ngờ Hàn Ngọc dùng quân trắng của mình đặt vào một chỗ trống làm 12 quân cờ trắng thắng một hàn diệt toàn bộ quân cờ đen

“Nhưng dù ngài có nắm ngôi vương, đừng tự ý đụng đến những nước xung quanh, nhất là Tề Quốc của ta nếu không toàn quân của ngài đều sẽ bị diệt như vậy”

Tiêu A Á á khẩu, miệng cứng đờ không nói chuyện.

Tần hoàng tử cảm thán “Tề Quốc có Hàn tiếp dư đây quả là một thứ trân quý nhất trên đời. Cảm ơn Hàn tiếp dư đã chỉ điểm cho ta, ta xin cảm kích, nếu như sau này nếu như có chuyện gì cần ta giúp đỡ, ta quyết sẽ không chối từ.

“Trận đấu kết thúc, Hàn tiếp dư chiến thắng”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nhất kiếm đầu tiên

“Tại sao hồi nãy chiến đấu với ta, tại sao Hàn Tiệp dư lại không chỉ điểm vài điều chứ?”- Thục hoàng tử nhìn nàng, tám tấc tỏ ra có vẻ tiếc nuối. Chỉ thấy Hàn Ngọc cười như không cười, môi khẽ hở nói nhẹ nhàng, tay thì đang ve vãn quần cò:

“Thứ cho ta tài mọn, Thục hoàng tử đường đi đúng, nước đi đúng. Ngài biết cái gì cần đặt lên hàng đầu và mọi thứ ngài muốn ngài đều phải lấy về cho bằng được. Nhưng nước đi của ta đã cảnh cáo ngài. Không phải ngài muốn lấy thứ gì cũng được. Ngài cố gắng tiến qua biên giới, đùa giỡn với quân cơ của ta Nhưng ngài không biết ta đã sắp đặt sẵn và đợi chàng mắc bẫy. Với lại, Thục hoàng tử không tiếc cái gì hi sinh những quân cờ chí mạng của mình. Nhưng không biết những quân cờ đó sau khi bị hi sinh sẽ là đường dẫn đến tử huyết của chàng. Làm người đừng nên vô tình. Chàng vô tình trước người sẽ vô tình sau”.

“Đa tạ Hàn Tiệp dư chỉ điểm”- Thục hoàng tử cảm kích và hiểu được câu nói thâm sâu khó lường của Hàn Tiệp Dư. Đúng là ngài không có gặp bất kì khó khăn gì trong sự nghiệp nhưng 2 tính cách đó là điểm chí mạng của ngài. Hôm nay được đã thông khiến cho hân lạnh run người,

“Hàn thượng tướng quân đúng là có một viên ngọc quý a”- Sở Hán tướng quân nhếch mép khẽ chế giễu cha của nàng. Hàn thượng tướng quân cũng không chịu thua. Cả đời hân đấu đầu với Sở Hán không biết đã bao nhiêu năm. Quyền lực của cả 2 bên đều bằng nhau. Nếu đi so của cả 2 cha con thì nhìn hơn cha nàng một cánh quân. Nhưng cha nàng đơn cô thế cô, còn 2 cha con nhà kia liên hợp. Cùng với sự hậu thuẫn trong hậu cung. May là hoàng thượng anh minh sáng suốt, diệt trừ nguy cơ từ từ, nếu không thì đề có ngày sẽ mang họa. “Đề Sở Hán tướng quân chế cười rồi, con gái nhà ta suốt ngày chỉ đi kè kè với ta ra ngoài nghịch ngợm, không có ở nhà rèn luyện cầm, kì, thi, họa. Mà đó giờ nàng cũng một mực che dấu ta, nàng lúc trước rất yếu ớt, lại rất không biết sự đời, nhưng giờ ta mới biết con gái ta một mực che dấu ta.”- Hàn thượng tướng quân tưởng như thật thà, ai ngờ là lại có ý vị khác.

Thiên kim nhà Sở Hán đó giờ đều được đồn khắp kinh thành, cầm,kì, thi, họa, môn nào cũng giỏi. Suốt ngày được người đồn khen ngợi. Rồi nào là quốc sắc thiên hương. Sở Hán có một lần muốn gài bẫy đề làm Hàn thượng tướng quân bẽ mặt nên đã đề nghị tổ chức một cuộc thi cho các nhi nữ thi đấu. Con gái hân suốt ngày trong phòng, luyện tập cầm, kì, thi, họa. Còn con gái ta rong chơi, chẳng có thời gian nhưng tài năng thì hơn hân con gái hân.

Dường như Sở Hán cũng đoán được nghĩa của câu nói này sắc mặt trắng bệch, hân cố gượng cười “Thông minh qua ắt hân sẽ có thông minh trị”. Sở Hán cảnh báo Hàn thượng tướng quân. Nhưng ngài là hạng người gì chứ, chưa kịp mở miệng thì Hàn Ngọc đã xin đi về nghỉ, nàng đi ngang qua Sở Hán tướng quân và Hàn thượng tướng quân.

“Phụ thân, ngài nhớ giữ gìn sức khỏe. Đừng cùng Sở Hán tướng quân tranh cãi làm gì, dù gì thì hoàng thượng gì thì hoàng thượng ban tặng muối muối của mình cho Sở Dương, ngài nên đổi đầu với chính diện Sở Dương thì hơn. Sở Hán tướng quân chỉ lót đường cho Sở Dương thôi”- Nàng nói nhỏ chỉ cho 3 người nghe. Đúng như nàng dự đoán, Sở Hán hai mắt đã sôi trào: “Ngươi nói vậy là ý gì, ngươi dám cho rằng Sở Hán ta không có quyền lực, không bằng con trai mình sao”. Hàn Ngọc khẽ nói nhỏ “Phụ thân, con nghe nói Sở Hán tướng quân đã qua 1 đời vợ. Rất thích công chúa. Nhưng không ngờ công chúa lại được gả cho con ngài ấy – Sở Dương tướng quân. Nửa tháng trước khi hôn lễ diễn ra, con còn cảm thấy tiếc nuối cho ngài ấy. Hôm nay lỡ miệng, xin cha nói một câu giúp con trước mặt Sở Hán tướng quân. Hàn thượng tướng quân cười to, dù ngài không biết Hàn Ngọc đang đề cập đến chuyện gì, về nhà có gì hân sẽ tiên cung hỏi sau, nhưng trước hết thì phải đổ nước vào khuôn mặt đỏ lè kia đúng là vinh hạnh của hân a

“Ngươi đang có ý muốn chia cắt hai cha con ta”- Sở Hán cười đều. Nhưng Hàn Ngọc lại tỏ vẻ ngạc nhiên. “Sao thần thiếp tính kĩ không có sơ hở, sao Sở Hán tướng quân lại phát hiện được. Người như ngài chắc không phải đề Sở Dương tướng quân muốn qua mặt là được. Thần thiếp lo xa rồi. Nhưng ngài vẫn giữ 1% lời nói của thần thiếp đề tham khảo thì hơn. Không phải đó giờ có nhiều sử tích hoàng tử giết vua, lên ngôi thống trị hay sao. Trên đời này không ai nói được gì cả”- Hàn Ngọc xin cáo từ đã phát hiện Hoàng thượng đứng đằng sau, dường như đã nghe toàn bộ cuộc trò chuyện. Hân cười trong lòng, đúng là nàng đang giúp hân chia rẽ nội bộ. Hiện tại thì chưa có chuyện biến gì nhưng từng đống lửa nhỏ sẽ đốt cháy một đồng rom to

“Thần thiếp bái kiến hoàng thượng”

“Hạ thần bái kiến hoàng thượng”

“Các khanh đa lễ, các khanh đang nói chuyện gì vậy”- Hoàng thượng tự như không biết, hỏi lại một cách ngây thơ.

“Chuyện này..”- Hải thượng tướng quân ngưng phần khích tỉnh tìm lí do nào đó nhưng lại bị Hàn Ngọc chặn lời.

“Sở Hán đây là ủy thác nhờ thần thiếp chăm sóc kĩ cho Sở tài nhân. Vì Sở tài nhân là con gái yêu quý của Sở Hán tướng quân a”

“Đúng, đúng rồi”- Hàn thượng tướng quân cười lớn. Rõ ràng nàng đang cảnh cáo Sở Hán tướng quân con gái cao quý của ngài là tài nhân, thấp hơn nhi nữ của hân một bậc. Chăm sóc tốt đây là sẽ chú ý. Đề thế lực của Sở Hán bớt tạt quai.

“Đúng rồi Hoàng thượng. Hà thần cũng sẽ đề cử Hàn Tiệp Dư cho Thục Phi chăm sóc tốt a” – Sở Hán cười lạnh trong lòng. Muốn hạ uy áp của hân quả thực không dễ

“Sở Hán tướng quân lo lắng cho thần thiếp quá rồi. Thục Phi nương nung nhiều lần chăm sóc cho ta để thần thiếp có thể sống tốt như ngày hôm nay.

Nhưng sắc mặt của Thục Phi nung nung vì lo lắng cho ta mà ngày một giảm sút. Thần thiếp sẽ cũng cố gắng giúp Thục Phi một chút sức lực để cùng cố hậu cung, không thần thiếp xin lỗi, Thục Phi nung nung không có ý đồ đó. Xin hoàng thượng trách phạt.

“Nàng biết nói như vậy chẳng khác nào nói Thục Phi kéo bè kết phái không. Ta phạt nàng 1 tháng quét sân trước cửa điện ta nữa nhé”- Hoàng thượng cười lạnh, ánh mắt đầy khiêu khích

“Hoàng thượng dù gì thần thiếp cũng lập đại công cho hoàng thượng, mong hoàng thượng suy xét”- Hàn Ngọc nói chơi ai ngờ cái tên tiểu hồ đồ này lại làm thật.

“Thường tất nhiên sẽ thưởng, nhưng những lời nói này không thể nói ra, lời ta đã định, nàng về nghỉ ngơi đi”- Hoàng thượng đôi mắt tỏa sáng như đạt được ý đồ. Một bên giết tâm của Sở Hán tướng quân, một bên gia tăng số lượng nàng đến cung của hân thêm một tháng. Quả thực hôm nay là ngày may mắn của hân mà.

“Vậy thần thiếp xin cáo lui”- Nói rồi Hàn Ngọc đi ngang qua mặt của Hàn thượng tướng quân, đôi mắt hiện lên một vẻ gì đó thông báo Hàn thượng tướng quân nàng đã có kế hoạch. Hàn thượng tướng quân thấy thế thì cười lớn, con gái của ngài đạo gần đây đúng là tạo nên kì tích. Danh tiếng của nàng đồn hết kinh thành. Đây chẳng phải niềm tự hào của gia tộc hân sao

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bắt đầu vở kịch

“Người đâu, không cho nàng về, bắt Hàn Ngọc lại cho ta”- Thục Phi nung nung dùng dưng tức giận. Mọi người hôm nay ngạc nhiên vì không thấy Thục Phi. Tưởng Thục Phi ốm nên không đến được. Ai ngờ Thục Phi lại dùng một cái khăn che mặt, đến đây la hét om sòm.

“Thục Phi, nàng làm vậy là có ý gì”- Hoàng thượng nhìn Thục Phi trong lòng đầy nghi vấn.

“Hoàng thượng, ngài phải làm chủ cho thần thiếp”- Nói rồi Thục Phi giờ khăn che mặt ra. Gương mặt của nàng đang lơ lửng thê thảm, ai nhìn cũng không hiểu chuyện gì xảy ra mà chỉ mặc ối. Đến ngay cả Sở Hán cũng mặc ối không kém.

“Nung nung, sao người lại bị như vậy”- Hàn Ngọc hoảng hốt.

Ban đầu Hoàng thượng nhìn Hàn Ngọc nghĩ sẽ biết được gì đó từ cử chỉ nàng. Thấy nàng hoảng hốt, hân cũng yên lòng hơn. Nhưng hân còn lâu mới biết được, những cử chỉ trên khuôn mặt Hàn Ngọc đều do nàng ngụy tạo. Không phải tỏ vẻ lạnh lùng, mặt không bày tỏ cảm xúc cho người ta thấy mình nguy hiểm mà người ta đoán ra cảm xúc của mình nhưng lại không biết đó là phản ứng giả. Đó mới thực sự là nguy hiểm.

“Ngươi đừng có giả nhân giả nghĩa ở đây, con tiện nhân, hôm nay ta phải giết ngươi”- Thục Phi giờ kiêu lên lao thẳng đến Hàn Ngọc.

“Hân nhi, cẩn thận”- Hàn thượng tướng quân lao ra, nhưng lại bị Sở Hán tướng quân ngăn cản “Ngươi tính làm gì cháu của ta”. Lời nói của Sở Hán đang muốn cho mọi người biết Hàn thượng tướng quân vì muốn ngăn cản Thục Phi sẽ làm tổn thương Thục Phi- cháu của hân nên hân ra tay ngăn cản. Nhưng thực sự là muốn để Thục Phi giết chết Hân tiếp dư. Hoàng thượng giờ phút này không thể vọng động, nếu như bây giờ ngài ra tay thì sẽ khiến Sở gia trở mặt. Điều đó tuyệt đối cấm kị, ngài tin chắc Hàn Ngọc sẽ có thể ứng phó nổi.

Kiểm đến gần Hàn Ngọc, Hàn Ngọc hoảng sợ la hét “Thục Phi nung nung có gì từ từ nói chuyện, ngài tại sao phải dồn thần thiếp đến con đường chết chứ. Ta và chuyện trên mặt của ngài quả thực không liên quan”- Hàn Ngọc né tránh, ánh mắt nhìn của nàng chuyển qua Hoàng thượng.

“Nữ nhi, cẩn thận”- Hàn thượng tướng quân lo lắng vừa đánh nhau với Sở Hán tướng quân vừa nhìn về phía nữ nhi của mình. Nữ nhi của mình đó giờ yếu đuối, lại không biết võ công. Đó là con gái hân yêu quý nhất, hân không thể để nàng chết dưới mũi kiếm của Thục Phi được.

Sở Hán tướng quân cười to, càng đánh càng hăng, với việc Hàn thượng tướng quân mất tập trung nên hân mượn cơ hội này để đánh áp đảo.

“Ta phải giết ngươi”- Kiếm đã đến gần hơn với Hàn Ngọc, đôi mắt nàng trở nên sắc lạnh, hoàng thượng đã không muốn ra tay thì ta cũng không nên trong mong gì hoàng thượng cả.

Nàng dùng tay chặn kiếm, một phát bẻ gãy thanh kiếm. Mọi người trong trường đều sửng sốt. Tay Hàn Ngọc phía sau phóng một viên đá vào mắt cá chân của Sở Hán, khiến hân mất thăng bằng, thanh kiếm giờ tùm lùm thì nàng quát lớn “Phụ thân cẩn thận”. Nói rồi nàng lướt vào đá vào mặt, bụng, chân của hân. Tên khốn kiếp, ngươi dám làm tổn hại phụ thân của ta, ngươi dám đánh, để ta đánh cho ngươi chết. Sau một liên hoàn, Sở Hán bắt lực nằm ngửa trên mặt đất, mắt tròn to không thể nào đối mặt được với sự thật

“Phụ thân, ngài không sao chứ”- Hàn Ngọc tỏ ra lo lắng nhưng trong lòng thầm cười lạnh.

“Ta không sao, cảm ơn nữ nhi”- Hàn thượng tướng quân đúng là một người am hiểu tâm lí của người khác. Hồi nãy hân một mực quan sát Hàn Ngọc, và vì ở phía trước, hân nhìn thấy tay của Hàn Ngọc làm trò quỷ, khi Sở Hán mất thăng bằng, hân càng khiến cho mọi người lầm nghĩ Sở Hán đang chia

mũi kiếm vào hần chuẩn bị khiến hần bị thương. Hần biết Hàn Ngọc làm vậy có mục đích nên diễn trò theo Hàn Ngọc. Không ngờ con gái hần thông minh, thân thủ nhanh nhẹn, đánh lại có lực, chỉ cần 15 chiêu đã khiến cho Sở Hán đứng dậy không nổi

“Mong hoàng thượng trách tội, Sở Hán tướng quân ngăn cản phụ thân ta cứu ta, nhưng không ngờ ngài ấy lại còn cố tình muốn giết phụ thân của thần thiếp. Nếu ngài muốn chém, muốn giết ta tùy ngài”- Hàn Ngọc đôi mắt thờ thẫn nhìn Hoàng thượng.

“Người thử chết cho ta xem nào”- Thục Phi quát lớn.

Tình hình này quả thực không ổn

“Nàng đang uy hiếp trẫm”- Hần nhìn nàng với một đôi mắt lạnh lùng. Hiện tại hần mà theo phe của Hàn Ngọc ngay lập tức sẽ bị mọi người nói hần bình một nữ nhân nhỏ bé đối kháng lại với Thục Phi- một trong 4 người nắm giữ quyền hành hậu cung.

“Để ta xem người chết như thế nào”- Thục Phi giương mắt ra nhìn nàng.

“Ta xem là dò Hàn tiếp dư không dám chết ahaha”- Sở tài nhân phụ họa.

“Được, nếu hoàng thượng đã muốn ta chết, thì ta cũng không cần tính mạng của mình nữa. Nhưng mong ngài hay tha cho phụ thân của ta, phụ thân của ta chỉ vì lo lắng tính mạng cho con gái. Còn tính mạng của ta trong mắt ngài không là gì cả, dù là thân thiếp của ngài nhưng ta không có tư cách để so với Thục Phi.

Nói rồi nàng dùng kiếm, chém thẳng vào gân máu, máu nàng chảy ra đầy cánh tay.

“Nàng điên rồi, tại sao nàng lại làm như vậy”- Hoàng thượng hoảng hốt khi thấy kiếm đã chạm đến gân tay của Hàn Ngọc. Biết nàng làm thiệt nên ra tay ngăn cản. Kiếm chệch qua một đường ra khỏi gân máu, máu chảy ra nhưng không tổn hại gì đến tính mạng.

“Người muốn thiếp chết thiếp sẽ chết, vì thiếp chẳng là gì của hoàng thượng cả”- Hàn Ngọc cười lạnh.

“Nàng không được nói như vậy”- Hoàng thượng cuống cuống mời thái ý. Tay xé miếng vải trên long bào băng bó cho Hàn Ngọc.

Hàn giả vờ xiêu ngã gục trên tay ngài. Lòng thầm cười lạnh (dù người có không ngăn cản ta thì ta tự biết lực kiếm làm sao để không bị chết. Nhưng cảm ơn người đã bắt đầu vở kịch của ta. Đúng là gương mặt của nàng chính là do ta làm, chính kế hoạch của nàng sẽ hại chết nàng)

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Hàn Ngọc thất thủ

“Nàng tỉnh lại rồi”- hần thẫn thờ nhìn nàng. Nàng đang ở trong Can lộ điện, sau một giấc ngủ dài thức dậy, nàng nhìn hần rồi lại vội vàng ngồi dậy thu xếp quần áo.

“Thần thiếp đã làm phiền hoàng thượng rồi”- Hàn Ngọc bước xuống giường thì một cánh tay níu nàng lại.

“Nàng chưa khỏe, còn muốn đi đâu”- Hần lo lắng nhìn nàng, còn nàng thì cười lạnh.

“Nàng đang giận ta tại sao không can Thục Phi lại sao”

“Thần thiếp không dám”

“Thời điểm đó quả thực nếu ta tự mình can ngăn thì sẽ không ổn, nên ta không thể”

“Ngài không thể và để cho ta chết như vậy sao, nếu ngài muốn thì ngài có thể kêu à dừng tay và từ từ suy xét. Suy cho cùng thì hoàng thượng chỉ đang lo cho ngài vàng của người mà thôi, chứ không phải người không làm được”- Một giọt nước mắt của nàng rơi ra, rồi hai giọt, rồi ba giọt.

“Vì ta tin nàng sẽ ứng phó được”- Hoàng thượng ngồi xuống ôm Hàn Ngọc còn Hàn Ngọc thì đang rúc vào người hần. Nàng rất hiểu cho hần, chỉ là nàng đang cố tìm một lời nói dối để nói mà thôi. Vì nhà của nàng có ít quyền lực, đơn cô thế cô sống trong triều đình này quả thực là một điều khó khăn. Nên việc không bằng người khác là chuyện bình thường.

“Thục phi nương nương đang ở đâu rồi” – Nàng nhìn hần, hần thờ dãi

“Tất cả đang ở Long Điện để chờ nàng tỉnh dậy, ta không muốn nàng đi đến đó, nàng ở đây nghỉ ngơi đi”- Hần lắc đầu.

“Không được, tại sao ta có thể nghỉ ngơi khi có người vu oan cho ta chứ”- Nàng lắc đầu. Nhanh chóng mặc quần áo vào. Thái độ của nàng cương

quyết đến nỗi hân phải diu nàng đi đến Long điện.

“Cuối cùng thì Hàn Tiệp dư cũng đã có mặt, ta còn tưởng người không dám đến chứ”- Thục Phi nhìn thấy Hàn Ngọc thì tức giận không ngớt. Nếu không có ai ở đây nàng sẽ giết chết nàng ngay lập tức.

Hàn Ngọc ho khù khụ, miệng không còn chút máu, đôi mắt nàng có một vẻ thâm quần khiến mọi người nhìn thấy đã biết nàng đã kiệt sức.

“Thần thiếp bái kiến các vị nương nương”

“Thần thiếp bái kiến các vị hoàng tử, phải chăng các ngài không nên xen vào chuyện của Tề Quốc”- Hàn Ngọc nhìn thấy Thục, Chu, Ly, Tần hoàng tử đang ngồi đó xem kịch, miệng liền khó chịu muốn nhắc nhở.

“Là muội to gan được sự ủy thác của Thục Phi nương nương mời các vị ở lại để cùng làm chứng”- Sở Linh lòng thầm cười lạnh.

Cả hai người muốn giữ hoàng tử lại bởi vì chắc rằng nếu Hàn Ngọc bị vạch mặt sẽ được hoàng thượng can ngăn và giảm nhẹ hình phạt. Nàng đang muốn đẩy Hàn Ngọc vào con đường dịch đình hoặc chết luôn cũng được.

“Có chuyện gì, nàng mau kể đầu đuôi câu chuyện”- Hoàng Thượng trừng mắt nhìn Thục Phi, tức giận không nói nên lời.

“Sáng hôm nay thần thiếp đi ra ngoài vườn ngắm hoa, thấy một lũ hồ điệp từ đâu bay tới, trên người nó có chất độc nhưng thần không biết chỉ tưởng là phấn hoa. Nhưng càng gần thì càng ngứa. Thần thiếp phất chốc người nóng ran, mặt sưng phù và bị chảy xước. Càng ngày chất độc càng lan ra đến ngay cả đại phu cũng bó tay. Trong cung này chỉ có một nơi có hồ điệp. Và đó là nơi duy nhất hồ điệp tập hợp thành đàn. Chính ả ta, ả ta đã sai lũ bướm đến đây để giết hại thần thiếp, hoàng thượng phải làm chủ cho thần thiếp, gương mặt này của ta chính là ả tiện nhân này gây nên”- Thục Phi gào khóc.

“Nàng có gì để nói không, đúng là trong cung này chỉ có mỗi chỗ nàng có”- Hoàng thượng nhíu mày nhìn về phía Hàn Ngọc,

Hàn Ngọc ho khù khụ.

“Đúng là trong cung này chỉ có một mình nơi thần thiếp có hồ điệp, nhưng từ đó đến giờ những con hồ điệp nào bay ra ngoài”- Hàn Ngọc ánh mắt lo lắng nhìn mọi người xung quanh.

“Xảo trá, đàn bướm bay ra ngoài người có thể biết sao”- Thục Phi tức giận.

“Hoàng thượng, thần thiếp có nhân chứng, xin mời người đó vào ạ”- Thục Phi đưa ánh mắt cầu xin lên nhìn hoàng thượng. Hoàng thượng gật đầu, một tên cung nữ bước vào mặt lo lắng và hoảng sợ

“Nô tì tham kiến hoàng thượng”

“Người đã thấy những gì”.

“Bẩm hoàng thượng, nô tì nhìn thấy đàn hồ điệp đó không bay ra từ cung Hàn Tiệp Dư ạ”- Tên cung nữ nhoẽn miệng cười, đôi mắt sắt đá lạnh lùng.

“Người nói láo, rõ ràng là người nói người thấy nó bay ra từ Thiên điệp cung mà”

“Chắc nương nương lầm rồi, thần thiếp nói là thấy bọn Thiên Điệp bay ra từ Cung Hiền Phi mà.

“Người nói ai, Hiền Phi ta đó giờ ghét bướm, làm sao có thể nuôi bướm trong vườn. Tên khốn nhà người không biết được bí mật này hay sao mà ngụy biện. Nói mau, ai phái người đến”- Hiền Phi nắm được thóp của tiện nhân này, liền lạnh lùng quát”

“Mong hoàng thượng tha tội, mong các vị nương tha tội, ta rất sợ chết, mong rằng khi ta nói sự thật, các ngài có thể bảo vệ ta bình an vô sự”- ả ta nhìn sang Hàn Ngọc, mặt mày tái mét đầy hoảng sợ.

“Người nhìn ta làm gì”- Hàn Ngọc cảm thấy dường như có chuyện không hay xảy ra.

“Chính Hàn Tiệp dư sáng nay dùng tiền mua chuộc nô tì, bảo nô tì phải thay đổi lời khai khi lên gặp hoàng thượng. Đây là cây trâm cài mà Hàn Tiệp dư cho thần thiếp”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Hồ Điệp Án (P1)

“Thì ra là người đã sai người làm chuyện này, thật sự quá đáng sợ rồi”- Thục Phi tỏ vẻ hốt hoảng nhưng trong mắt Hàn Ngọc, ả ta đã tính toán hết thảy

và đang chờ Hàn Ngọc bước vào bẫy của mình.

“Hàn tiếp dư, nàng còn gì để nói không?”- Hoàng thượng lần này thật sự bức tức vì thái độ của Hàn Ngọc. Hàn Ngọc thì vẫn tiêu điều tự tại, miệng cười nhưng trong mắt ngấn nước “Vậy nếu như ả cung nữ này là do Thục Phi nương nương mua chuộc sau đó nói do Hiền Phi nương nương làm rồi sau đó đổ cho ta thì sao, các người có bằng chứng gì mà buộc tội thần thiếp đây?”

“Thưa hoàng thượng, nô tì không nói suông, ngày hôm kia nô tì còn thấy Hàn Tiếp dư mang một gói thuốc gì đó vào ả, nhưng ở ngoài bọc kĩ giấy vàng nên nô tì không biết bên trong chứa gì”- Tên nô tì đó hoảng hốt. (Hàn Ngọc ơi Hàn Ngọc, chỉ trách người tại sao đắc tội với Thục Phi nương nương)

“Hàn Ngọc thiếp ngay thẳng, không làm không việc gì phải sợ, vẫn câu nói cũ, lẽ các vị nương nương mua ả nô tì này rồi đổ lỗi cho ta, ta sao lại phải nhận?”- Hàn Ngọc đứng đó miệng không còn chút máu, hoàng thượng nhìn thấy tim đã bắt đầu đau nhói.

“Nếu vậy thì phải người đến Thiên Điện cung lục soát xem có gói thuốc đó hay không thì biết liền mà”- Thục Phi cười lạnh.

Không hay rồi, quả thực không hay rồi

Hàn Ngọc mắt hoảng hốt nhìn hoàng thượng rồi lại như không, Thục Phi thấy ánh mắt rụt rè của Hàn Ngọc vội đắc ý. Nàng ta biết nàng ta đã đạt được ý đồ đưa Hàn Ngọc vào con đường chết. Ai bảo ả dám phá hủy gương mặt của nàng.

Sau một hồi lục soát, một đoàn thái giám đi vào bẩm báo

“Dạ thưa hoàng thượng, trong đó không có gì ngoài một cây trầm ở cái tủ. Cây trầm này trên đó có ghi Sở Linh ả”

“Không thể nào, cây trầm của ta sao ở chỗ Hàn Tiếp Dư được, không thể nào”- Sở Linh bắt đầu luống cuống xem chuyện gì đang xảy ra.

“Tại sao cây trầm của nàng lại xuất hiện trong Thiên điện cung, theo ta biết nàng đó giờ chưa bao giờ đặt chân vào Thiên Điện cung ả”- Hoàng thượng dùng ngữ khí nhẹ nhàng đầy khiêu khích hỏi Sở Linh. Thục Phi giờ này đã tái mặt mất.

“Không, thần thiếp không có, thần thiếp chưa bao giờ đến Thiên điện cung. Cây trầm này, là do Hàn tiếp dư lấy trộm”- Sở Linh vội vàng chối và đang trong trạng thái cực kì lo sợ

“Đúng rồi hoàng thượng, người không biết hôm qua Sở tài nhân có nói với thần thiếp cây trầm của nàng tại sao biến mất, không chút dấu vết, nhưng chuyện này nhỏ nên thiếp không báo lại hoàng thượng và thái hậu ả”- Thục Linh vội vàng dập tắt cơn lửa trong triều đang xôn xao nghị luận

“Vậy là Thục Phi nương nương đang cố tình đẩy tội danh ăn cắp cây trầm này của Sở tài nhân cho ta. Vậy ta cũng có thể nói là Sở tài nhân muối muối đây đi vào trong Thiên Điện cung giờ trò quỷ, bị đánh rơi lúc nào không hay thì đúng hơn. Mong hoàng thượng cho người đến Cảnh nhân cung phòng của Sở tài nhân lục soát để lấy lại công bằng cho thần thiếp.”- Ánh mắt Hàn Ngọc tỏ ra bất cần đời và vô cùng mệt mỏi, không thể làm gì hơn ngoài cách đưa ánh mắt của mình qua Hoàng thượng để hoàng thượng nhanh chóng kết thúc vụ việc này. Nàng hoàn toàn vô tội.

Ánh mắt của Sở Linh hoàn toàn lo lắng còn Thục Phi thì giờ đã chuyển sang màu đỏ vì kế hoạch của mình bất thành. Thục Phi vô tình lọt vào trong bẫy của Hàn Ngọc được đặt ra tiếp theo.

Đúng như dự đoán, tên thái giám hét hoảng chạy vào, đưa một gói thuốc vào trong cung.

Thái y sau một hồi xem xét, vội hoảng sợ nói “Hoàng thượng, đây là Đoạt Nhan đan, chỉ cần một chút bột này cộng với Thoái hồn đan sẽ sinh ra được chất làm cho mặt của Thục Phi thành ra như vậy.

“Người nói láo, tại sao trong Cảnh nhân cung lại có thứ đồ này chứ, là Hàn Ngọc vu oan cho ta, là Hàn Ngọc vu oan cho ta”

“Thưa hoàng thượng” thái giám tiếp theo chạy đến tay dâng một hình nhân bằng gỗ, trên đó có ghi họ tên Hàn Ngọc cùng ngày tháng năm sinh. Trên đó có chục cây đinh đâm vào những điểm tự huyết”

“Không không thể nào, ta không có làm, ta không có làm”- Sở Linh hoảng sợ khóc bù lu bù loa, tay run kịch liệt”

“Đáng chết, là một tài nhân trong cung mà dám hạ độc Thục Phi, lại còn dám dùng yêu thuật để tổn thương đến Hàn Tiếp Dư”- Thái hậu tức giận quăng li trà của mình xuống, mặt đỏ lên.

“Xin hoàng thượng bớt giận, xin Thái hậu bớt giận, có thể nữ nhi của ta do người khác hãm hại”- Sở Hán lạnh người vội lên tiếng.

“Ai mà dám hại nữ nhi của người chứ, chứng cứ không phải rành rành vậy rồi sao. Nó còn tình đem gói thuốc này bỏ vào phòng của Hàn Tiếp Dư nhưng chắc bị phát hiện rồi vội vàng bỏ chạy rồi, không kịp bỏ vào”

“Truyền nô tì của Hàn Tiếp dư vào cung”- Hoàng thượng đồng đặc.

A Châu đến đã quỳ thành lễ

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Hồ điệp án (P2)

“Tiểu cung nữ, mấy hôm nay ngươi có thấy vị phi tần nào đến Thiên điệp cung hay không?”- Thái hậu cười khả ái.

“Dạ đạo gần đây thì không có ai đến Thiên Điệp Cung cả”

Thục Phi và Sở Hán thở phào nhẹ nhõm

“Ngươi có dám chắc?”- Thái hậu trừng mắt

“À nô tì có gặp Sở tài nhân đứng trước cửa thiên điệp cung. Hình như là đang đi ra nhưng ngài ấy lại nói ngài ấy tính vô thăm Hàn Tiệp Dư. Thần thiếp có bảo Hàn tiệp dư không có ở trong nên Sở tài nhân nhanh chóng đi về”

“Không, ngươi nói láo, ta không bao giờ đi đến Thiên Điệp Cung cả”- Sở Linh rào gú

“Tiện nhân, ngươi vậy mà vẫn không định tội”

“Hoàng thượng, thần thiếp bị oan, thần thiếp bị oan, xin ngài làm chỗ dựa cho thần thiếp, minh oan cho thần thiếp”- Sở Linh đã khóc đến khàn cả họng nhưng vẫn không ngưng hô to. Hoàng thượng trầm lặng một chút xiu lại nói lên “vội những gì ta thấy, thật khó để minh oan cho ngươi”

“Hoàng thượng, Sở Linh không bao giờ dám làm như vậy, Sở Linh không bao giờ dám”- Thục Phi giờ cũng quỳ xuống cầu xin

“Bẩm hoàng thượng, chúng thần còn tìm thấy cái này”- Một tên thái giám nhanh nhẩu chạy lên, tay đưa ra một tấm giấy trên đó toàn là mật ong và một thứ gì đỏ đỏ.

“Đây là Dẫn điệp đơn, một loại hiếm có của nước Tây Vực. Cái này để hồ điệp, vì khi nghe thấy mùi này, hồ điệp được nuôi sẽ lập tức bay lại. Nhưng nhất định phải có khoảng cách gần. Nhưng nếu như mùi này bị mất đi thì hồ điệp đâu sẽ về đó”

“Không, hoàng thượng, thần thiếp không có làm vậy. Những cái này thần thiếp đã từng thấy qua ở Thục linh cung”- Sở Linh người như mất hết sức lực nói ra.

“Sở Linh, ngươi nói bậy cái gì vậy, tại sao ngươi lại nói ta có những thứ này”- Thục Phi bắt đầu cảm thấy đến lượt mình phải chịu tội rồi. Hồi nãy ả còn trấn tĩnh một tí xiu bởi vì người đồ võ là Sở Linh, không ngờ Sở Linh này lại cần ngược vào nàng.

“Ngươi đừng có nói láo, vu oan tội cho Thục Phi”- Hoàng thượng bức tức. Thục ra trong lòng ngài đang rất sáng khoái. Nhưng vì thế lực hiện tại, cũng phải nói làm sao cho Sở Hán không tìm lí do nào để tức giận từ hấn.

“Có hay không, hoàng thượng chỉ cần lục soát Thục Linh cung là biết ngay thôi, cần gì phải nói chi cho hao hơi, tổn huyết”- Hàn Ngọc giờ phút này hai mắt đã tỏa sáng.

“Cho người đi đến cung Thục Phi lục soát”- Hoàng Thượng hô to.

“Dạ thưa hoàng thượng, những thứ đó của Thục Phi nương nương nằm trong nhà bếp, phía dưới bếp lò đào sâu ba thước. Còn hồ điệp Thục Phi nương nương có nuôi đằng sâu hậu viên, bên trong hốc cây đào duy nhất ở đó, bỏ những lá cây đó ra sẽ thấy ạ”- Sở Linh giờ đây đã không biết nên làm gì, nên nàng phải quyết không được dính vào chuyện này của Thục Phi nữa’

“Sở Linh, ngươi câm miệng, ngươi biết ngươi đang nói gì không”- Sở Hán tức giận quát lớn, giờ phút này Sở Linh, Sở Hán và Thục Phi đang là cá trên thớt, dù cố gắng thoát ra khỏi thớt, nhưng càng cố gắng vẫy vùng thì càng kiệt sức mà nằm trên thớt.

“Con tiện nhân này, ngươi có còn coi ta là chị ngươi nữa hầy không, ngươi tại sao phải vu oan cho ta chứ, con tiện tì, ta sẽ giết ngươi”- Thục Phi tức giận không chịu được, dùng thanh kiếm tính mùa tới Sở Linh thì đã bị Hàn Ngọc đá ra

“Hoàng thượng, Thục Phi quá mạnh động rồi”- Hàn Ngọc mặc ngoài lo lắng nhưng bên trong cười rất hả hê.

“Ta còn chưa tính toán ngươi, ngươi dám vu oan cho nó và cho ta, ngươi thật đúng là một con tiện nhân rắn độc, hạ lưu, vô sỉ”

“Thục Phi nương nương tại sao phải nói thần thiếp như vậy chứ, đâu có chứng cứ nào chứng minh thần thiếp có tội đâu.

“Bảo cáo Hoàng thượng, theo như những gì Hoàng thượng căn dặn, ta đã tra ra tên cung nữ nói là người của Hàn Tiệp Dư thật ra sáng hôm nay có tiểu thái giám nhìn thấy trong cung”

“Mau đưa tên thái giám ấy vào”- Hoàng thượng ra lệnh.

Tên thái giám bước vào nhìn thấy Hàn Ngọc liền cười lạnh trong lòng, hành lễ xong bấm báo

“Hạ thần không biết bố cục câu truyện diễn ra như thế này, làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Hàn tiếp dư. Sáng hôm nay hạ thần chuyển quần áo vào của dịch đình vào cung của Thục Phi nương nương thì thấy Thục Phi đưa cho nương nương này một bao vải trắng, trong đó không biết là gì. Và con đưa thêm cho tên cung nữ đó cây trầm cài. Đến hồi này khi đang mang quần áo vào Can lộ điện thì mới nghe mọi người nghị luận đó là cây trầm của Hàn Tiếp Dư nên vội vàng đến đây để báo ạ”- Tên thái giám lo sợ nhìn Thục Phi nhưng kịp nhìn vào Hoàng thượng để trấn tĩnh lại.

“Người nói láo, ta không hề đưa bạc và trầm cho tên nô tì kia”- Thục Phi quát to

“Tên tiểu thái giám này chưa nói nương nương đưa bạc mà nương nương tự khai rồi”- Hàn Ngọc nói lên giọng đầy châm chọc

“Người đã biết tội của mình chưa”- Hoàng thượng tức giận nhìn Thục Phi

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bôn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Hồ điệp án (P3)

“Hoàng thượng, thần thiếp không có, quả thật thần thiếp bị oan, chính người, chính người đã mua chuộc tên tiểu thái giám này, người – con à tiện tì này, ta phải chém người thành muôn mảnh”- Thục Phi nhào tới tính xiết cổ Hàn Ngọc, hoàng thượng liền cho người ngăn cản, và kêu người đánh nằng nặc năm cái bạt tai vị tì làm loạn triều đình

“Hoàng thượng, thần thiếp không có, thần thiếp không có mà”- Mặt của Thục Phi đỏ lên, miệng không ngừng kêu ca

“Thì ra Thục Phi lại cố tình muốn đổ tội cho Hàn tiếp dư, chúng ta thật nhìn mặt không đoán được lòng mà”- Hiền Phi khiêu khích, nói giọng đầy châm chọc nhìn qua phía của Quý Phi.

“Chính ta đây cũng hiểu lắm là do Hàn tiếp dư làm, đúng là âm hiểm nha”- Quý Phi hòa theo Hiền Phi, công kích Thục Phi

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao

“Nham hiểm giờ nên gán cho Thục Phi là đúng rồi, đúng là Thục Phi tử và mà”- Đức Phi vội châm dầu vào lửa

“Đúng là lòng lang dạ sói, vậy mà còn đổ thừa cho Hàn tiếp dư”- Vương Chiêu Nghi bàn chuyện với Lý Chiêu Nghi

“Người không nên nói vậy, dù gì người ta cũng cố tình muốn chôn sống Hàn Ngọc, Coi chừng sống Hàn Ngọc xong sẽ đến phiên người”- Lý Chiêu Nghi đáp trả

“Không ngờ con gái người và cháu người lại làm ra những chuyện như vậy, thật là đáng sợ a”- Hàn thượng tướng quân giờ đây đã cười không ngớt miệng. Ban đầu hắn lo sợ nữ nhi của mình sẽ bị bọn chúng hùa nhau hãm hại. Nhưng cuối cùng thì nữ nhi được mình oan lại lời ra thêm chuyện động trời của Sở Linh và Thục Phi, không phải chuyện rất vui sao.

“Người, con gái người thật nham hiểm xảo trá, con gái người vu oan cho con gái ta”- Sở Hán tức giận

“Người có thấy con gái ta yếu đuối như thế nào không mà có thể đi hãm hại một người ác độc như Thục Phi và Sở Linh chứ. Tội danh không quá rõ ràng rồi chứ”- Hàn thượng tướng quân nói khích.

“Người, để xem nữ nhi của người sẽ có thể tồn tại trong hoàng cung này không”- Sở Hán tức giận cắn răng, miệng đã phun máu

“Nhưng trước hết phải xem cháu và nữ nhi của người có qua khỏi kiếp này không đã”

“Người”- Sở Hán cứng miệng

“Hàn Sinh ơi Hàn Sinh, cả một đời ta đấu với người, vậy mà hôm nay cả hai đứa ta yêu thương lại bị thua bởi một con tiểu nha đầu của người”

Giờ phút này Sở Hán đã không thể nói lên lời nào

“Các người có biết câm miệng không hả”- Hoàng thượng tức giận quát lớn. Tất cả đều im bật.

“Thưa hoàng thượng đúng như những gì Sở tài nhân nói, quả thực có Dẫn Điệp đàn”- Thái giám đưa lên

“Thưa hoàng thượng, đúng như những gì Sở tài nhân nói, ở trong hốc cây có hồ điệp”-

Thái giám đưa lên

“Thật quá lắm rồi, thật quá lắm rồi, Thục Phi, ngươi còn gì muối chối nữa không?”- Thái hậu tức giận ném li trà xuống

“Nô tì chỉ là nuôi bướm thôi, quả thực không có làm gì hết”

“Dạ thưa hoàng thượng, ta còn phát hiện trong trong hốc cây đào có Thoái hồn đan – chất độc này không chết ngay mà chết từ từ, sau nửa năm từ khi trúng độc mới bắt đầu chết”- Thái ý vội bẩm báo.

“Thì ra là Thục Phi đem thuốc này muốn giết Sở Linh, nhưng Sở Linh lại cao chiều hơn, dùng độc vốn có của hồ điệp mà Thục Phi làm ra, thêm vào đó là độc của Sở Linh chuẩn bị, thật sự là quả quyết giết có móng tay nhọn a”- Hàn Ngọc vỗ tay tán thưởng

“Ngươi cảm ơn cho ta, ta chính là hại ngươi”- Thục Phi giờ này không còn gì để chối cãi nữa, nàng nói lớn khiến toàn trường im bật

“Ta chính là dẫn đàn bướm này tới cung của ngươi, nhưng ngươi lại thoát nạn sau đó lại hãm hại Sở Linh và ta, hoàng thượng tội danh của thần thiếp chắc chắn phải có liên quan đến Hàn Ngọc”- Thục Phi quyết lời Hàn Ngọc xuống nước.

“Hoàng thượng có thể tin lời Thục Phi nói được không?”- Hàn Ngọc giương mắt nhìn Thục Phi sau đó nhìn Hoàng thượng

“Chuyện đó thật vô lí, bây giờ ngươi nói ngươi đến hạ độc ta thì ta sẽ có liên quan đến chuyện này sao?”- Hoàng thượng nhướng mày

“Nhưng giả thiết này thì chắc chắn có liên quan. Nếu như Thục Phi đã nói vậy tức là ngài đã dẫn hồ điệp đến để hãm hại ta, xong sau đó Sở Linh lại dẫn dụ hồ điệp về phủ của mình, dùng hồ điệp để hãm hại Thục Phi. Một mũi tên trúng hai con nhạn. Như dự đoán Thục Phi còn tưởng Hàn Ngọc ta hãm hại nên mua chuộc một tên cung nữ để làm chứng nói bướm từ trong ta ra và sau đó tên cung nữ nói đó là người của ta để mọi người nghi ngờ nơi ở của ta. Nơi ở của ta thì chắc là do Thục Phi sai Sở Linh đem Thoái hồn đan bỏ vào chỗ của ta. Ai ngờ không biết Sở Linh làm gì không có để chỗ ta mà lại bị rớt thêm 1 cây trâm. Nhưng không ngờ vì cây trâm đó lại tố cáo ngược Sở tài nhân và lúc thấy hình nhân của ta. Không thì ta đã chết oan rồi. Thục Phi nương nương cao kiến, nhưng Sở tài nhân đúng thật là cao kiến hơn a” – Hàn Ngọc suy luận khiến cho tất cả mọi người ở đây bừng tỉnh đại ngộ

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bồn Cung Sẽ Ngược Chết Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Hồ điệp án (P4)

u bọ đấu nhau, chim sẻ rình mồi mà. Sở tài nhân quả thực là lợi hại. Mọi người trầm trồ bình luận.

“Ngươi nói láo, ngươi vu oan cho ta, ta không có làm như vậy”- Sở tài nhân bây giờ đây càng nói càng vô lí, càng nói càng sai.

“Hoàng thượng ơi hoàng thượng, xin ngài minh oan cho thần thiếp. Cầu phụ thân cho nữ nhi một lời công đạo”- Sở Linh hướng về phụ thân của mình nhờ sự giúp đỡ.

“Ta.. ta”- Sở Hán giờ đây thật sự rất khó mở lời, miệng hần đầy máu tươi, hần đang tức muốn chết đi sống lại.

“Thưa hoàng thượng, chúng thần tìm thấy một chút cánh bướm bị cháy trong phần trò tàn, hình như là cháy chưa hết”

Thục Phi giờ này đã tức khắc sụn đỏ không còn nói gì được nữa.

“Ta chính thức phán tội các ngươi”- Hoàng thượng chuẩn bị nói thì Hàn Ngọc cướp lời

“Hoàng thượng, khoan đã”- Hàn Ngọc cầu xin Hoàng thượng cho mình được nói

“Nàng muốn nói gì”- Hoàng thượng khó hiểu nhìn Hàn Ngọc.

“Thần thiếp có nghe quý phi kể rằng, hồi đó trong cung có 3 phi tần chết liên tiếp trong vòng 1 năm rưỡi. Sự việc liên tiếp nhau mà không có lời giải đáp. Chỉ có người trước khi chết nói được chữ Hồ. Thần thiếp nghĩ thực sự người trước khi chết đó muốn nói chữ Hồ điệp. Và đang ám chỉ bọn Hồ điệp. Còn Thục phi nương nương lại rất chuyên nghiệp trong khoản đào tạo bướm này, chúng ta không thể nghi ngờ có liên quan đến Thục Phi hay sao”- Hàn Ngọc chất vấn khiến cho chôn hậu cung một dịp sáng mắt, tất cả mọi người lo sợ vì đã bỏ qua một điểm vô cùng quan trọng này.

“Hàn Ngọc, tại sao ngươi phải chèn ta đến chỗ chết ngươi mới chịu hả”- Thục Phi quát lớn,

“Quả là nữ nhi của ta, đem vào đúng chỗ đúng thời cơ a, lần này nữ nhi của người khó thoát khỏi cái chết rồi”

“Thì ra a ta chính là hung thủ”

“Quả thực là ác ghê gớm”

“Cả hai người đều có tội, đều đáng chết, ta xét theo công lao mà Sở gia đã giúp cho đất nước nên không ban cái chết, phạt tước bỏ chức quyền, nhốt vào dịch đình”

Hoàng thượng ơi là hoàng thượng, đến giờ phút này mà chàng còn ngại Sở gia hay sao. Những tội danh đó nếu là của ta thì ta sẽ phải chết không có chỗ chôn rồi. Chàng đúng thật là

“Ta còn nghe nói Thục Phi nương nương đây gian dối với Trần Dương công tử ở Thục Linh cung a”- Hàn Ngọc nói lên làm toàn trường lạnh ngắt như tờ. Hoàng thượng chuẩn bị thử phào nhẹ nhõm nhưng giờ thì biết sóng gió chuẩn bị nổi lên tiếp

“Người nói láo, ta không có cùng Trần Dương công tử làm việc bậy bạ, ta không có, Trần Dương công tử có đến thư phòng của ta dạy ta đàn, nhưng quả thực không có chuyện gì với ta”

“Vậy ngài có muốn vạch nốt son trên người ngài ra cho mọi người nhìn không”

“Ta..”

“Sao, nương nương không dám vạch, để ta vạch cho nương nương”- Hàn Ngọc tiến lên

Hoàng thượng thấy thế liền quát lớn “Đủ rồi”. Nhưng hoàng thượng chưa kịp nói xong thì Thục Phi đã đâm đầu vào cột, từ từ và chết ngay tức khắc. Trong lúc đó còn nói “Hàn Ngọc, ta có hóa quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi”.

(Nàng trách ta không trừng phạt thích đáng nên tự tay ép chết Thục Phi sao, ta nhìn lầm nàng rồi)- Hoàng thượng suy nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bôn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lời cảnh cáo

Hoàng thượng trầm mặc hồi lâu, trong lòng tuy thoải mái vì một thế lực ngầm trong cung đã bị tiêu diệt ở hậu cung, nhưng hắn cũng không thể vui nổi bởi vì Hàn Ngọc so với tưởng tượng của hắn thật lạnh lùng. Không có một chút gì rụt rè, nếu nàng ngay thẳng, hậu cung sẽ không sao. Nhưng nếu nàng muốn đạt được mục đích của mình, hậu cung còn bị đe dọa hơn bao giờ hết.

“Tất cả mọi người lui xuống hết đi, trẫm muốn yên tĩnh”.

Mọi người nghe thấy ngầm hiểu nên tự động rút lui, Hàn Ngọc đi xuống dưới gặp cha bắt ngơ chạm mặt với Sở Hân.

“Hàn Ngọc, người đợi đây, người dám sát hại cháu gái và con gái của ta, những ngày tháng trong cung sau này, ta sẽ từ từ giết chết người, bắt người phải đền mạng cháu gái của ta”- Sở Hân giờ này đã tức ói máu, mắt hắn đỏ ngầu. Bao nhiêu công sức hắn tạo thế lực ở hậu cung giờ lại bị một con nhà đầu mới vô chưa được nửa năm phá nát. Hân thượng tướng quân nghe thấy, mỉm cười nói chuyện thông dong:

“Chắc là Hàn Sinh ta chết rồi, dù có chết ta cũng sẽ bảo vệ con gái của mình. Không như người chung mắt ra để xem cháu gái người chết, con gái người bị tông vào dịch đình.

“Sở Hân tướng quân, ta xin lỗi nhưng ta muốn ông biết một điều, hãy hạnh phúc khi hôm nay ta không ép chết Sở Linh, nếu không một ngày người sẽ chứng kiến tới hai mạng người ra đi, sợ lúc đó người sẽ không còn máu để học đâu”

Nói rồi Hàn Ngọc cùng với cha mình đi về phía Thiên điệp cung, không nhìn hắn thêm một ánh mắt nào nữa. Hắn như rơi tõm vào lỗ đen vũ trụ, máu từ trong hai hốc mắt của hắn cũng muốn tuông ra. Câu nói đó đã chứng minh tất cả. Những gì xảy ra hôm nay đều do Hàn Ngọc sắp đặt. Là Hàn Ngọc không muốn giết con gái hân bởi vì con gái hân chưa uy hiếp nổi Hàn Ngọc. Nếu nói như vậy, hân có thể giết được Hàn Ngọc để báo thù cho con gái, cháu gái của mình hay không.

Trong Thiên điệp cung, tất cả cung nữ đều lui xuống chỉ còn Hân Thượng tướng quân, Hàn Ngọc và A Châu.

“Hôm nay thật may mắn khi con không lọt vào tròng của họ, nếu không ta thật sự sợ con bị bọn chúng hại chết”- giờ phút này Hàn Sinh mới thử phào nhẹ nhõm. Nhưng đáp lại câu nói ấy, Hàn Ngọc chỉ lạnh lùng cười

“Có gì may mắn ở đây chứ, bọn chúng chết chính là do con sắp đặt”.

Hàn Ngọc vừa nói xong câu đó, Hàn Sinh hai mắt đã cứng đờ, miệng đang uống nước cũng lập tức dừng lại, gáy của hân lạnh ngắt, mồ hôi của hân chảy xuống, đôi môi mấp máy

“Mau, mau kể cho ta biết chuyện gì đã xảy ra”

“Ngày hôm qua khi con trở lại Thiên Diệp cung, chơi một hồi với A Châu ngoài viện bất ngờ con phát hiện có dư ra thêm một đàn Hồ Diệp. Thực Phi không hề biết rằng trong cung của con nuôi rất nhiều bướm. Nhưng bướm này đều được con tính toán số lượng cẩn thận. Khi phát hiện điểm đáng nghi này. Con tính nhờ A Châu mời thái y trong cung đến nhưng A Châu đề xuất Lưu Thái y, người của mình. Nên con biết được đàn hồ điệp trên người có độc, là thoát hồn đan. Thoái hồn đan này bình thường không có chuyện gì, nhưng nếu hít phải độc của nó thì sau nửa năm đều phải chết. May mắn là con và A Châu cảnh giác, nếu không cái mạng nhỏ này cũng khó giữ. Bọn con đã nhanh chóng uống giải dược của Thoái hồn đan sau đó đi tìm kiếm một vật mà Lưu Thái Y nói – Dẫn điệp đan. Bọn con lục tung hoa viên lên mới thấy có một tấm giấy trong đó chứa chất gì đó đỏ đỏ như những gì Lưu Thái Y miêu tả. Và Lưu Thái Y cũng nói cho con biết nếu sử dụng Thoái hồn đan và Đột nhan đan sẽ tạo ra một chất không rõ. Nhưng theo con biết chất đó được gọi là Axit.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bồn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hàn Ngọc chịu ủy khuất

Bọn con lục tung hoa viên lên mới thấy có một tấm giấy trong đó chứa chất gì đó đỏ đỏ như những gì Lưu Thái Y miêu tả. Và Lưu Thái Y cũng nói cho con biết nếu sử dụng Thoái hồn đan và Đột nhan đan sẽ tạo ra một chất không rõ. Nhưng theo con biết chất đó được gọi là Axit. Chất này một khi đã dính vào mặt thì sẽ sôi trào như tạt dầu lên mặt, đau đớn chịu không nổi. Không gì có thể cứu nổi. Lưu Thái Y cũng có nói một khi lấy Dẫn điệp đan ra thì đàn bướm tự khắc quay về chủ của nó. Lúc đó con vẫn chưa biết ai là chủ nhân của đàn bướm này. Con lấy thuốc đổ vào một số nhánh hoa trong vườn, trong đó bỏ thêm một tí hương hấp dẫn đàn bướm mới. Sau đó đốt Dẫn điệp đan, đàn hồ điệp bỗng chốc di chuyển ra khỏi Thiên Diệp cung và bắt đầu đi đến Thực Linh cung. Hôm qua con xin phép về sớm là do A Châu báo đàn hồ điệp đã đi về Thực Linh cung. Với tính cách yêu nhan sắc hơn mạng sống của mình, Thực Phi chắc chắn sẽ sống không bằng chết tìm kiếm con để trả thù. Nhưng ả không có bằng chứng nên sẽ nhờ một người nào đó nói đã nhìn thấy đàn bướm đi qua ta. Vì phòng của Sở Linh ở một mình, chỉ có một cung nữ nên con dễ dàng đột nhập, lấy chiếc trâm cài của ả. Sau đó bỏ Đột nhan Đan còn thừa vào tủ của ả và một hình nhân mà con đã chuẩn bị sẵn, trên đó có tên họ, ngày sinh của con. Xong con tiếp tục để Dẫn điệp đan ở đó. Để ám chỉ mọi người Sở Linh muốn một mũi tên giết hai con nhận. Sáng nay con muốn lấy chiếc trâm con yêu thích ra để cài thì chợt phát hiện nó đã mất, con với A Châu tìm hơn nửa canh giờ mà không thấy liền nghĩ đến hôm đó con cùng A Châu trèo cây, nên để dưới đất. Nhưng sau đó thì quên đem về. Sáng sớm con đã uy hiếp một tên thái giám hay chuyên quần áo từ dịch đình vào Thực Linh cung. Cùng tên đó chứng kiến cảnh Thực Phi và tên tiểu cung nữ kia giao dịch. Con bất ngờ phát hiện cây trâm đó đang ở trong tay Thực Phi. Con biết nàng sẽ tính kế con cho nên con đã uy hiếp tên thái giám đó, sau đó cho hắn một ít bạc để hắn kể sự thật nhưng lược bỏ đi một số chi tiết như ở đó có mặt của con. Và đợi đến lúc nào hoàng thượng cho truyền A Châu vào thì hắn sẽ đi bẩm báo với Thái giám. Còn A Châu con đã kêu em ấy bịa ra chuyện nhìn thấy Sở Linh đi vào trong cung của con để có thể buộc tội ả đã tính hãm hại con.

Nghe đến đây, Hàn thượng tướng quân mồ hôi lạnh đã chảy đầy trên người. Hắn không ngờ tất cả mọi chuyện không phải vì con gái của hắn may mắn, là ở năng tính kế để một phát giết cả hai. Vì thế năng mới tự tin có thể giết Sở Linh và cảnh cáo Sở Hân. Hắn dừng lại một lúc rồi tiếp tục hỏi

“Vậy tại sao con biết Thực Phi đã mất chẩm đồ”

Hàn Ngọc cười lạnh. “Lúc Trần Dương công tử dạy Thực Phi, con đã lên ở trên nóc nhà khoét một lỗ, cột Xuân dược vào vào trong và chờ cho đến khi mùi hương lan tỏa ra khắp phòng”

Hàn thượng tướng quân cười lên sáng khoái “Không hổ là con gái của ta, thật là đa mưu túc trí a. Nhưng con dàn xếp như vậy có hơi ác quá không?”

Hàn Ngọc lần này nghe thấy câu nói của Hàn Thượng tướng quân cũng cười lên ha ha “Phụ thân là một người chuyên giết người trên sa trường mà muốn dạy con gái của mình nhân từ với kẻ thù sau. Nhưng ai muốn hại con thì con sẽ trả gấp trăm, gấp ngàn lần cho kẻ đó, lí do con quyết định giết chết Thực Phi không phải chỉ vì ả đã cố tình hãm hại con”.

Hàn Sinh uống một ít trà, mắt mở to, đầu óc mơ hồ “Vậy còn lí do gì nữa”

Hàn Ngọc đứng lên, lòng bỗng trầm mặc

“trước khi con bỏ Xuân dược vào, con đã lên nghe được Thực Phi muốn cùng với Sở Linh sau khi đại hội kết thúc sẽ ám sát hoàng thượng bằng cách hạ độc. Sở Hân và Sở Dương sẽ tấn công từ ngoài triều. Nên ả muốn hại con trước để Hàn gia ta không chú ý đến triều đình”

Hàn Sinh cứng người, tay vỗ mạnh xuống bàn: “à ta có mưu mô đến vậy sao”

Ánh mắt của Hàn Ngọc trở nên lơ đãn “con nghĩ là do cha của cô ta đã ra hiệu cho cô ta bắt đầu hành động. Đầu tiên sẽ hại con, sau đó sẽ hại độc hoàng thượng. Nhưng bọn chúng cũng quá ngây thơ rồi, bọn chúng nghĩ Hoàng thượng sẽ dễ dàng bị chúng hạ độc hay sao. Cho dù bọn chúng muốn tạo phản thì cũng không có cơ hội. Nhưng con không muốn khi cuộc chiến nổ ra, người thiệt nhất lại là nhân dân, ngay cả Hàn gia ta canh gác thành cũng sẽ bị liên lụy rất lớn. Con tạm thời đình chỉ mọi hoạt động của bọn hắn, giết chết phe phái hậu cung của bọn chúng để từ từ giết sạch Sở Gia. Cuộc chiến mấy mươi năm của phụ thân và hắn cũng sắp điểm dừng rồi.

Hàn Sinh giờ phút này cũng nhẹ nhõm, mặt hần tràn đầy vẻ tự hào. Một tiểu nha đầu ham chơi như con gái hần mà lại giỏi cầm kì thi họa, giỏi võ công, đa mưu túc trí, lại còn biết nghĩ về hoàng thượng, về nhân dân thì đúng là phước lớn 9 đời nhà hần. Bất giác Hàn Sinh nghĩ tới chuyện gì đó, liền hỏi

“Hồi nãy khi con ép chết Thục Phi, ta nhìn thấy một tia thất vọng”

Hàn Ngọc cười khổ “nếu như con nói là ả ta muốn tạo phản ai mà tin con chứ, nên thôi, thà không nói thì hơn”.

A Châu buồn tui, giọng the thé “tiểu thư chịu nhiều ủy khuất rồi”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Vật hi sinh

“Nàng nhất thiết phải làm vậy”

Hàn Ngọc nghe thấy thanh âm từ phía sau, để nhẹ cốc nước xuống bàn, trầm tĩnh, im lặng và rồi nàng cũng phát ra vài tiếng “thần thiếp bái kiến hoàng thượng”. Tê Minh lặng lẽ ngồi xuống, uống một miếng trà do nàng pha, càng uống càng đắng. Hần lè lưỡi, mặt hần nhí “trà này thật đắng”. Nàng chỉ cười mỉm, lòng vẫn còn điều muốn nói nhưng rồi lại thôi. Không khí im lặng như đang chờ đợi câu trả lời từ nàng, bất giác nàng thở dài, từ tốn “Cảnh buồn vì người, trà đắng vì lòng, nếu hoàng thượng cảm thấy buồn chán thì nên kiếm thứ gì đó chất và cay để uống như rượu, cái đó mới giúp hoàng thượng cảm nhận đúng hương vị”.

“Nàng nhất thiết phải làm như vậy”

Lại câu hỏi đó được phát ra trên miệng của hần. Hần vẫn ngồi đó nhìn nàng, câu hỏi đó vẫn đang chờ nàng trả lời. Nàng có nên nói hay không đây. Nàng lại do dự, nhưng rồi nàng nghĩ lại, không phải cứ nói nhiều, giải thích cặn kẽ thì người ta tin mình. Đôi khi chỉ vì nàng nói quá nhiều nội dung sẽ khiến người ta nghĩ nàng ngụy biện. Nên thôi, nàng cũng không cần thiết phải giải thích

“Nàng ta có tội, nàng ta đáng bị trừng phạt”

“Nhưng nàng vừa hại chết một người”

“Thần thiếp không ngại”

“Nàng thật thâm độc”

Câu nói tưởng chừng như Hàn Ngọc đã đoán trước, nhưng đôi mắt nàng càng thêm long lanh, ánh mắt sắc bén đã phải nhường vị trí lại cho những giọt nước mắt lấp đầy khóe mắt, môi nàng nhấp máy, nàng mỉm cười

“Vậy nếu đôi lại hôm nay thần thiếp chết, chắc hoàng thượng sẽ vui hơn”.

Đúng, Hàn Ngọc chỉ mới vừa vào triều mấy tháng, dù gì cũng là người mới. Hậu cung của hần có người đã vào từ nhỏ, có người đã vào được mấy năm, nhưng mấy ai được bái kiến, mấy ai được hầu hạ. Vậy thì nàng có đáng là bao trong hậu cung trăm người. Nàng vẫn luôn ước mơ có một cuộc sống hạnh phúc bên người mình yêu, nhưng nàng cảm thấy thật xa vời.

“Ta sẽ không để cho nàng chết” – Hần lắc đầu, đôi mắt hần vẫn nhìn trực diện Hàn Ngọc, môi hần hé răng như muốn nói gì đó rồi lại trầm mặc không nói.

“Thần thiếp mệt rồi, muốn ngủ xin phép được lui cung”

Hần gật đầu, đôi mắt trong suốt kia chứa đựng thật nhiều suy nghĩ, hần không nói gì và để nàng quay trở về.

Đúng là nếu như hôm nay nàng là người bị hại, nàng là thủ phạm, chưa chắc gì hần có thể bảo đảm an toàn cho nàng vì trong cung phe phái khá nhiều nên rất có thể, bọn chúng sẽ hùa vào để đẩy nàng ta vào chỗ chết. Ảnh hưởng trực tiếp đến tinh thần Hàn thượng tướng quân sau đó sẽ nhanh chóng thực hiện âm mưu.

Hôm nay hần cũng đang chờ một điều, đó chính là thời cơ bọn chúng tạo phản. Hần nở nụ cười, nụ cười nguy hiểm hơn bất cứ tên sát thủ nào. Vì Hàn Ngọc, hôm nay hần đã không thể xuất thủ, hần không thể bức chết Hàn Ngọc, không thể xúi giục Thục Phi, không thể khống chế cục diện. Nếu như hần nổi loạn, thì phe cánh của hần đã đầy đủ tội danh để bị đẩy vào chỗ chết. Hần vẫn còn đang phân vân, nếu như lúc đó Hàn Ngọc không thể minh oan, hần có nên hi sinh Hàn Ngọc để tên kia đắc thắng và thực hiện âm mưu của mình hay không. Đối với hần, không có nữ nhân nào quan trọng bằng vận mệnh và sự tồn tại của đất nước.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Không quá kì vọng

Rất nhanh sau đó, dưới sự kinh ngạc của toàn cung, Hàn Ngọc với tài đánh đàn kinh thiên động địa của mình đã dành chiến thắng áp đảo tuyệt đối với vũ khúc mashup mà nàng lấy của hiện đại. Đúng là một kẻ không biết xấu hổ, chỉ biết lấy cái hay của hiện đại để đi làm màu ở thời cổ xưa.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chỉ những con người xuyên không hoàn hảo mới phát huy đủ năng lực, trí tuệ và khả năng nắm vững cục diện. Hàn Ngọc cũng thế, nhờ có những cái hay của hiện đại được tích lũy cả trăm ngàn năm. Nên việc Hàn Ngọc làm một tiểu lưu manh cũng không có gì đáng bận tâm

Vì chỉ có nàng mới xuyên không về cái thế giới này.

Chỉ có nàng – kẻ sát thủ đại tài

Chỉ có nàng – kẻ biến hóa trong mọi tình huống

Chỉ có nàng – kẻ sát thủ vô tình, lạnh khốc.

Hôm nay tất cả mọi người đến với phần thi cuối cùng, phần thi Họa. Tất cả đều đang chờ mong Hàn Ngọc lại đem đến kinh hi gì. Hàn Ngọc cười tươi như hoa, hôm nay nàng không mặc quốc bào mà sử dụng một bộ y phục màu trắng với mái tóc dài, càng nhìn nàng họ càng bị đắm chìm vào trong một thế giới choáng ngợp những sương mù, tóc nàng bỗng bồng bềnh theo làn gió thoát ẩn thoát hiện, vẻ đẹp bí ẩn huyền bí nhưng cũng không kém phần tao nhã, thanh khiết.

“Đẹp, đẹp lắm”

Vương Chiêu Nghi cũng phải đứng trước sắc đẹp của nàng, môi cô run bần bật, đôi mắt thể hiện đầy đủ sự ghen tuông vốn có của một người phụ nữ, sự ganh ghét của một thiếu nữ xinh đẹp khi thấy người có khí chất hơn mình. “Sắc đẹp này không xứng công quyền rũ được hoàng thượng”.

Lý Chiêu Nghi đang uống trà nghe Vương Chiêu Nghi than phiền, đôi mắt mang theo sự tiếc nuối nhưng nụ cười trên môi ngày càng tươi, nàng cố ý nhìn Vương Chiêu Nghi với cặp mắt đầy khiêu khích “Rất nhanh nàng sẽ lên hàng Chiêu Nghi mà thôi”

Vương Chiêu Nghi liếc nhìn Lý Chiêu Nghi, miệng trầm khàn “Nước sông không phạm nước giếng, trong hoàn cung này, người nào dám uy hiếp đến sự tồn tại và chức vị của ta thì kẻ đó sẽ không có cái chết toàn thây”.

Không phải Lý Chiêu Nghi và Vương Chiêu Nghi là một đôi bạn thân, tình thâm tử muội.

Phụ thân của Lý Chiêu Nghi là Tư Đồ, quan văn hàng nhất Phẩm, phụ thân của Vương Chiêu Nghi cũng là Tư đồ. Cả hai đều là 2 thế gia có cường thế. Tuy nhiên cả hai đang chịu sự ảnh hưởng của Hiền Gia. Nên kẻ thù chính của họ không phải là lẫn nhau, mà là Hiền Phi

Cuộc thi bắt đầu, không ngờ chỉ có Hàn Ngọc là thí sinh nữ duy nhất, phải đối đầu với cả 4 thái tử của nước láng giềng.

“Hàn Tiệp dư dù gì thì chỉ là con gái, làm sao mà đi thi đấu với con trai được”

“Dù gì thì nàng cũng thắng cả 3 ván rồi còn gì, đối với Hàn Tiệp Dư, ta tin có kì tích”

“Ta thì không dám mơ, các người không biết Ly hoàng tử là người luôn tạo ra cái đẹp hay sao, chỉ cần ngài vẽ một bông hoa, bông hoa đó đều sống động như thật. Chỉ cần ngài vẽ con ngựa, mọi người nhìn liền hoảng sợ lui ra. Cái thần là cái quan trọng nhất trong một bức tranh và Ly hoàng tử đã đạt đến cảnh giới đó”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bồn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Không phải sự thật

Tên thái giám bước lên phía trước, nhắc cây dùi lên và gõ và cái trống 3 cái thật to, thật mạnh rồi vỗ một tràng dài càng ngày càng nhỏ dần, dứt tiếng trống tên thái giám cất giọng nói lãnh lút kèm phần đập vào mặt người ta của hấn lên: “Chủ đề phần thi hội hoa này là “không phải sự thật”.

“Hã, không phải sự thật là cái gì, hoàng cung đây là muốn chơi các thí sinh sao, không phải sự thật là sự giả dối, mà giả dối thì làm sao mà vẽ”

Không hổ danh là họa thần, Ly hoàng tử đặt ngòi bút lên đã vẽ ra những cánh rừng xanh bát ngát, những đóm nâu khô khốc của gốc cây và dòng suối kể bên như đang chảy. Bức tranh hoàn toàn chuyển động, càng vẽ càng thật, càng vẽ càng động.

“Không hổ danh là Ly hoàng tử, chỉ cần đặt bút đã vẽ ra được kì tích”- Mọi người đều tấm tắc khen ngợi.

Phía bên này Thục hoàng tử đang vẽ một ngôi nhà được lợp bằng rơm, toát lên một vẻ nghèo khó khốn khổ, phía dưới nhà có ông quan đang chổng chất 1 đồng vàng, đằng xa xa những người nông dân đang nghỉ ngơi giữa đồng lúa.

Tấn hoàng tử ôn hòa hơn một tí, tay vẽ lên vũ bão, một cơn gió mạnh lùa đến một bức tường, rơm bay đi nhưng đằng sau nó là một bức tường dày và vững chắc.

“Nhìn kia, Chu hoàng tử không phải vẽ 1 cặp vợ chồng đang hạnh phúc bên nhau đó sao”

Tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt về Chu hoàng tử

Chu hoàng tử vẽ một ngôi nhà, ở ngoài người vợ chính y phục cho chồng, chuẩn bị tiễn chồng đi nhưng phía trong nhà có một người đàn ông đàn còi trần, ngồi đó chờ sẵn.

Cả 4 vị hoàng tử, ai cũng vẽ nên những bức tranh sâu sắc và vô cùng đúng chủ đề.

Tuy chỉ có Hàn Ngọc, nàng chỉ vẽ nên những vòng tròn đơn giản và một số hình thù kì lạ mà ai cũng không hiểu nàng đang làm gì

“Không phải à ta bí quá hóa bừa, vẽ lộn xộn sao”- Vương Chiêu Nghi thắc mắc nhìn Lý Chiêu Nghi. Lý Chiêu Nghi mỉm cười, không nói nhưng đôi mắt lại ẩn chứa một sự hả hê. Có lẽ đây là giây phút nàng chờ đợi từ rất lâu.

Hiền Phi từ trên cao nhìn xuống, đôi môi đang uống miếng trà bỗng nhiên sặc sụa, nàng cười không ra tiếng nhưng ai cũng đang nhìn thấy nàng thật sự rất hạnh phúc khi xem tác phẩm của Hàn Ngọc.

“Hàn tiếp dư, nàng đang vẽ cái gì đó”- Hoàng thượng gần hỏi nhưng Hàn Ngọc chỉ trả lời qua loa “đôi lúc mắt thường nhìn vào chưa chắc đã là sự thật”. Câu nói của nàng đang ám chỉ đề bài, lời nói logic đến nỗi không ai có thể phản bác lại.

“Thời gian kết thúc”- Tên thái giám với cái giọng gà bóp cổ kia quát to khiến Hàn Ngọc giật mình, xém xiu nữa là theo thói quen quăng cây cọ vào mặt hắn.

“Hãy thuyết minh tác phẩm của các người đi”- Hoàng thượng ra lệnh

“Dạ thưa hoàng thượng, thần vẽ một cánh rừng xanh bát ngát bên ngoài nhưng bên trong thì khô khốc, nước gần như vậy vẫn không thể tiếp nước, quan gần như vậy vẫn không lo đủ cho dân, đó là sự thật trong giả dối”- Ly hoàng tử nói xong toàn trường đều khen ngợi không ngớt.

Bức tranh của Ly hoàng tử xét về hồn đã hơn xa các bức tranh còn lại, kể cả đường nét hay màu sắc, tất cả đều đẳng cấp hơn rất nhiều.

“Còn thần, thần vẽ một mái nhà tranh nơi tham quan đang ở, phía sau lớp lá của mái nhà là cả đồng vàng hằn chắt, người dân thì ngoài đường nghỉ ngơi con hán bên trong đêm tiền, ăn chơi, đó chẳng là phải là giả dối”- Thục hoàng tử

“Hay, quả thực rất hay, những tên tham quan này phải diệt hết chúng”- Nhiều người tỏ ý kiến tán đồng

Mọi người bắt đầu quay sang nhìn Tấn hoàng tử, Tấn hoàng tử gần giọng, trả lời

“Thần vẽ một chiếc tường tượng chừng như dễ dàng bị xô ngã, nhưng dù gió mạnh thế nào cũng chỉ thổi được về bề ngoài của bức tường. Đây chẳng phải là giả dối trong quân nhân, giả yếu tượng thua để nắm giữ căn khôn”

“Đúng, rất đúng a, nhiều người tưởng chừng kẻ địch yếu, chủ quan nhưng sau cùng mới đón nhận một kết quả thật bất ngờ”

“Còn thần đơn giản chỉ vẽ vợ chồng tượng chừng như đang hạnh phúc kia, cô vợ thì chính tác phong cho chồng, chuẩn bị tiễn chồng đi xa và chuẩn bị cô ta sẽ xả vào lòng người đàn ông khác”

Tất cả mọi người vỗ tay thật lớn và đúng như hoàng thượng đã dự đoán, tất cả mọi người quay sang nhìn tác phẩm của Hàn Ngọc với một đôi mắt triều mến, tràn đầy sự hân hoan để chào đón câu trả lời từ phía Hàn tiếp dư.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Sao sánh nổi lòng người

Hàn Ngọc uống xong tách trà, nhẹ mỉm cười nhìn lên mọi người, sau đó đảo ngược bức tranh, mọi người trầm trồ ngạc nhiên

“Tại sao lại một đứa trẻ con thế này”- quan viên trong triều bắt đầu nghị luận kịch liệt

“Đây đâu phải trẻ con, rõ ràng là một người mẹ mà” – Thục hoàng tử ngạc nhiên

“Không, đây là một con chó mà?” – Tấn hoàng tử không chấp nhận đáp án của Thục hoàng tử

“Đây rõ ràng là một người đàn ông”- Ly hoàng tử thắc mắc

Chu hoàng tử cười to: “các người đang nói gì vậy, rõ ràng là vẽ một tên sát thủ, các người lại nói nào là con chó, trẻ con, người mẹ”

Họa hoàng tử liền quay lại phản bác “ngươi nhìn sao ra tên sát thủ, ta rõ ràng nhìn thấy bộ dạng đáng sợ của một con ác quỷ”

Hoàng thượng liếc mắt nhìn sang Thái hậu

“Mẫu hậu, người thấy như thế nào”

Thái Hậu đang uống trà cũng ngẩn ngơ nhìn bức tranh, tâm trạng cực kì không thoải mái “ta rõ ràng nhìn thấy nó giống như một đứa trẻ, xong mọi người nói ta lại thấy nó giống một con chó, rồi lại thấy nó như một con ác quỷ, cuối cùng ta không biết nàng đang vẽ cái gì nữa”

Hoàng thượng bật cười nói “Con lại thấy một mỹ nữ cực kì xinh đẹp đang nằm ở trong bức tranh”

Đợi chờ không được, hoàng thượng bắt đầu đứng dậy, ho một tiếng khiến toàn trường im ắng, tất cả hướng mắt về hoàng thượng

Hoàng thượng nhìn Hàn Ngọc, “nàng đang vẽ cái gì thế, có thể nói rõ cho mọi người nghe được không”- Hoàng thượng thắc mắc

“Thưa hoàng thượng, thần thiếp đang vẽ lòng người”

“Lòng người, tại sao lại vẽ lòng người, lòng người có hình dạng sao”

Toàn cung lại nổi lên như một cái chợ, người ta thường nói 2 người phụ nữ sắp lại là thành cái chợ, nhưng mấy trăm người đàn ông kết hợp với cả dàn hậu cung khổng lồ của tên tiểu biến thái này sắp lại bàn luận, kiểu như cả thế giới này đang cãi lộn, Thái hậu cảm thấy ồn ào quá liền hoa mắt chóng mặt

“Không phải mọi người nhìn thấy nó là một đứa trẻ sao”

“Ồ” – Cả đám gật đầu

“Đó không phải là một tâm hồn thiện lương trong sáng của một đứa trẻ sao”

“Đúng vậy”- Hoàng thượng gật đầu

“Thế các người không thấy giống một người phụ nữ sao”- Hàn Ngọc lại quay lại hỏi

Toàn trường vẫn gật đầu “đúng thế, là một người phụ nữ”

“Thế các người không thấy giống một thiếu nữ xinh đẹp sao”

Mọi người nhìn lại bức tranh, rồi ồ lên cảm thán “đúng là một thiếu nữ xinh đẹp”

“Thế các người cảm thấy nó không phải là một người đàn bà lớn tuổi đang ưu sầu sao”

Mọi người lại nghi ngờ nhìn vào bức tranh, mắt ai cũng trở thẳng ra ngoài

“Đúng là 1 bà lão đang ưu sầu”

“Chứ không phải là một con chó à”

“Đúng là 1 con chó”

“Thế còn con yêu tinh”

“Đúng là 1 con yêu tinh”

“Vậy còn một sát thủ thì sao”

“Đúng là có 1 sát thủ”

“Vậy có phải là một người đàn ông đang khóc”

“Ôi, nhìn cũng giống như một người đàn ông đang khóc”

“Đó là lòng người, trong nội tâm của chúng ta, đều là thiện lương như một đứa trẻ, nhưng lại cay nghiệt như một con yêu tinh, có người còn xấu xa hơn súc vật, có người lãnh khốc vô tình như sát thủ, nhìn bề ngoài của một con người, nhìn vẻ mặt thì làm sao có thể biết được lòng người bên trong. Nhìn gương mặt xinh đẹp mấy ai ngờ lại đi phản quốc, giết người không chớp mắt. Nhìn gương mặt xấu xa nhưng mấy ai ngờ lại đi hành y giúp người. Như vậy lòng người không phải là sự thật hay sao, lòng người đâu thể dùng cái nhìn để phán đoán, giống như bức tranh, mỗi người nhìn thì sẽ thấy giống một cái, đó đều là một mặt, họ không biết những gương mặt khác như thế nào, há không phải là sự giả tạo, không phải là sự thật hay sao”

Mọi người vừa nghe Hàn Ngọc lên mặt dạy đời, ai cũng trầm trồ khen ngợi, một tiếng vỗ tay nho nhỏ lan dần đến tất cả mọi người trong hậu cung

“Tiểu Ngọc a Tiểu Ngọc, nàng giỏi lắm”- Hoàng thượng gật đầu khen thầm

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Ngu ông đắc lợi

“Tiểu thư ơi có chuyện không hay rồi”

A Châu chạy thật nhanh vào, Hàn Ngọc đang ngồi trước gương chải tóc

“A Châu, có chuyện gì, sao em lại hốt hoảng như thế”

A Châu lắp bắp “Tiểu thư, đại sự không hay, trước cửa phủ nhà chúng ta theo tin mật báo lại, có người để lại một cái đầu hổ đã bị chém trước cửa, lão gia nghi ngờ chính do Sở Gia làm, đang tính bẩm báo hoàng thượng”

“Không được, mau nói cha ta dừng lại”

“Lão gia, ông ta đang trên đường tiến cung”

Hàn Ngọc liền nhanh chóng chỉnh trang y phục sau đó liền thật nhanh đi đến Can Lộ Điện. Nàng vừa đi vừa lo sợ, nàng chạy càng ngày càng nhanh, trời nóng khiến mồ hôi của nàng đầm đìa trên trán. Rất may, nàng thấy phụ thân trên đường liền chạy lên ngăn cản

“Hàn Nhi, người làm cái gì thế”- Hàn Sinh lúng túng đưa con gái sang một bên.

Hàn Ngọc đưa hiệu bảo mọi người lui xuống

“Phụ thân, con nghe nói ngài định vào cung bẩm báo hoàng thượng chuyện đầu hổ”

Hàn Sinh nghe thấy liền giật mình, không biết tại sao con gái mình biết, nhưng nghĩ đến đầu hổ, ông lại tức giận

“Có phải Hàn Gia ta đã qua nhần nhện nên Sở Gia mới muốn cảnh cáo chúng ta hay không. Hẳn quả thực không sợ hoàng thượng truy cứu mà, hẳn không biết nghĩ hiện tại hấn đang ở vị trí nào sau, Thục Phi vừa mới chết, con gái hấn bị tống vào ngục, hấn nghĩ hấn sẽ được hoàng thượng ưu ái chắc”

Hàn Ngọc nghe thấy thế liền hốt hoảng

“Phụ thân nói nhỏ thôi, sợ người khác không nghe hay sao. Nếu bây giờ phụ thân vào cung, chắc chắn sẽ vừa mất cả chì lẫn chày đấy”

“Con nói vậy là ý gì”

“Con phát hiện, hoàng thượng đề phòng con, với tính cách của hấn, thật sự sẽ không để cho một nữ nhân như con làm mưa làm gió, từ chuyện hấn không muốn mình oan cho con ở trên triều đủ thấy, hấn còn có đất nước của hấn và hấn phải lo cho nó. Hấn sẽ không vì nữ nhân như con mà gây chuyện với Sở Gia. Đó là vấn đề thứ nhất, vấn đề thứ hai, phụ thân không thấy lạ tại sao Sở Gia vừa mới gặp chuyện, ngay trong lúc này nhiều người chú ý mà hấn dám vọng động đến trước nhà chúng ta để gây chuyện sao”

“Ý con là..”- Hàn Sinh nghĩ ra được cái gì đó. Liền thấy cái gật đầu của con gái

“Đúng vậy, con nghĩ không phải do Sở Gia làm, mà có người muốn ngư ông đắc lợi. Thử hỏi nếu chúng ta đi bẩm báo với Hoàng Thượng chuyện này,

hoàng thượng sẽ nghĩ chúng ta đuổi cùng giết tận, cảm thấy Sở gia đang lâm nguy nên nhân cơ hội hạ đi một thế lực của vương triều. Với tính cách của hân, muốn để cho các thế gia cân bằng như hiện tại có thể để cho Hàn Gia chúng ta chiếm ưu thế hơn Sở Gia sao”

“Quả thực là có người giữ trò” – Lúc này Hàn Sinh mới tự trách mình, tại sao không nghĩ ra chuyện này sớm hơn.. “chỉ trách phụ thân làm việc lỗ mắng”
– Hàn Sinh lắc đầu

Hàn Ngọc nghe thấy thế cười hiền

“Vì người là người trong cuộc, lại là người giỏi võ, khó kiềm chế được tính tình, luôn muốn công bằng nên người ta muốn dựa vào đó để đưa nhà ta vào tình thế hiểm”

“Vẫn là Hàn nhi suy nghĩ chu toàn, thế giờ ta nên làm gì”

“Phụ thân cũng đừng lo lắng, ngài cứ tiến cung gặp hoàng thượng, nhưng biến tướng chuyện một chút là được”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Thế cục sẽ không thay đổi

“Hoàng thượng, Hàn thượng tướng quân cầu kiến.”

“Cho vào”

Hàn Sinh tiến vào, nhanh chóng chấp tay quỳ xuống

“Vi thần bái kiến bệ hạ”

“Bình thân. Tự hỏi Hàn thượng tướng quân gấp gấp vào trong cung muốn bẩm tấu chuyện gì”

“Dạ thưa hoàng thượng, hồi sáng này, có người có tình đặt đầu hổ trước nhà của vi thần”

“Ngươi nói có người đặt đầu hổ trước nhà ngươi”

“Dạ đúng, chuyện đó nô tài trong phủ của thần đều chứng kiến, ban đầu thần nghĩ tên này đang muốn cảnh cáo Hàn Phủ, nhưng sau đó vi thần phát hiện trong miệng hổ có một cục đất”

“Đất là giang sơn, hổ là chúa sơn lâm, chẳng khác nào muốn tạo phản, người có biết ai đặt đầu hổ trước nhà ngươi hay không. Ngươi có nghĩ đến Sở Gia hay không. Hoàng thượng liếc mắt nhìn phản ứng của Hàn Sinh.

Hàn Sinh quả quyết lắc đầu “thần không nghĩ vậy, thần nghĩ có một thế gia khác đang muốn cảnh cáo thần, hoặc có thể mượn tay thần để cảnh báo bệ hạ”

“Được rồi, ngươi lui xuống đi, còn có chuyện tương tự thế thì nhanh chóng báo cho ta biết”- Ngay sau đó hân để Hàn Sinh lui xuống.

Hàn Sinh thở ra một hơi, sau đó từ từ rời khỏi cung. Vừa đi Hàn Sinh nhớ lại cuộc trò chuyện ban nãy

“Tại sao vẫn phải đi bẩm báo với hoàng thượng”- Hàn Sinh thắc mắc, chỉ thấy Hàn Ngọc nhoeo miệng cười hiền dụ

“Phụ thân đi đến cung sợ người ta không biết có chuyện hay sao mà người còn muốn không nói gì với hoàng thượng mà bỏ về. Với lại, nhi thần trong phút chốc cũng không tra ra được ai là người làm. Chúng ta hãy cứ ghim món nợ này lại, thông báo cho Hoàng thượng một tiếng. Đó sẽ là một mồi lửa nhỏ. Chắc chắn kẻ đang nhắm vào chúng ta sẽ không để cho chúng ta yên bình quá lâu đâu, bất kể thế gia nào thêm rom, dù không làm chuyện này hay làm chuyện này, lần sau con sẽ bỏ đồng rom đó vào mồi lửa chúng ta đã châm trong lòng hoàng thượng, sợ không lấy lại được tồn thất sao”

Hàn Sinh nghe thấy thế đổ mồ hôi hột, không ngờ con gái của ngài lại am hiểu mưu lược đến như thế, không nóng lòng như ngài mà nhẹ nhàng ghim sâu và chờ cơ hội một bước đánh nát nhà người khác. Nếu là con trai của ngài, không phải Hàn Gia đã có người nổi giời rồi sao. Nghĩ lại những huynh trưởng của nàng, thật là.. Hàn Sinh lắc đầu.

--

Hoàng thượng vẫn trong thư phòng, vừa uống trà vừa phê tấu chương nghĩ đến chuyện lúc nãy quả là bất ngờ. Hân cứ tưởng Hàn Sinh sẽ làm cái gì đó để gây bất lợi cho Sở Gia. Nếu hân làm thế, Hoàng thượng sẽ không ngại mặt mũi mà hạ bớt một ít thế lực của hân để ngang hàng với Sở Gia. Trong tình thế này của hân, bất cứ thế gia nào chiếm thế thượng phong sẽ dọa đến vị trí của hân. Và đó cũng chính là mục đích hân để tất cả các con của thế gia

vào cung, một là để gây hiềm khích các nàng lẫn nhau, để các thế gia đấu đá nhau.

Cả 8 thế gia phải đấu đá lẫn nhau mới không thế nào ức hiếp đến vị trí ngai vàng của hân.

Trong đó Trương Gia là mạnh nhất, nhất nhì tử của hân chưa đủ tuổi vào cung, phải tiến hành gấp để làm đối thủ của Tề Gia và Hàn Gia (Hàn Tiệp Dư)

Triệu Gia (Quý Phi) mạnh thứ nhì đang phải chiến tranh ngầm với Lâm Gia (Đức Phi) và Lê Gia (Hiền Phi).

Vương Gia (Vương Chiêu Nghi) đang đấu với Lý Gia (Lý Chiêu Nghi)

Thật sự hân đều không muốn phe nào bị mất mát, mà nhắc đến các thế gia, hân phải đi thăm tiểu mỹ nhân của hân rồi. Hân cười hắc hắc rồi đi từ từ đến Thiên Điện Cung.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Hoàng Đế, Bồn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Hàn Ngọc bị chim ỉa lên đầu

“A Châu, lấy giùm ta cái nà”

A Châu hốt hoảng, ngược mặt lên nhìn Hàn Ngọc đang ở trên cây cao

“Ta nói lấy cho ta cái nà”

A Châu không hiểu “Tiểu thư, tiểu thư muốn bắn chim hã”

“Ta muốn bắn chết con chim hồ đồ này, nó dám quăng vàng lên mặt ta”

“Sao tiểu thư có thể tàn nhẫn với nó như vậy, không vậy nó cho vàng tiểu thư sao”- A Châu cố gắng nói lớn hết sức. Chỉ thấy đôi mắt sắc bén của Hàn Ngọc lườm nàng, hàm răng nàng ngấu nghiến “NÓ ỈA LÊN ĐẦU TA”.

--

Hoàng thượng đang bước từ từ đến Thiên Điện Cung, bỗng phát hiện trên cây có một người phụ nữ đang đứng đứng sát khí. Đó chính là Hàn Ngọc, hân nhìn nàng chợt hứng thú bỗng nổi dậy, chẳng lẽ nàng có trò gì mới trên cây, chưa kịp mở miệng hỏi thì nghe thấy tiếng nàng la inh ỏi

“NÓ ỈA LÊN ĐẦU TA”

Câu nói khiến hoàng thượng cũng xém xiu đập thẳng đầu vào cái cây kế bên để chết, ai ngờ một Tiệp dư được chàng sủng hạnh lại bị con chim khôn kiếp ỉa lên đầu, còn gì là thể diện. Với lại nàng anh minh thần dũng, võ công cao cường thế kia lại bị một con chim ỉa lên đầu, không phải là một cục tức lớn hay sao

“Ai đó”- Hàn Ngọc bỗng bẻ một cành cây quất thẳng vào vị trí hoàng thượng đang đứng, hân đang đương đương tự đắc cười tít cả hai mắt suy nghĩ về cảnh tượng Hàn Ngọc khi bị chim ỉa lên đầu sẽ như thế nào thì có một cành cây to quất vào ót sau, bất tỉnh nhân sự.

“Tiểu thư, không hay rồi, đó là hoàng thượng”

Vừa nghe hai chữ Hoàng thượng, phong ba bão táp lại nổi lên, 2 chân Hàn Ngọc bủn rủn lao thẳng xuống

“Bi xà, bi xà của ta, lão công của ta, chàng có bị sao không”- Đôi mắt của Hàn Ngọc tức tưởi, nàng bắt đầu kêu gào thảm thiết

“Lão công đừng như thế mà chết bỏ lại mẹ già (bà Thái Hậu), vợ thơ. Rồi thiếp biết sống làm sao với những tháng ngày không có tướng công bên cạnh”

“Ôi cuộc đời của ta thật bất hạnh, mất phu quân trong phút chốc lỗi lầm, ta nguyện giữ trinh nguyên để xuống suối vàng, à không, ta sẽ đốt thật nhiều vàng mã xuống cho tướng công”

Hoàng thượng nghe thấy tiếng ồn ào, bất giác tỉnh lại, mở mắt ra đã nhìn thấy đôi mắt ngây thơ của Hàn Ngọc đập thẳng vào mình

“Hoàng Thượng, hoàng thượng có bị làm sao không”

Hoàng thượng u ớ rờ sau ót, bẻ cổ 1 2 cái rồi lại ngạc nhiên hỏi

“Tại sao ta lại bất tỉnh”

Hàn Ngọc dùng tay lau nhẹ đi hai giọt nước mắt còn đọng ở trên mi

“Hoàng thượng, thần thiếp đang treo trên cây bỗng nhiên thấy Hoàng Thượng. Không biết ai đã ra tay làm hoàng thượng bất tỉnh. Thần thiếp chỉ thấy ngái ngái xõng xõai, phoi thầy liền hốt hoảng chạy xuống tiếp viện”

Hoàng thượng ngu ngơ nhăn nhó

“Người có thấy rõ được ai làm không”

Hàn Ngọc ngáy thơ “thần thiếp không biết”

Hoàng thượng lắc đầu “ta thật xui xẻo mà, nhưng mà có chuyện gì mà nàng trèo lên cây vậy”

Hàn Ngọc bèn bẽn lẽn nhìn lên trời, đưa tay nhẹ nhàng chỉ về hướng xa xa

“Hôm nay thời tiết đẹp, thần thiếp đang dạo chơi thì nghe một chú chim đang riu rít, chú chim ca múa nhảy xập xình trên cành cây làm thần thiếp cũng rung động mà nhảy xập xình theo nó. Tiếng hót của chú chim đó có tính giải trí cao, chắc hẳn là một tài năng của The Voice Bird, hoặc Bird Got talent nên muốn bắt xuống cho hoàng thượng thưởng thức”

“Xập xình là gì, the voice bird là gì, bird got talent là gì”- Hoàng thượng thắc mắc ngáy ngơ nhìn Hàn Ngọc, chỉ thấy nàng cười hiền hòa

“Xập xình xập xình là âm nhạc nó mạnh, đưa có người đến một đỉnh cao giúp cho con người lên tới đỉnh”

“Người nói thật khó hiểu, mau đỡ ta vô trong, nhưng mà không phải người bị chim ỉa trúng đầu hay sao”- Hoàng thượng chột cười nhếch mép, lập tức sau lưng Hàn Ngọc có 3 sọc đen kéo dài

“Ai nói với Hoàng thượng là ta bị chim ỉa lên đầu”- Đôi mắt Hàn Ngọc trở nên sắc bén nổi đỏ lên như hai cục lửa, có thể phát nổ bất cứ lúc nào

“Chẳng phải trên đầu người còn dính hay sao”- Hoàng thượng khề bịt mũi

“Ta nhớ ta lau sạch rồi mà”- Hàn Ngọc thắc mắc bất chợt thấy mình nhỡ miệng, gương mặt liền đỏ lên, nàng hiện tại muốn độn thổ xuống đất để không thấy cái ánh mắt khinh bỉ của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hoàng Đế, Bốn Cung Sẽ Ngược Chết Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.